

Değişime Doğru

Ergün ARIKDAL

İÇİNDEKİLER

İNTİHARİYON

Gelecek, dünya üzerindeki beşerî faaliyetin iniş ve çıkışları ile doludur. Gelecek, muzdarip ruhların çılgınlıklarıyla doludur. Gelecek, elinizdeki bilgilerin yetersiz kalıp, kendi üzerinize hücum etmesiyle doludur. Gelecek, pek ince bir perde arkasında, hakikatle batılın yanyana bulunduğu sahnelerle doludur. Gelecek, beşer şuur ve vicdanının yükseleceği ve şaha kalkacağı zamanlarla doludur. Muhakkak ki, gelecek, spiritüel kudretin çok bariz olarak, bütün şu beşeriyeti, belirli bir şekilde ele geçirmesiyle dolu bulunmaktadır. Bunlar birer kehanet değildir. Varlıklarınızı ince duygularla ve temiz düşüncelerle yıkamaya alışmanız için, her ne olursa olsun, vakit geçmiş değildir.

Sadıklar Plânı

İÇİNDEKİLER

DEJENERASYON	9
Dejenerasyon.....	10
Değişimin Eşiğinde	11
Olayların Amacı	12
Yozlaşma Alanı	13
Basınçlar	15
İnanç Kabukları	16
Yeni Çağ'a Hazırlık	17
Kabuklar ve Dejenerasyon	18
Dünyaya Bağlanmak	20
Duyguların Hamalı Olmayalım	21
Duyguların Hedefi	24
Duyguların Kontrolü.....	25
Karmaşa-Teşevvüş Devrindeyiz	27
Karmaşa Plânsaldır	28
Üstün Tesirin Hâkimiyeti	31
ESNEKLİK ve UYUM	34
İmtahanlar ve Uyum Alanları	34
İstirap ve Sabır	36
Şuurlu Uyum ve Esneklik	37
Kabuklar Dirençlerimizdir	38
Disiplin ve Uyum	40
Dirençler	41
Duygular ve Uyum	43
Birlik Şuuru Alanı	45
Gerilimler Zorunludur	46
Olayların Oluşundaki Asıl Unsurlar	47
Esneklik Yasası	48
Duyguların Kontrolü.....	49
Temel İlkeler	51

ORTAK ALAN	53
Ortak Uyum Alanları	53
Tampon Alanlar	55
Zorlama Olmaz	56
Alanlar, Plânlar, Mekanizmalar	58
Alanın Temel Unsuru Enerjidir	59
Alanın Muhafazası ve Beslenmesi	62
Anadolu Ortak Alanı	64
BÜYÜK SIÇRAYIŞ	66
Çaresizlik-Sapma	66
Her Şey Büyük Plân İçindir	68
Benzersiz Bir Devredeyiz	69
Işık Bilgi-Yüce Bilgi	70
Büyük Sıçrayış	73
Değişim Hazırlığı	76
Fedakâr Dünya Ana	78
Baskı ve Gerilim	83
İNSANLIĞI BİRLEŞTİREN BİLGİ	86
Özgürlüğün Temeli	86
Bilgi Vasıtasıyla Özgürleşmek	88
Kesin Bilgi	91
Bilgi Çağı Bilgiyi Yaşamaktır	93
Eleştirilemeyen Kesin Bilgi	95
Yükseltici Bilgi-Işık Bilgi Enkarne Olmuştur	97
Her İş Zemin Hazırlığı İçindir	102
Bilginin Yoğunlaşması	104
Zemin Etkisi	105
Bilginin Geriye Dönüşleri ve Yorumlar	108
Her Şey Bilginin Alınması İçin Araçtır	111
Birleştirici Bilgi Bilinmemektedir	113
Maddeyi Ruh Kurtarır	115
DEĞİŞİME DOĞRU	117
Dejenerasyon	117
Esneklik ve Uyum	125
Ortak Alan	132
Büyük Sıçrayış	135
İnsanlığı Birleştiren Bilgi	138

DEJENERASYON

Dünyadaki karmaşanın nedenleri hususunda, kendisinin yüksek bir otorite olduğunu zannedenler tarafından ifade edilen birçok bilgiler vardır. Bunların birçoğu bilindiği gibi tamamen maddesel unsurlara ve kavramlara dayanan, maddesel birtakım etkilere veya sebeplere dayanan hususlar olarak karşımıza çıkarılır. Dünyadaki karmaşanın sebebi acaba nüfus artışı mıdır? Acaba fert başına düşen doların azlığı veya çokluğu mudur veya insanların kendilerine ait birtakım kimlikler araması mıdır veya bir toplumun diğer toplumlar üzerinde hâkimiyet kurma sevdası mıdır, patronluk sevdası mıdır? Hatta daha değişik bir açıdan baktığımız vakit, bu kargaşanın nedenleri arasında inançların birbirleriyle mücadelelerinden doğan tatsız olayları da işin içine katmamız mümkündür. Halbuki bu inançların temelinde yatan unsurlar birlik beraberlik ve kardeşliktir. Böyle olmasına rağmen kargaşaya, karmaşaya sebebiyet veren en önemli hususlardan bir tanesi de inançlar meselesidir.

Oysa spiritüel plânların, yüce yönetici plânların inançlarla olan ilişkileri gayet azdır. Yani insanların dünya yaşamında neye inanıp neye inanmadıkları, inandıklarıyla nasıl muamele ettikleri, hayatlarını onlarla paralel şekilde götürüp götürmedikleri hiç önemli değildir. Bütün mesele insanın kendi özü ile özü olmayanlar arasındaki bağlantılar karşısında varlığın nasıl hareket ettiğidir. Tabii bunlar üze-

rinde oldukça uzun düşünülmesi, anlaşılması ve birtakım ön bilgilere ihtiyaç duyulan konulardır. Şimdi biz bu meseleyi bir kenara bırakalım ve dünyadaki kargaşanın nedenleri üzerinde dururken önümüze çıkan ilk meselenin de dejenerasyon olduğunu tespit edelim.

DEJENERASYON

Dejenerasyon Fransızca bir kelimedir. Türkçede bozulma veya yozlaşma, kendi asıl değerlerini yitirerek daha sunî değerler içerisinde bulunmak mânâsına gelmektedir. Aynı kelimeden türemiş birçok kavramlar vardır. Meselâ rejenerasyon vardır, ve yozlaştıktan sonra düzelme, yenileşme mânâsına gelir.

→ **Dünyadaki karmaşanın nedenleri temelde dejenerasyona dayanır.** Her yönden; maddî ve manevî dejenerasyon alabildiğine yayılmıştır. Neden alabildiğine dejenerasyon vardır? Bu hepimizin gözüne çarpan bir husus, müşahade edebiliyoruz, anlayabiliyoruz, hatta zaman zaman kendi varlığımızda bile birtakım dejeneratif durumları gözleyebiliyoruz. Eğer kendimizi gözlemeyi alışkanlık hâline getirebilmişsek, duygularımızda, düşüncelerimizde zaman zaman bazı dejeneratif hareketleri tespit etmemiz mümkündür. Bunu hiç kimsenin inkâr etmemesi gerekir. Kim ki kendisiyle uğraşabilir, kendisini denetlemeye, kendisini kontrol altına almaya çalışırsa, kendisinde birtakım dejenerasyon belirtilerinin olduğunu fark edecektir.

Bütün kurumlarıyla yozlaşma alanları oluşturan beşerî uygarlık büyük değişimin eşiğinde bulunuyor, temelde bu var. Demek ki dejenerasyonları böyle ayrı ayrı ele almamak gerekiyor. Herhangi bir toplum veya varlık içerisinde yayılma gösterdiği vakit, tek tek ağaçlar tarzında

veya tek tek otlar tarzında, bitkiler tarzında değil de, bir bitki tarlası gibi, bir ot mahalli veya bir ağaç bahçesi gibi ele almak lâzım. Bunu daha somut bir şekilde ifade etmek gerekirse, âdeta bir sinek sürüsü gibi, bir oğul veren arıların hareket edişi gibi, yani bir alanmış gibi, eni boyu derinliği olan bir sistem hâlinde ortalığa yayılıyor. Artık tek tek orada bir arının istilâsından bahsedilemez, arıların istilâsından bahsedilir. Dolayısıyla dejenerasyon dediğimiz zaman bunu tek tek değil, bir dejenerasyon alanı, bir tesir alanı tarzında ele almak lâzım. Bu tesir alanı içerisine girmiş olan varlıklar da bu dejenerasyonun konusunu teşkil ediyor.

✧ Bütün yozlaşmış kurumlarıyla birlikte dünya, şimdiye kadar geçip geldiği zaman ve mekânlarda hiç görmediği, hiç işitmediği ve hiç konuşmadığı gerçeklerle karşılaşma kaderinin icaplarını yaşıyor ve yaşamaya da devam edecek. Çünkü beşerî uygarlığımız büyük bir değişimin eşiğinde bulunmaktadır. Bu değişimin gerçekleşmesi için önce değişime konu olan her şeyin değer yargılarını yitirmiş olması, yani yozlaşmış olması lâzım. Dejenere olmadıktan sonra, rejenerasyon, yani yenilenme meydana gelmez. Durduğu yerde hiçbir şeyin yenilenmesi mümkün değildir, muhakkak yenilenmesini gerektiren bir vaziyet içerisinde, yani burada olduğu gibi bir dejenerasyon içerisinde bulunması gereklidir.

DEĞİŞİMİN EŞİĞİNDE

Hepimizin gözlediği gibi, dünyanın her yerinde insanların sahip oldukları çeşitli kalınlıktaki kabukların çatlatılması ve açılması, açılan kabukların altından çıkan kirliliğin giderilmesi için son derece yoğun bir çalışma var. Gün geçmiyor ki bu tip bir çalışmayı ve yoğunluğu kendi

televizyonlarımızdan seyretmeyelim. Seyredilen insanları öyle uzun boylu kınamaya, ayıplamaya gerek yoktur çünkü bu tip varlıkların, bu tip davranışların ortaya çıkmasının ihtiyacında olan bizleriz esasında; onlar bizim bu ihtiyaçlarımızı karşılamak durumundadır.

OLAYLARIN AMACI

Toplumsal, fiziksel ve jeolojik düzlemdeki olayların ana hedefi, dünya üzerindeki, insanlığın kendi şuur ve vicdanlarında meydana getirdikleri kabuklaşma sonucunda oluşan yozlaşma alanlarının içinden sıyrılabilme çabasını hızlandırmaktır. Bu kabuklaşma meselesi çok önemli bir husustur. Her birimizin kendimize göre, kalınlı inceli, ışık geçiren veya geçirmeyecek derecede bir durumu olan bir kabuğa sahibiz. Bu kabuklaşmalar bizim istediğimizle meydana gelmemiş, hayat dediğimiz bu geniş ve şuurlu faaliyet içerisinde meydana gelmiş birtakım dirençlerdir. Bu kabuklaşmaların altında kala kala, yani hakikat ışığını alamaya alamaya, kabuk altında bulunan varlığımızın bazı yörelerinde birtakım yozlaşmalar, dejenerasyonlar, bozulmalar meydana gelmeye başlamıştır. Eğer inançlarımızı kabuklaştırmışsak, inancımızın altında bulunan iman hususunda, Evrenle kendimiz, Yaradan'la kendimiz, varlıklarla kendimiz arasındaki münasebet hususunda bir yozlaşmaya gitmişizdir ve muhakkak bir yozlaşma olmuştur. Bunu tatbikat içerisinde, yaşam içerisinde gözlemek gayet kolay bir husus; herkes bunu gözleyebilir.

Eğer bu kabuklaşmalar ahlâkî değerlerimiz üzerinde olmuşsa, bakıp görüyoruz ki, bu kabuklaşmanın altında bulunan bizim bir çeşit ahlâksal bünyemiz dejenere olmuş vaziyettedir. İşte son zamanlarda bütün medyanın şişire şişire ortaya koymaya çalıştığı husus da budur. Ahlâksal bir

dejenerasyon nasıl ve hangi sebeplerle vuku bulmaktadır? Bunu hepimiz biliyoruz. Ayrıca isimlendirmenin bir gereği yok.

YOZLAŞMA ALANI

Demek ki her yozlaşma alanı, içine aldığı her şeyin kendi iç yozlaşmasını sağlıyor, içeride olanlar da kendi iç realitelerini pekiştirecek şekilde yozlaşmanın bütün etkinliklerini hissetmeye devam ediyor. Bunu şöyle de açabiliriz: Âdeta yozlaşma alanı dediğimiz hususu özel bir tesir alanı olarak kabul edin. Özel bir manyetik veya özel bir radyasyon alanı gibi kabul edin. Bu radyasyon alanı içerisine giren her varlık bu radyasyon alanının taşıdığı olduğu imkânları, tesirleri kendi bünyesinde de aynı şekilde yaşamaya çalışır. Ve radyasyona çarpılmanın veya radyasyon zehirlenmesine uğramanın temelinde aşağı yukarı bu radyasyon alanına benzemek var gibidir. Şimdi bu yozlaşma alanını da bir radyasyon alanı gibi düşünelim. Çernobil olayında meydana gelen hadiseleri şöyle bir anımsayalım. Orada görünmeyen bir alan vardı, hatta hiç farkında olmadan, uzaklara kadar rüzgârlarla, yağmurlarla taşınan bir radyasyon afeti yaşandı; kendi ülkemizde de yaşadık. Tonlarca maddeyi denize dökmek zorunda kaldık. Halbuki gözle hiçbir şey görmedik, hatta parmaklarımızın ucunda da hiçbir şey hissetmedik ama vücudumuz bu alandan korkunç derecede etkilendi. İşte yozlaşma alanı da aynen buna benzer. Yozlaşma alanının içerisine girdiğimiz vakit, bu bize bazen yukarıdan, bazen de yatay vaziyette kendi yaptığımız işlerden ötürü bir sonuç olarak ortaya çıkabilir, her şey kendi iç yozlaşmasını da meydana getirebilir.

Diyelim ki bir yozlaşma alanı A tipidir. Bunun içerisinde bulunan Ahmet, Mehmet, Ayşe de kendi varlığında

A tipi yozlaşmayı meydana getirir; derhal onun tesiri altında kalarak, ona benzemeye başlar. O yozlaşma alanının niteliklerini kendisinde temsil etmeye başlar ve dejenerasyon gayet kolay bir tarzda hiçbir başka araca gerek kalmadan, etkileşme yoluyla, bir çeşit indüksiyon yoluyla kendine benzetmeye devam eder. Böylece **dejenerasyona uğramış varlık onu kendi realitesi zannederek, onu pekiştirecek, yani kendi realitesini güçlendirecek şekilde yozlaşmanın bütün etkilerini hissetmeye ve yaşamaya devam eder.**

Bu yüzden denebilir ki, **dejenerasyonun sebeplerinden bir tanesi, insanların dünyada niçin yaşadıklarının farkında olmayışlarıdır.** Neden yeryüzündeler, bunun cevabını hiçbir şekilde veremiyorlar. Bu soruya cevap verebilmek için çeşitli tesir alanları yaratılmış durumdadır. Her varlık, "Niçin dünyadayız?" sorusunun cevabını veremediği için, şuur dışından, bağlı olduğu vazife plânının sürekli telkini altında kalmaktadır. Bu yoğun telkinler dünya üzerinde çok farklı realitelere sebep olur.

Herkes kendine has vazifeyi gerçekleştirmede şuur dışının etkisi altında kaldığı için, karşı iradeler karşılıklı olarak bir yıpratma politikası içine girer. **Kimse kimseyi ortadan kaldırmaya çalışmıyor ama realitelerin mücadelesi başlıyor.** Bunların bir kısmı da insanların meydana getirmiş olduğu ortak alanların içine çekilme şekliyle olur. Her plân, başka insanlardan da yararlanma peşindedir.

Alanlar şeklinde realitelerin mücadelesi başlayınca dejenerasyon da başlar. Bir ana tesir alanı var, bir varlık geliyor, belli yoğunluktaki o alanın âdeta titreşimini düşürüyor, bozuyor. Yani bütünlüğü bozuyor. Çünkü kendi vazifesini, kendi realitesini, plânının yoğun itilimiyle yapmaya çalışıyor. Farkında olmadan, şuur dışından kendisine tecrübeler yaşıatılıyor. Çünkü artık dünya çok hızlandırılmış bir tempo içindedir. Global hareketlerin eşliğindedir.

BASINÇLAR

Beşerî kabukların çatlatılması, çizilerek açılması işlemi yukarıdan aşağıya inen etkiler sayesinde sürüp gidiyor. Çatlatılma ve çizilme işleminden sonraki aşama, yani bireysel ve toplumsal çaba harcayarak kabukları itmek, iç basıncı artırarak kabukları özden uzaklaştırmak biz insanlara düşüyor. **İç basıncın artırılarak kabukların açılmasına devam etmeliyiz;** bu çabayı hiçbir zaman elden bırakmamak gerekiyor. Kuşkusuz bu kabuklardan tam olarak kurtulmamız dünya yasalarının zorunlu bir gereği olarak mümkün olmamakla beraber, onları kendimizden belli bir mesafede tutmamız mümkündür. Yani her tarafta bir dejenerasyon alanı mevcuttur. Bu dejenerasyon alanlarının şu veya bu kısmı içerisine girmemiz de âdeta kaçınılmaz bir durumdur ama bunun meydana getirmiş olduğu etkilerin üzerimizdeki ağırlığını da mümkün olduğu kadar azaltmak da bizim elimizdedir. **Realitelerle olan aramızdaki mesafeyi belli bir aralıkta tutmamız mümkündür.** Öyle yapılıyor, öyle deniyor, öyle yeniyor, şimdi böyle oluyor, şimdi böyle olması lâzım, ben de onlar gibi olmalıyım şeklindeki ifadeler dejenerasyonun kendi bünyemizde kolaylıkla gelişmesine sebep olur.

Bu kabuklardan tamamen kurtulmamız çok mümkün değildir, hatta pek mümkün de değildir. Çünkü bazı etkilerden kendimizi kurtarmak için birtakım dirençlere ihtiyacımız vardır. Bu dirençler o etkilerin süresine bağlı olduğuna göre, nerede ne vakit neyin biteceğini, bu etkinin ortadan kalkacağını veya bu etkiye karşı ne kadar dayanabileceğimizi kestiremeyiz. Bu yüzden bu dirençler belli bir zaman sonra artık bizimle özdeşleşmeye başlar. Bizim karakterimizin veya psişik yapımızın birer temel unsuru ol-

maya başlar. Mizaçlar, istidatlar ve mahiyetler hâline dönüşür. Ancak bu tarzdaki sürekli dirençler vasıtasıyla toplum içerisinde, hayat içerisinde kendimizi daha fazla yozlaştırmadan belli bir zaman aşımını, yani belli bir ömrü tamamlamaya çalışırız.

İNANÇ KABUKLARI

Tabii ki bu konularda inançların dirençleşmesinin çok önemi vardır. İnançlardaki dirençler çoğunlukla değişmeyen inançlar ve bilgiler tarzında ortaya çıkar. Yani hiçbir esnekliği olmayan bir durumla karşılaşırız. İnanç kabukları dediğimiz bu kabuklar çeşitli niteliklerde bulunabilirler. Bireysel ve toplumsal, maddî ve manevî kabukların içerisinde en önemli olanı elbette yüzyıllardan beri bize kadar gelmiş olan inanç kabuklarıdır. Bunları biliyoruz. Yıpranmış, eskimiş, içindeki özü tamamen kaybolmaya yüz tutmuş inanç kabuklarını inceltmek, eski özüne kavuşturmak artık imkânsız hâle gelmiştir. Bu durumu iyi anlayarak, yakıtı bitmiş ocağı yeniden canlandırıp alevlendirmek gayretlerinin hiçbir neticeye ulaşamayacağını da son kez tespit etmek gerekiyor.

Bu ifadeler birçok okurumuz için sarsıcı olabilir ama bu bir gerçektir, bir realitedir; buna da alışmak zorundayız. Nitekim asırlardan beri konuşulamayan inanç konuları tartışılabilir artık. Bunlar, inanç kabuklarının karşılıklı olarak birbirlerini çatlatması, o kabukların altında bulunan yozlaşmış kanaat ve düşüncelerin yavaş yavaş ortadan silinmesi, bünyenin temizliğe ve iyi işlere götürülmesi için yapılan çalışmalardan ibarettir.

Yıpranmış, eskimiş ve içindeki özü tamamen kaybolmaya yüz tutmuş her türlü inanç kabuklarını inceltmekte gösterilen tolerans iyilik ve sağlık durumlarının işaretidir.

Örneğin, Karadeniz yöresinde bulunan bir belediye reisinin o yörede bulunan eski bir Rum kilisesinin çanlarının çalınmasına, çalışmasına müsaade etmesi de gene bu inanç kabuklarının incelmesine, çatlamasına çok güzel bir örnektir. Türkiye'miz daha pek çok inanç kabuklarını, siyasî inanç kabuklarını, dinsel inanç kabuklarını, ideolojik inanç kabuklarını, ahlâksal inanç kabuklarını da çatlatıp, içine hakikat ışığının girmesini sağlayacaktır ve bunlar çok kısa bir zamanda olacak gibi görünüyor. Buna da büyük ihtiyacımız var.

Hepimiz, her tekâmül yolcusu, içinde yürümeye çalıştığı yolun kabuklaşmış inançlarından kurtulma gayreti içinde olarak, o inançlarla kendi tözü, yani cevheri arasındaki mesafeyi giderek açmak zorundadır. Her inancını ayrıntılı olarak incelemeye almalı, giderek iç basıncını artırarak bu kabuklaşmış inançlarından uzaklaşmalı ve yukarıdan gelmekte olan ışığı içeri alabilmelidir. Kabuklar bizim kendi kabuklarımız, başkalarının değil. Bu kabukları bir an evvel ortadan kaldırmanın, en azından ışık geçirecek kadar inceltmenin yollarını aramak lâzım, zarlaştırmak lâzım. Kalın bir kabuktan ziyade, incelmış bir zar hâline getirilmiş bir kabuk çok daha evlâdır.

YENİ ÇAĞ'A HAZIRLIK

İnsanlık olarak sahip olduğumuz bütün inançların her birinin özümüzle olan bağlantısını azamî derecede gevşetmek Yeni Çağ'a hazırlanmanın en emin ve etkili yoludur. Bizim düşüncemiz böyledir. Her türlü bağlantıyla alâkâmızı sıkı olmaktan ziyade, gevşeterek yürümekten başka çaremiz yok. Çünkü çok büyük değişiklikler çok sıkı bağlantılarla bağlı olanlar için büyük ıstırap kaynağı teşkil edecektir ve teşkil etmektedir de, bu daima böyledir.

Kendimizi, kendi varlığımızı en önde birinci derecede tutmak zorundayız. Kendimizden, kendi varlığımızdan daha önemli, kendi ruhumuzdan, kendi metafizik güçlerimizden ve hayatımızdan önemli hiçbir şey yoktur. Dolayısıyla etrafımızda meydana getirilmiş olan; ister yukarıdan, ister yatay, yani dünyanın kendi tesirleriyle meydana getirilmiş olsun her türlü bağlantı ve kabuk, varlığın hürriyetine bir engel teşkil eder. Ve **hür olmayan varlık değişemez.** Ancak zorla bir değişime tâbi tutarsınız ama o da zulümden ibarettir, başka hiçbir şeyden değil. O bir değişim değil, zulmün bir çeşit tezahür şeklidir.

Yeni Çağ'a uyabileceksek, 2000 yıllarını uyumlu olarak aşım ona geçebileceksek, özellikle genç arkadaşlar, 2000'li yıllardan sonraki hayatlar asıl sizlerin hayatlarıdır. Oraya uygun bir şekilde adapte olabilmemiz için, kendinizi belli bir bağlantı gevşekliğinde tutmanız gereklidir. "Bu budur, bu kesinlikle böyledir, bunun dışında başka hiçbir şey yoktur." sözü çok yanlış bir ifadedir; bizi çok uğraştırır sonunda. Onun öyle olmadığını anlamak için kendi varlığımızda çok büyük zaman harcamaları ve büyük meşakatlere maruz kalırız. Bu şu andaki hayatımızda da, zaman zaman geçirmiş olduğunuz olaylar içinde de bellidir. Onar yıllık ideolojik safhalardan geçi geçi bu zamana kadar gelmiş olan birçok insanın ne gibi zorluklar içinde kaldığını ve hâlâ ne gibi bağlantılar ve zorluklar içinde kalmakta olduğunu, hür olmadığını görmekteyiz.

KABUKLAR ve DEJENERASYON

Her inancın çok daha farklı bir şekilde anlaşılabilmesi için, katılaştırmış anlayış ve inançları yumuşatmak ve onlarla olan bağları gevşetmekten başka yol yoktur. Kabuk değiştirmek, daha fazla ışığı geçirebilecek saydam ka-

buklara sahip olmak için esneklik gösterebilmek şarttır. Dünya kabuğunu değiştirme hedefine pek çok yaklaştık. Dünya da kendi kabuğunu değiştirmek hususunda yapmış olduğu faaliyetler aracılığıyla, göz önüne almış olduğu hedefe oldukça yakınlaşmış bir durumdadır. **Dünya bir değişimin tam arifesinde bulunmaktadır. Değişimin maddi ve manevî sarsıntılarını bu şekilde yaşıyoruz.**

Dünyadaki kargaşanın nedenleri arasında en büyük sebeplerden bir tanesi de budur. İnsanların kendi kabukları içerisinde sımsıkı kalmaları, onların bir dejenerasyona maruz kalmalarına sebep oluyor. O kabuklarından kendi iradeleriyle, kendi istekleriyle, kendi vicdanlarıyla sıyrılamadıkları için, dejenerasyon yoluyla bu kabuklardan sıyrılmanın veya sıyrılmanın imkânları aranmaktadır. Çok sevdiğimiz bir eşyanın, bir nesnenin kokuşmış olduğunu görmek gibidir bu durum. Nitekim çoğu kez olmuştur. Çok sevdiğimiz bir yemek yapmışızdır veya bir gıda maddesi gelmiştir, onu alır buzdolabına koyarız. Ama unuturuz onu oradan çıkartmayı. Sonra hatırmıza gelir o yemek, "Ben bunu unuttum, alayım bakayım." deriz ve alırız. Ama elimize ilk geçtiği zamanki manzaranın yerine, iini açtığımız zaman kurtlanmış bir şeyle karşılaşırsak ne hâle geliriz? İşte yozlaşma da aşağı yukarı buna benzer. Yani zihnimizde, bize göre, o değer yargılarına göre ,verdiğimiz hükümlere göre o çok tertemiz bir nesne idi, bir et parçasıydı fakat belli bir zaman sonra, yani belli bir kapta, belli bir yerde tuttuğumuz için, hiçbir esneklik göstermeden sıkı sıkıya onu muhafaza ettiğimiz için, bir bakıyoruz ki, içinden kurtlanmış bir gıda çıkıyor. Bu onun yozlaşmasından ibarettir, o gıdanın dejenerasyonudur.

Her şey zamanında ve zemininde, kendine en uygun tarzda hareket hâlinde bulunmasıyla mümkündür. Nitekim onun kapağının üstünün açılması, daha soğuk bir yer-

de muhafaza edilmesi, arada sırada belki karıştırılması, alt üst edilmesi gerekirdi, yani kendisiyle meşgul olunması gerekirdi. İnsan da kendisiyle meşgul olmazsa, kendini tanımak ve bilmek için kendisini mevzu edinmezse, kendisiyle karşılıklı diyalog hâline gelmezse, sonunda olacak iş, kokuşmuş bir gıda gibi, kendisinin de giderek dejenere olmasıdır.

DÜNYAYA BAĞLANMAK

Dejenerasyonun çok biçimleri vardır. Dünyada asıl dejenerasyon, dünyanın bütün değerlerine bağlanmaktan ibarettir. Dünyada en değerli olanlar neler ise onlardır. Bugün için görüyoruz işte; paradır puldur, buna benzer birtakım şeyler edinmektir. Dünya maddesini edinmek üst üste düğüm atmaya benzer. Bu düğümleri çözmenin yollarını, en azından bu düğümleri gevşek tutmanın yollarını bilmek lâzım. Belki bazı hususlarda bazı şeylere düğüm atmamız gerekebilir ama bunları gevşek düğümle yaparsak, bunun da şuuruna varırsak dejenere olmamamız veya dejenerasyonun dalgaları altında fazla ezilmeden kurtulmamız mümkündür. Çünkü dejenerasyon dalgasına uğramamak, o dalganın altında kalmamak mümkün değil. Çünkü dünyanın kendisi, kendisini değiştirmek zorunda. Dünya kendi kendini değiştirecektir çünkü dünyamız gerçekten dejenere olmaya başlamış bir dünyadır.

Dünyanın kendi endişesi onun üzerinde yaşamakta olan parazitlerine de sinmiştir, insanlara da sinmiştir ve insanların bugün en büyük korkuları dünyanın giderek daha fazla dejenerasyona uğramasıdır. İşte Yeşiller hareketi vs. tarzında, doğayı dejenere olmaktan kurtaralım, pislenmekten kurtaralım tarzında yapılan hareketler aslında bir bakıma bize göre dünyanın kendi endişelerini bize

nakletmesinden ibarettir. Dünya zaten değişmek üzeredir çünkü bir şeyin değişmesi için iki nokta arasında farklı seviyeler olması gerekir. Bu seviyelere, altta olana dejenerasyon seviyeleri, üstte olana da rejenerasyon seviyeleri diyoruz. Yani rejenere olması için önce dejenere olması lâzım, yozlaşmış olması lâzım ki, sonradan yozlaşmışlıktan çıkmak, yani yenileşmek tarzında bir olay olsun.

Dünya hayatının şimdilerde nasıl bir durumda olduğunu görüyoruz. Toz duman arasında fark edilen ikiyüzlülükten ibaret olduğunu görmemek ne mümkün. İnsanlığın birbirinin gözlerine bakacak hâli kalmamış. Yüzler dümdüz anlamsız, derinliğini kaybetmiş, yüzeysel. İki yana bakan iki sima bir kafaya yerleşmiş. Biri konuşurken öteki susuyor, öteki konuşurken diğeri susuyor. Kimse kimseyi anlamıyor, anlamaya da çalışmıyor. Herkes şuursuz bir şekilde koşum takımlarıyla bağlı olduğu duygu arabasını çekmenin, bir yerlere ulaşabilmenin telâşı içinde.

DUYGULARIN HAMALI OLMAYALIM

Evet duygular, şu meşhur duygularımız; en çok önem verdiğimiz nesneler. Duyguların geliştirilip deneysel doygunluğa ulaştırılabilmesi için biz insanlar bütün hareketleri türlü kalıplara sokarak yapıyoruz. Kimisi için vicdanî olurken, kimisi için de nefsanî oluyor bu tür hareketler. Duygularıyla birleşmeyen insan var mıdır acaba? Duygularının hamalı olmayan, ilerleyeceği yolu unutmayan, neden sonra sağduyusunun önden ilerleyerek bıraktığı izleri takip etmek zorunda kalmayan insan acaba nerede? Bu soruları sormak gerekiyor.

Hepimiz duygularımızla özdeşleşiyoruz. Baştan aşağı öfke oluyoruz; baştan aşağı sevgi oluyoruz. Baştan aşağı

kin gazez içerisinde olmakla, baştan aşağı merhamet ve acıma duygusu içerisinde olmak arasında bir fark yoktur. Bunlar duygularla özdeşleşmek demektir. Bizim için en büyük zorluk bu özdeşleşmenin sınırlarını takip edememekten ileri geliyor. Her şeyimizde en uç noktalara kadar gitmek, her şeyi marjinal hâle getirmek bizim en büyük zafımızdır. Bu yüzden de **duygularıyla birleşmeyen hiçbir insan yoktur. Çünkü insan duygularıyla ancak varlığını sürdürmektedir.** Onun bütün tecrübesi beden içerisinde enkarnasyon kanunlarına uygun bir şekilde yerleşmiş olduğu için, beden içerisindeki bütün bağlantıları duyguları vasıtası ile olduğu için, çevresiyle ve kendisiyle, yani madde ile olan bağlantıları duyguları ile kurulduğu için, duyguları ile birleşmeyen insan hemen hemen yoktur. Buradaki birleşmeden maksat işbirliği mânâsında değil, özdeşleşme, duygularının esiri olmak mânâsındadır.

Duyguların hamalı olmamak lâzım. Hamal olmak başka, bir şeyi taşımak başkadır. Yani hiç durmadan ne olursa olsun, hiç dinlenmeden, hiçbir amacı olmadan başkalarının gayesine hizmet ederek mütemadiyen bir şeyi taşımak hamallıktır. Yani iradî ve vicdanî olmayan, gerçek bir hedefe bağlı olmadan yapılan işlerin çoğu da böyledir. "Bütün bu işin hamallığını da ben yapıyorum" diye de şikâyet ederiz. Yükler ağırdır, hafiftir, olabilir, olmayabilir, yani hedeflerimize ulaşmak için yapacağımız hareketlere uygun düşer veya düşmez; her şeyi bizim yapmamız mânâsına geliyor gibidir ama buradaki hamallık bütün yüküyle, bütün baskısıyla taşımak mânâsına.

Örneğin, küfelerle veya sırtlarına koydukları taşıma cihazlarıyla, büyük yüksek çuvalları veya balyaları taşıyan hamallar vardır. Onlar bütün güçleriyle, bütün ağırlıklarıyla, yani bellerine ve ayaklarına verilen büyük basınçla yükü taşırlar. Dikkat edersek burada bir basınç, fizik bir

güç var. Manevî bir yük taşımak hamallık değildir; bu işin fizikî yükünü taşıyoruz, yani duyguların en taşınmaması gereken hususlarını da taşıyarak, duyguları bütün adiliğiyle veya bütün yüceliğiyle veya bütün eksikliği veya bütün fazlalığıyla sırtımızda taşıma hamallığından bahsediyoruz. Zararlı olan duygusallık budur. Duyguya haddinden fazla yer vermektir.

Demek ki duygularımızın hamalı olduğumuz vakit ilerleyeceğimiz esas yolu unutmamız yüzde yüz, kesin bir şey. Yani yaşayışımızdaki maksat nedir? Yeryüzünde yapacağımız vazifeler, hizmetler nelerdir? **Duygularımızın aşırı derecede esiri, onlarla aşırı derecede yüklü olarak yaşamak suretiyle asıl dünyaki hedefimizi de şaşırırız.** Nereye gideceğimizi bilemeyiz çünkü duygularımızı taşımaktan başka şeyimiz kalmamıştır. Vazifemiz ve hedefimiz kalmamıştır, hakikî hedefimizi kaybetmişizdir. Bu husus bir yerde inanç kabuklarıyla kapalı olan bütün insanlarda da vardır. Onlar dünyaya neden geldiklerini bilmeden, sadece inançlarının verdiği duygularının hamalı olmak suretiyle, onların ağırlığı altında ezilmiş kalmış, hedeflerini şaşırılmış, yoldan çıkmış, yani kendi yollarında ilerlerken o yolun oyuncağı hâline gelmiş kimselerdir. O yolun duygularının hamalı olduğumuz vakit, o yolun da oyuncağı oluruz. O zaman kendi hedefimize asla ulaşamayız. O yol bize hiçbir zaman faydalı olmamış olur.

Tabîî burada bizim duygularımızın hamalı olmadan, hedefimizi kaybetmeden ilerleyebilmemiz için her şeyden evvel sağduyumuzu önden ilerletmek zorundayız. Her şeyde sağduyumuz bizden önce hareket etmelidir, bizden önce ilerlemeli ve bize bıraktığı ışıklı izleri takip etme imkânı sağlamalıdır. Sağduyumuz varsa belki bu duygu hamallığını kısmen boşaltmamız ve kendi gerçek hedefimize doğru ilerlememiz mümkündür. Böylece yozlaşma-

nın üzerimizdeki etkilerini azaltmamız, hatta kaldırmamız mümkün olabilir.

DUYGULARIN HEDEFİ

Yukarıda ele alıp sormaya çalıştığımız sorular hemen hemen her çağda cevapsız kalmıştır. Çünkü dünya insanı duyguları yönünden yük almıştır. Bu yüzden elde ettiği duygusal deneyimlerle maddenin belirli yoğunluğunu yaşamaktadır. Kısaca **duygularımızı, maddeyi tanımakta nasıl maşa olarak kullanabileceğimizi öğreniyor veya öğrenmeye çalışıyoruz. Bunun eğitimini görmeye çalışıyoruz.**

Maddeye olan yaklaşımı duygularımızla yapabiliyoruz. Duyguların hedefi bu durumda insanı maddeye bağımlı hâle getirmektir. Netice buna dönüyor. **Bütün duygular insanı maddeye bağımlı hâle getiriyor.** Bazıları, "Duygular maddeyi araştırmak için kullanılmaz, madde ötesini, bir metafizik araştırmayı, bir ilahiliği, bir transandantal durumu da araştırmaya yarayabilir." diye itiraz edebilir. Biz bu duygularla da oraya gidebiliriz diyebiliyorsanız belki bazılarımız için mümkündür. Ama o transandantal olan yerin maddesini, onun yapısını bu duygularla araştırmaya çalışmamız, sonunda yozlaşmaya kadar götürebilir, bazılarında bu vuku bulmuştur. O duyguları vasıtasıyla ulaştıkları seviyenin etkisini kendi varlıklarında hissederek derhal bir özdeşleşme kurmuşlar ve kendilerini ulûhiyetle birleştirdiklerini veya ilâhlık mertebesine ulaştıklarını zannetmişlerdir ki, hemen dejenerasyon orada başlamıştır. Bu bir dejenerasyon ifadesidir. Öyle çok yüksek seviyeli tasavvufî bir anlamı da yoktur. Çünkü gerçek tasavvufî mânâsında böyle bir durumun ifade edilmesi mümkün değildir.

Duyularımız vasıtasıyla herhangi bir ulûhiyete doku-
namayız, yaklaşılamayız. **Duyular, madde kâinatına ait bir
araştırma aracının yayın yaptığı tesirlerine benzer, radar
gibidir.** Radar dalgaları gibidir duyularımız. Bu radar dal-
galarını madde ötesi yüksek âlemlere yönlendirdiğimiz va-
kit elde edeceğimiz şey, gene radar dalgasının çarpıp gele-
ceği maddesel unsurlardır. Kaba seviyeli etki alanlarından
bilgi almamız mümkündür, ulaştığımız şeyler de o şekil-
dedir.

DUYGULARIN KONTROLÜ

Hem bağımlı olmak hem de duyguları kontrol edebil-
mek ancak tek hedefe bağlanmakla olur. Bu tek hedef de
esasında kendimizi fark etmemiz, kendimizi tanımamız,
kendimizi bilmemiz meselesidir. Fark etmekten maksat ne-
dir? **Fark etmek her türlü özdeşleşmeyi, putlaştırmayı,
putperestliği ortadan kaldırmak demektir.** Bunu kaldırdı-
ğımız zaman artık kendimizi fark etmeye başlarız. Çünkü
kendimizi biz salt kendimiz olarak algılayamıyoruz. Dai-
ma bir şeylerle beraber. Sosyologlar, insanı hep ekonomik,
kültürel, biyolojik olarak tarif etmeye çalışıyorlar. Yani dai-
ma kendi olmayan başka hususlarla yapılan bir tarif. Varlı-
ğın, insanın kendisi yok ancak kendisini başka bir şeylerle
kıyaslamak suretiyle bir gölge fenomen ortaya çıkarır gibi
bir hadise meydana getiriyorlar. Tabii sonunda da hiçbir
şey elde edilmiyor. Yani kendini fark etmek, bütün kıyas
unsurlarını ortadan kaldırmakla mümkündür. İnsanın
kendini tanıması kadar zor ve önemli bir amaç da yoktur.

"Kendini bilen Rab'bini bilir" ifadesi de İslâm tasavvu-
funda, hatta Yunan ve Mısır tasavvufunda, ezoterizminde
en önemli bir ifade tarzıdır. Kendimizi fark etmek, duyula-
ra olan bağımlılıktan kurtulup onları bir maşa gibi kullana-

bilmenin esaslı başlangıcını oluşturmaktadır. İnsanın kendini fark etmesi, duyuları maşa gibi kullanabilmesi, yani kendine tam hâkimiyet önemli bir husustur. Bu amaçla şöyle bir karara varmalıyız: Ben duyularımı maddeyi tanımak hususunda maşa olarak kullanabilecek bir beceriye ulaştım; böyle bir liyakatim var. Ben ancak duyularımla tanırım, fakat onları maşa olarak kullanırım. Duyularım ne bendir, ne de benden ayırır, burada tutarım onu. Benden olmayan bir şeydir, bana verilmiş olan bir araç tarzında kullanmak lâzım. Duyularımızı maşa olarak kullanma liyakatine ulaştığımız zaman duyulara esir olmamak; iyi olmak, doğru olmak, yalan söylememek, merhametli olmak, sevgi göstermek, sevgi almak, sevgi vermek, toleranslı olmak, herkesi bir gözle görebilmek, yani insanların büyük özlem içerisinde olduğu ama bir türlü yakalamak imkânını bulamayıp, sadece gevezeliğini yaptığı manevî kıymetleri ancak biz bu şekilde ele geçirebiliriz.

İnsanlar duygularının esiri olurken, esasında kendilerini tanımamakta sabitlik gösterdiklerini ifade etmektedirler. Kendi varlığımızı yüceltmek yerine, maddenin varlığını yüceltmek için çalışıyoruz. Sonra geriye dönüp, bakın yarattığımız şu irfana, şu uygarlığa diyerek caka satıyoruz. Böylece maddeye hükmettiğimizi de sanıyoruz. Halbuki işler başka türlü çalışıyor. Madde, duyguları kendine mal etmeye, onları kendi düzeyinde tutmaya çaballıyor. Bundan dolayı, hiç durmadan duyguları yükseklere çıkartmak için yarışılıyor. Maddenin aracılığı ile salt düşünce plânına yükseleceğimizi sanıyoruz. Ama neyse ki böyle olmadığını, habis bir hücre çoğalması gibi her yerimizi kuşatmaya devam eden yozlaşma alanları ile görebiliyoruz. Eğer maddenin aracılığı ile salt düşünce plânına yükselmemiz mümkün olsaydı, bu yozlaşma hareketleri olmazdı. Bu ikisinin arasındaki bağlantıyı kurmamız gerekiyor.

Yozlaşan her şeyin yerini sonunda bereketli alanlar almaktadır. Yozlaşmanın hızına direnç göstererek, gayet dikkatli bir şekilde maddenin bizden istediğini ona vermek, ondan da istediğimizi almak, gerçek bir yaşam sanatı olmaktadır. Varlıksal şuur ve hedefimizi kaybetmeden, maddenin imkânlarından yararlanmak, ona ve kendimize en faydalı yükseltici tesirleri almak ve vermek, marifetin ta kendisidir. Yani ariflik dedikleri, eskilerin böyle kasıla kasıla gerilerek söyledikleri sözün temelinde bu vardır.

KARMAŞA - TEŞEVVÜŞ DEVRİNDEYİZ

Bugün tüm dünyada bir karmaşa devri yaşanıyor, bunu hepimiz bilmekteyiz. Kendi mahallemizden, evimizden, topluluklarımızdan, partilerimizden, medyamızdan, gazetelerimizden, sokaklarımızdan, gidişimizden, gelişimizden, bankalarımızdan, siyasîlerimizden ve millet meclisimize kadar her şeyde memleket olarak büyük bir kargaşa devri yaşıyoruz. Bundan korkmamak lâzım. Bu sadece bir dejenerasyon içinde bulunmamızın bir sonucudur. Bunun sonu da bir rejenerasyondur. Muhakkak ki bütün bu olaylar yaşanacak, bütün bu olaylar bitecek ve maddeyi maşa ile tutmayı öğrendiğimiz andan itibaren de bir yenileşmeye doğru gideceğiz. Maddeyi elimizle değil, maşalarla tutmayı, onu şuradan şuraya koymayı veya onu şu şekilde yeniden düzenlemeyi öğrendiğimiz vakit rejenerasyon, yani yenileşme olayı tekrar başlayacaktır. Çünkü dünya da aynı nizam üzerinde ilerlemektedir. Bu dünyanın dışında herhangi bir şey yapmak imkânına sahip değiliz.

Bu kargaşa devrine, yerleşik spiritüel deyimimizle teşevvüş diyoruz. Teşevvüş hâli içerisinde; bir karışıklık, bir bulanıklık, bir seçemezlik, A'yı B'ye, B'yi A'ya karıştırmak,

altını üstüne getirmek mânâsında bir bulanıklık hayatı yaşıyor. Teşevvüş hayatı bir çeşit sis altında bulanık bir görüştür. Zihnin teşevvüşü, yani kafanızı bir yere çarptığınız zaman başınızın dönmesi, nerede olduğunuzu tefrik edememeniz ve dengenizi bulamayıp yere düşmeniz mânâsına gelir. Ve bir beyin travmasında, beyinde bir teşevvüş meydana gelmiştir ifadesi kullanılırdı. Yani isimleri, yerleri hatırlayamamak gibi birtakım unutkanlıklar vs.'nin olduğu durumlardır.

Biz, dünyamız ve aynı zamanda kendi ülkemiz ağır bir teşevvüş devri içerisinde ve bu teşevvüşün, bu memleketin yüksek vazifedarlık niteliğinin bir sonucu olarak daha fazla derinleşmeden, letarjik bir durum içine düşmeden atlatılması en büyük temennimizdir. Yani bir komaya geçmeden, çünkü teşevvüşten komaya da geçmek mümkündür. Bunun için de uyanık olmak, kendimizi araştırmak, anlamak zorundayız. Maddenin önümüze sunmuş olduğu bir yığın cazip seçenekleri, ancak maddenin bir türü olan duyularımızın, duygularımızın bir maşa olarak kullanılmasıyla mağlup edebiliriz ve kendimizi bu şekilde kurtarabiliriz.

KARMAŞA PLÂNSALDIR

Kargaşanın altında yatan öge, bireylerin ve onların bağlı olduğu plânların kapasitelerine bağlı olan çabalardır. Burada ferdî çabalarımızın çok önemi var. Gayretsizlik, yani atalet içerisinde bulunmamız, kargaşayı ve kargaşa devrini iyice körükleyen hususlardan biridir. Yani tembellik, iradesizlik vs. tarzında. Zaten tembelliğin adı şimdi ekonomik yan gelir arama tarzında kendini gösteriyor. Birsürü faiz oyunları, birsürü kâğıt aldım verdim oyunları esasında bu milletin başındaki parazit bir tembelliğin sonuçlarını

göstermektedir. En az eforla en çok hayat standardına ulaşma yolunda çalışılıyor.

Dünya, rahatını aramakla meşgul. Dünyada herkes rahatını arar ama bunun belli bir şekli ve özelliği olması gerekir. Liyakatini kazanmak lâzım, bu rahatlığa lâyık olmak lâzım. Liyakatin de en güzel yolu çalışmak ve gayretle olur. İyiliğe rahatlığa vesile aramakla olur; girişmek lâzım. Çalışmanın kendisi girişmektir zaten. Zannetmeyelim ki çalıştığımız için birçok şeylere erişiyoruz, toparlanıyoruz, şu parayı alıyoruz veya şu evimiz oluyor, şu arabamız oluyor, Tanrı bize şu çocukları veriyor vs. Çalışmamızın sonucu olduğunu zannetmeyin, bizim yaptığımız çaba çok az çabadır, çok az bir gayrettir, o gayretlerle bu işler olmaz. Bu kadar kıymeti ve enerjiyi biraraya getirmemiz mümkün değil. Bu nimetin külfetini yaşamak lâzım. Hiç kimse külfete katlanmak istemiyor. Bir ücret istiyorsak, bir çaba göstermek lâzım. Bir çabaya karşılık bir ücret vardır. Bir çalışmaya karşılık bir bedel vardır.

Kargaşanın altında yatan öge dedik, bu da bireylerin ve onların bağlı olduğu plânların kapasitelerine bağlı olan çabalardır. Yukarıdan, ruhsal dünyadan gelen her türlü yardıma rağmen, daha önceden çizilmiş sınırlar içinde kalan çabalar, bu sınırları aşabilecek kabiliyette bulunmamaktadır. Bizlere düşen en iyi vazife, fertlerin sınırlarını en iyi şekilde belirlemek ve sınırlar içindeki kapasiteden azami şekilde yararlanmaktır. Kargaşa döneminde varlıkların meydana getirdikleri olaylar zaman zaman kendi inisiyatifleri ile ilgili olsa da zaman zaman çeşitli tesirlerle de olabilmektedir. Yukarıdan gelen baskılı etkilerin yanı sıra yataydan, yani fizik plândan gelen etkiler de vardır. Birey yukarıdan aldığı tesirle yatay plândaki diğer varlıklara yönlenebilir. Bu sırada şuur alanlarında farklı iletişimler meydana gelir.

Metapsişik Derneği ve onun yıllarca süren çalışmasının meydana getirdiği topluluklar bir ortak alana sahiptir. Bu büyük topluluğun bireyleri kendi kişisel etki alanlarına sahiptirler. Bu alanlarda işbirliği içinde oldukları bireylerin etkilerini sürekli olarak görmek mümkündür. Dıştan gelen bu etkilerin nitelikleri bireye de geçer. Duyguların devreye girmesi ile anî sarsıntılar da ortaya çıkar. Karmaşayla da teşevvüş devrinin alanlar ile yakından ilgisi vardır. Bireylerin yeni tesir alanlarına kendilerini adapte edememelerinden dolayı ortaya çıkan komplikasyonlar neticesinde, uyumsuzluk göstermeleri ve yolun ağırlığından dolayı gidişe ayak uyduramayıp son bir çaba ile diğer varlıkların alanlarına etki edebilmek şeklinde yönlendirmeye tâbi tutulmaları ve sonuç olarak ise güçlü alanlara etki edemeyip, ancak girebildikleri alanlara girerek o etki alanları içindeki bulanıklığa sebebiyet vermeleri çok doğaldır. Yani bu hem bizler için, hem de bütün dünya için ve kendi milletimiz için geçerli olan bir ifadedir. 2000 yıllarına doğru büyük sancılar içinde ilerlerken, en ağır liyakat imtihanlarından geçirilmek suretiyle, bütün esneklik ve uyum süreçlerinin eğitimini gören insanlık tam bir genel teşevvüş devrinin varlıkları olarak rollerini yerine getiriyor. Bu ağır ve genel teşevvüşün zeminini duygulara bağlı içgüdüsel hayatın hâkimiyeti oluşturur. Vicdan ve sevgiden giderek yoksunlaşan bilgisiz bir insanlığın, sınavcı tesirlerin karşısında gösterdiği davranış tutarsızlığı, şuurlardaki perdelerin iyice yoğunlaşmasına, kalınlaşmasına, insanı kendi kendisinin içine hapsetmesine neden olmaktadır. Bütün tekâmül seviyelerinde, insanları teşevvüşe sokan sınav etkilerinin harekete geçirdiği mekanizma duygulardır. Duygular ister şuurlu, ister şuurdışı olsun dünya hayatının gerçekleşmesinde en büyük rolü üstlenmiştir. Dünya hayatına bizi bağlayan, ona hizmet etmemizi kolaylaştıran, ama gene

de ona galip gelerek gelişmemizin bu aşamasını sağlamamıza yardım eden, duygulardır.

ÜSTÜN TESİRİN HÂKİMİYETİ

Dejenerasyonun bir diğer sebebi de yükseltici, geliştirici, hızlandırıcı bir alanın durağan, ağır hareket eden, yükselme ihtiyacında olan, artık işlevini giderek kaybetmiş, hedefini şaşırmış olan bir alanı kontrol altına almasıdır. Daha alt seviyede bulunan alanın değerleri yavaş yavaş kendi içinde azalmaya, yok olmaya başlar. Değer kayıplarına uğramaya başlar, çünkü kendisinden çok daha değerli olan bir realite onun üzerine gelmiş, ona baskı yapmaktadır. Oradan kendisine gelen bir tesir vardır, bu tesire dayanamaz. Yani buzun sığa dayanamayışı gibi başlar erimeye; buzun erimesi ne demek? Buzun dejenere olması demektir. Suyu tahvil olunuyor, eriyor, yani kendindeki o form, o biçim, o soğukluk, o nitelik artık yavaş yavaş ortadan kalkıyor; dejenerasyon budur. Bizim de dejenere olmamız, içinde bulunduğumuz dünyanın dejenere olması demek, dünya üstü çok yüksek seviyeli bir etki alanının dünyayı değiştirmek, başkalaştırmak istemesinden ve daha üst seviyelere çekme arzusundan meydana gelen umumî bir değiştirme, bir transformasyondur. Dünyanın her varlığı üzerinde, iğnesinden ipliğine varıncaya kadar, madeninden, ağacından, kuşundan, itinden, aslanından, insanından, siyasetçisinden, askerinden, öğretmeninden, hatırıza ne gelirse, toplumun her kesimi, kısacası öyle söylemek lâzım, tabiatın her kesiminde bir dejenerasyon vardır. Ama bu aynen bir ısı karşısında buzun erimesine benzeyen bir dejenerasyondur. Yani kalıplarının dışına çıkması, kalıplarını yok etmesi, kalıplarını kırması, kalıpsızlaşmak, kalıbını meydana getiren neler varsa, onu kalıp

içerisinde, dört duvar içerisinde tutan neler varsa, bütün bunların yavaş yavaş çözülme meylinde olması demektir. İnançlar, felsefeler, iktisadî düşünceler, hukuk meseleleri, aile ilişkileri, insan anlayışı, sanat, fen, bilim, herkes bu dejenerasyondan nasibini almaktadır. Çözülmesi, kabuğunu kırması, dirençlerin ortadan kalkması gereken durum varsa, bu yüce tesir bütün bunları sağlar. Bütün dirençleri eritir, kırar. Yani onun karşısında herhangi bir güç sağlam kalamaz; ne kadar soğuk olursa olsun, o ısı onu yavaş yavaş eritmeye, çökertmeye, başka hâle geçirmeye, tahvil etmeye muktedirdir.

Demek ki aslında dejenerasyonları korkulu şeyler olarak değil, büyük bir hikmet içerisinde, büyük bir sabır ve dayanıklılıkla Allah'ın bir lütfu olarak kabul etmek lâzım. **Dejenere olmadan biz yenileşemeyiz.** Yani içinde bulunduğumuz hâl ve şeriatten, kanaatlerimizden, düşüncelerimizden, fikirlerimizden, inançlarımızdan, saçma sapan şeylerimizden, birikmiş kendi yanlış anlayışlarımızdan, yanlış yorumlarımızdan meydana getirmiş olduğumuz yapay dünyamızdan başka türlü kurtulamayız. Bu kalıplaşmış dünyanın, bu sunîleştirilmiş dünyanın dışına ancak taşabildiğimiz kadar hakikatlerle, değişmeyen, sabit gerçeklerle karşılaşmamız mümkündür; onun için sakın korkmayalım. Bütün mesele bu dejenerasyonun dışına çıkmak değil, eğer fark edebiliyorsanız, bu dejenerasyondan yararlanmayı öğrenmeye çalışmaktır. Dejenerasyonun hedefi nedir, neler daha çabuk dejenere oluyor, neler daha az dejenere oluyor ve o dejenere edici, o bozucu, o çözücü tesir, zaman akımı, zaman enerjisinin hedefi nedir, bunu anlamaya çalışın. Yani sizde ne gibi değişiklikler meydana getirmeye çalışıyorsa, siz daha evvel yapmaya çalışın o değişikliği veya şimdiden zihninizde o değişiklik için bir yer ayırın. "Bu saf hakikattir, bundan daha âlâ altın, bundan

daha âlâ gümüş olmaz. Benim altınım en saf altındır, benim gümüşüm en saf gümüştür, benim elmasım en parlak, en temiz elmadır." dememenin yollarını aramak lâzım.

İyinin de iyisi, üstünün de bir üstünü, hakikatin de hakikati vardır. Bunlar hep iç içe devam eder gider. Hiçbir yerde kalmamanın, statükoyu muhafaza etmemenin yollarını aramak lâzım. Eğer böyle bir mizacı kendinizde geliştiriyorsanız, sizin çekinecek, korkacak hiçbir şeyiniz olmaz, çünkü statükoyu muhafaza etmeme, her türlü statükoya uyum sağlama kabiliyetinizi artırmışsanız sizin için hiçbir problem yok. Hangisi olursa olsun, siz o duruma uyum sağlamak zorundasınız, çünkü netice itibarı ile insanların uyum sağlayamama katılığının karşılığında dejenerasyon başlıyor.

Eğer insanlık uyum sağlamayı bilmiş olsaydı tam mânâsıyla, bunca zamandır kendisine gelen hadiseleri anlayıp, olan bitenin farkına varıp da onlara uyum sağlayabilmiş olsaydı, bu derecede yoğun bir dejenerasyon olmazdı. Bunları fark etmediği için, hep statüyü muhafaza ettiği için, "Aman kımıldamasın, aman o öyle olmasın, aman bozulmasın, aman kırılmasın, aman yıkılmasın, bu daha iyi, bu daha faydalı, hep böyle kalalım" şeklinde denildiği için zaten ülkemiz dahil , dünyanın her yerinde yoğun bir dejenerasyon yaşanıyor.

ESNEKLİK ve UYUM

İMTİHANLAR ve UYUM ALANLARI

Bu bölüme kadarki yazılarla, dejenerasyon, dejenerasyon alanlarından ve dejenerasyonu meydana getiren sebeplerden bahsetmeye çalıştık. Her türlüyle inanç kabuklarının çatlatılması, kendi varlığımızdan dışarıya atılması, diğer bir ifadesi ile özdeşleştığımız, aynileştığımız hususlardan kendimizi sıyırmamız gerektiğini belirttik. Bunları da esneklik ve uyum konusuna bağlamaya çalıştık.

Esneklik ve uyum hepimizin çok iyi şekilde uygulamasını yapmak zorunda olduğu ve her an bu uygulamanın içerisinde bulunduğumuz bir durumdur. Esneklik gösterebilmek, sonra da uyum sağlayabilmek problemidir. Günlük hayat içerisinde her an, hem kendi bedenimizden, hem de dış çevreden kendi varlığımıza karşı gelen bir yığın sayısız etki vardır. Etki ederiz ya da etkiye maruz kalırız. Pasif şekliyle edilgen hâle geliriz veya etken hâlde bulunuruz. Her iki hâlde de, daima bir esneklik ve uyum problemi ile karşı karşıyayızdır. /

Bütün insanlık, kendisine aşağıdan ve yukarıdan yapılan her türlü baskı etkisine karşı esneklik göstererek, ortak anlayış alanları, uyum sağlayan alanlar, modern tabiri ile konsensüs dedikleri mutabakat alanları meydana getirebilmenin çeşitli imtihanlarından geçmektedir. Bunu hepimiz biliyoruz; evli olanlar, çalışanlar, tahsil görenler, bir

şey öğretmeye çalışan kişiler, yolda araç kullananlar vs. hepsi hayatın akışı içerisinde, o günün kendi üzerine getirmiş olduğu her türlü baskıya karşı esnek olmaya, uysal olmaya, yani bir bakıma sabırlı olmaya, sabır göstermeye mecburdur, mecbur bırakılmıştır.

✓ Her imtihan yeni bir uyum alanının oluşmasına yarayan işaretlerle dolu hadiselerden ibarettir. Hadiseleri bu şekilde görmek lâzım. Bu iş benim başıma niçin geliyor, falan insan niçin böyle hadise ile karşılaştı, şimdi sokakta olan bu nedir? Millet Meclisi'nde olan iş nedir? Mahallede olan iş nedir? Camide olan iş nedir? Bakkalla aramızda veya park yeri zorunluluğu içerisinde kalırsak, arabamızla diğer kişiler arasındaki olaylar vs. aklımıza ne geliyorsa, ayakkabımızın ayağımızı sıkması dahi, nasırımızın ayağı-mıza vurması dahi gene bir esneklik ve uyum problemi ile alâkalıdır. Yani bunların her biri, kendi çapında ve ihtiyacımıza göre ayarlanmış olan birer imtihandan ibarettir.

✧ İmtihanların yelpazesi çok geniştir. İmtihanları biz sadece, çok belirgin şartlar içerisinde meydana getirilen usuller olarak veya bir etkileşme olarak ele almayalım. İmtihan her andır. Dişimizin ağrısı da imtihandır. Bir şeye çok sevinmemiz de bir imtihandır, çok üzülmemiz de bir imtihandır. Yani ister aktif, ister pasif olsun, ister acı veren, isterse huzur ve mutluluk veren bir mesele olsun, bütün hadiselerin temelinde uyum alanlarının oluşmasına yarayan işaretler vardır. Nasıl nitelersek niteleyelim, maddî ve manevî bütün hadiseler, olgular, temel amaç olarak içerisinde taşıdıkları zorlayıcı güç sayesinde insanları uyuma zorlar. Sabahleyin kalktığımız vakit, benzine veya ekmeğe yapılan zammı duyduğumuz anda zihnimizde "Eh ne yapalım, elle gelen düğün bayram" gibi bir telâfi cümlecigi ile bir meseleye uyum sağlamaya çalıştığımızı hiç unutmayalım. Aslında biz zaten ona uyacağız, uymak istediğimizi

ifade ediyoruz. Bir uyum sağlama kabiliyeti bizde var; kıpırdanmış, harekete geçmiş. Bunu hiç olmazsa tek başımıza değil de, birçok insanla dayanışma hâlinde göğüslersek, karşılırsak belki sonuçta ortaya çıkacak olan bazı istenmeyen ruhsal durumların ortadan kalkmasını sağlamaya çalışmış oluruz gibi bir izlenim var. Yani biraz daha mutlu kalabilmek meselesi. Her olay temelinde insanlığı uyuma zorlar. Bütün yasalar, anayasa en başta olmak üzere ya da kutsal kitapların kendi şeriatleri en başta olmak üzere, daima bizim içimizdeki esneklik ve uyum yetisini geliştirmeyi hedeflemiştir. Bu şekilde biz kâinatla olan münasebetimizi, dünyada karşılaştığımız bu olaylarla kâinatın çok yönlü etkilerine karşı esneklik ve uyum sağlama yeteneğimizi de geliştirmiş oluruz.

ISTIRAP ve SABIR

Uyumun süresini sabırlı olmakla ifade ediyoruz. Sabret, dayan, tahammül et, yani onu taşımayı öğren şekliyle. Uyum süresini mümkün olduğu kadar uzun tutabilmek, katılımlarla genişleyen ortak alanlar için yeni uyum durumları oluşturmak, yeni organizasyonlara da gitmek gerekiyor. Bu işlemlerdeki aksaklıklar eninde sonunda insanlığın ağır imtihanlara maruz kalmasına sebep olacaktır. Genellikle toptan karşılaştığımız ağır imtihanların temelinde yatan iş, insana zulmetmek veya insanın kafasına vura vura, sen bana karşı gelir misin, benim yasalarımı dinlemez misin vs. der gibi intikam besleyen terbiyeci bir davranış değildir. Hayatın her ıstıraplı noktası, bizim esnekliğimizi ve uyumumuzu sağlamak bakımından bir hayırlı yoldur. Eskilerin sabretmesini bilmek yahut sabırlı olmak ifadesiyle ortaya koyduğu şey, hayatın her türlü etkisine karşı esnek olabilmektir. O bizi itiyorsa kopmayacak

şekilde yaylanmak, o itiş istikametinde gerilmek. Geriye doğru gerilmek; tepemizden bastırıyorsa mümkün olduğu kadar onunla beraber aşağı doğru yassılabilmek ve sonra tekrar çıkabilmek.

Rüzgârın önünde kırılmamak için yana yatan kamış hikâyesinde bunu görebiliriz. Bu tarzda kamış, kendi bünyesinde bulunan esneklik sayesinde, kendisine yapılan baskılara karşı büyük bir sabır, direnç gösteriyor, yatıyor, toprağa kadar eğiliyor ve o rüzgâr, büyük fırtına geçtikten sonra tekrar doğrulabiliyor, yani kendi varlığını muhafaza edebiliyor. Böylece o kamış, bu tarzdaki esnekliğini direncini, gücünü artırabiliyor. Artık değme rüzgâra karşı, değme itmeye karşı öyle kırılacak, kırılıp dökülüp parçalanacak bir duruma gelmiyor, varlık bütünlüğünü muhafaza edebiliyor. O kamışı eğer insan olarak alırsanız, aynı özelliği burada da görebiliriz.

ŞUURLU UYUM ve ESNEKLİK

Sadece insan varlığı olarak değil, varlık olarak ele alalım. Varlığın çeşitli tezahürleri var, insan olarak, bitki olarak, taş, toprak olarak zuhur edebilir, o bir tezahür biçimidir. Varlıktır bütün burada tezahür eden. Taş, kaya da olsa, kurt, kedi de olsa, ağaç, çiçek de olsa, insan da olsa hepsi varlıktır. Dıştan ve içerden, yani kendi bulunduğu muhit-ten ve kendi bulunduğu muhitin dışında, yani yukarıdan semavî ve rabbanî etkiler karşısında da, insanî etkiler karşısında da esneklik göstermek ve o itişe, o çekişe uyum sağlamak lâzım. İtiyorsa itilmek, çekiyorsa çekilmek tarzında.

Ama bu demek değildir ki her söylenen kabul edilecek, ensemize her tokat atana hiç sesimizi bile çıkartmayacağız. O mânâda değil. Bunlar gayet şuurlu ve anlayışlı bir

şekilde, hayatın size yöneltmiş olduğu birtakım zorluklar, itici, sıkıştırıcı basınçlar karşısında içinizle, iç direncinizle o dıştan gelen direnci karşılayabilmeyi öğretiyor. Çünkü etkiler, genellikle yenileştirici etkiler, zorlayıcı bir güç karşısında kendini ortaya koyuyor. Zorlayıcı etkiler, yenileştirici etkilerle karşılaşabiliyor.

Bizde mevcut olan zorlayıcı etkiler ise kabuklarımızdır. Kabuklar birtakım alışkanlıklardan, kabullerden, inançlardan meydana gelmiş dirençlerimizdir. Direnç mekanizması kuruyoruz, varlığımızın her tarafında. Onlar da kaplumbağa kabuğu gibi vücudumuzun her tarafını, varlığımızın her tarafını kaplayan bir sistem gibi. Her bir kabuk vaktiyle bizi herhangi bir şeye karşı korumuştur. Dış bir etkiye karşı kendi varlığımızda bir denge kurmak üzere böyle bir kabuktan yararlanmış olabiliriz. Fakat belli bir zaman içerisinde bu kabuğun kalınlaşması ağır bir direnç meydana getiriyor ve dışarıdaki ışığa, bilgiye, bizi yenileştirecek olan tesirlere karşı kendimizi tamamen kapalı bir şekle sokuyoruz. O tesirlere karşı kapalı bir hâle geliyoruz. Artık onlar bize nüfuz edemiyorlar. Nüfuz edemedikleri için bizim tekâmülümüz başlıyor yavaşlamaya, hızımız yavaşlıyor, gelişme, rejenerasyonumuz azalmaya başlıyor ve böylece biz giderek gerileyen, körelen ve yozlaşan bir varlık veya varlık alanı içerisinde kalmaya mecbur oluyoruz.

KABUKLAR DİRENÇLERİMİZDİR

Kabukların dirençlerimizdir. Bu dirençlerle biz kolay kolay esneyemeyiz. Bir lastiğin etrafına alüminyum bir şerit sarıldığında o lastikte esneme kalmaz. Çok az bir esneme kalır, çok zorlanmamız lâzım, hiçbir işe yaramaz, belki de kopar. Mesele zaten kopmak değildir. Ama bu esneklik olmazsa, bizim manevî esnekliğimiz, sabrımız, her şeye

uyum sağlayabilmemiz, şuurumuzun başka şuur alanlarıyla birleşmesi ve onlarla alışveriş yapması, diğer bir tabirle insanlarla sempatik ilişkilere girebilmemiz, onlara sevgi tesiri aktarabilmemiz, onlardan gelen sevgi tesirini alabilmemiz, bu enerji alışverişleri mümkün değildir. Ancak esneklik vasıtasıyla ulaşabilmek mümkündür.

Uzun yıllardır ülkemizde birlik ve beraberlik ruhundan bahsediliyor. Mütemadiyen bunu anlatmaya çalışıyorlar fakat birlik ve beraberliğin meydana gelebilmesi için de, umumiyetle çok büyük nutuk atanlarda, apaçık görüyor ki, o birlik ve beraberliği meydana getirecek esneklik ve uyum hâli mevcut değil. Birlik ve beraberlik derken, aynı zamanda, esneklik içerisinde olmadan gayet sert konuşmalar, sert fikir ifadeleri ve tabii o fikirlerle beraber gayet kaba bir zihnî ayırım, düşünce ayırımı da ortaya çıkıyor.

Esneklik ve uyum lâfla değil, tamamen fiille olacak bir iştir. Örneğin, evliliği bu bakış açısından ele alırsanız, evliler çok daha mutlu, çok daha başarılı olurlar. Evliliğin temel esası, kasti bir şekilde esneklik ve uyum yasalarını uygulamak için bir irade beyanından ibarettir. Yoksa materyalist bilimcilerin veya şu veya bu bilimci olduğunu iddia edenlerin gözleriyle gördükleri şeyleri ifade etmek tarzında değil. İşte aile birliği, neslin çoğalması, beşerî problemler, terbiyeler, çocukların yetiştirilmesi vs. tarzında değil. Yani bir tarla var ortada, bir de tarlayı ekip biçen bir reңber var, bu ikisinin münasebeti gibi değildir. Evlilikler **esasinda esneklik ve uyum gösterme egzersizlerinin çok derinden, çok materyal bir şekilde uygulandığı müesseselerdir.**

Boşanmalar, birbirinden ayrılmalar veya birbirine küsmelerin temelinde de bu vardır. Birbirlerinin isteklerine, birbirlerinin etki alanlarına karşı esneklik gösterememek ve birbirlerine karşı da uyum sağlayamamak. Çok de-

rin bir uyumsuzluk içerisinde olduğu için boşanmalar meydana gelebiliyor. Maddî ve manevî uyumsuzluk içerisinde bulunabiliyorlar, yaşam imkânsızlaşıyor. Bu ifade bile, medenî kanunda, aile hukukunda boşanma sebeplerinden birini teşkil ediyor, kuvvetli bir boşanma sebebidir.

DİSİPLİN ve UYUM

Asker ocağı deyip geçmeyelim, asker ocağı sadece oraya gelen kişilerin şahsî gelişmeleriyle uğraşmaz. Yani onlara harp sanatını öğretmek, nefsine hâkim olmayı öğretmek veya vücudunun birtakım yeni nitelikler almasını sağlamak değildir; gerçi onlar da işin içindedir. Asker ocağı, birbiriyle tekâmül farkları olan, çok ayrı sosyal çevrelerden gelmiş, değişik kültürlere sahip olan insanların çok mühim bir etki altında kalarak esneklik gösterip uyum sağladıkları yerdir. Bu nedenle askerlik sadece insan öldürmek için değildir, yani askerliğe karşı gelmeye çalışan insanlar yanlış düşünüyorlar.

Askerlik, askerlik ocağı bilhassa bizim gibi dünyanın doğu veya ortadoğusunda yaşamış olan varlıklar için, karmaşık bir toplum yapısına sahip insanlar için esneklik ve uyum yönünden en önemli bir noktadır. Ve askerlik, toptan bir şekilde, gayet önemli bir şekilde insanların birbirleriyle kaynaşmalarına, birbirlerine tahammül edebilmelerine, birbirlerine hayat haklarını tanıyabilmelerine, birbirlerinin esneklik ve uyum alanları içerisinde ortak uyum alanları yaratabilmelerine vesile olan çok önemli müessesedir. Spiritüel açıdan meseleyi böyle görmekteyiz. Ayrıca orada pek çok şey de öğrenebilirsiniz, okuma yazmadan tutun yemek yemeyi dahi öğrenebilirsiniz. Kaşık nasıl tutulur, çatal nasıl tutulur, nasıl yatılır, nasıl kalkılır, yatak nasıl düzeltilir...

DİRENÇLER

Dirençler de türlü türlüdür. Eskilerin nefis ifadesi ve bundan türemiş nefsanîyet de dirençlerin anlatımı için zamanın ihtiyaçlarına cevap veren bir kavram olarak kullanılmıştır. Sevgi enerjisinin hareketinde dirençler büyük rol oynamaktadır. Sevgi ve nefret direncin niteliğine bağlı iki ters uç gibi gözükür. Oysa dirençler, uyum sağlama iradesinin etkisi ile fonksiyon değişmelerine her zaman uğramışlardır, yani nefretler sevgilere, sevgiler nefretlere her zaman dönüşebilir. Dünya hayatının ruh varlığına karşı gösterdiği doğal bir etki de, işte bu direnç konularıdır. Maddenin her türlü etkisine ve direncine karşı, enkarne olan varlıkların da etkileri ve dirençleri vardır şüphesiz. Realiteler arasında ilerlerken, ihtiyaç ve gerçeklere uygun olarak çeşitli esnek hareketler göstermek ve her esnek hareketin beraberinde getirdiği uyum alanlarında yeterince alıştırmalar yaparak, rıza ve sabır haleti içerisinde bilgi, görgü ve tecrübeyi artırmak artık esas fonksiyonumuz olmuştur.

Realiteler yerlerini daha kapsamlı realitelere terk etmek zorundalar daima. Yani bugünkü durumumuz gidecek yarınki durumumuz içinde eriyecektir. Bugünkü anlayışımız yarın elde edeceğimiz daha kapsamlı bir anlayışın içerisinde, bugünkü küçük sevgimiz yarınki çok daha büyük bir sevginin içerisinde eriyecektir. Çünkü tekâmül daima ileriye doğrudur. Enine ve boyuna nasıl düşünürsek düşünelim; hem düzlemini genişletir hem yüksekliğini genişletir; alan olarak düzlemini genişletirken, ufuk olarak da yüksekliğini genişletir. Dolayısıyla realitelerin daha kapsamlı realitelere terk edilmesi bir zaruret hâline geliyor.

Bazı insanlarımız esnekliklerini kaybettiği, esneme güçleri kalmadığı için, adına nostalji dedikleri tersine dönüş, tersine akış içerisine girmişlerdir. Onlar esnekliklerini kaybetmiş insanlardır. Uyum sağlama kapasiteleri zayıflamış insanlardır. Halbuki daha ileriye bakmak, daima öteki ufku, o ufkun arkasındaki öteki ufku takip etmek, ebediyetin arkasındaki ebediyeti istemek bizim en büyük görevimizdir. Olduğumuz yerde kalmamak zorundayız çünkü realiteler daha kapsamlı realitelere kendi yerlerini terk etmek zorundadır. Tekâmülün genel kuralı budur ve bu zaten hep de böyle olmuştur. İstedığınız kadar tahkik edin, bakın. Dolayısıyla nostaljik hareketler, geriye dönüş hareketleri hiçbir zaman bir duygusal tavırlanmadan öteye geçemez. "Efendim, eskiden işler şu kadar daha güzeldi de, şöyle olurdu da, şu saygısı vardı da, şu sevgisi vardı da, Beyoğlu'na çıkarken, pantolonlar ütülenir, kravat takılır, traş olunurdu da, şimdi şöyle yapıyor da" vs. Bunlar kendi icaplarına göre, kendi realitelerinin, kendi devirlerinin ihtiyaçlarına göre meydana getirilmiş olaylardır.

Eğer birtakım alışkanlıklarımızı hep sürdürmeye kalksaydık, biz bugün ülkemizin içinde bulunduğu gerçekten büyük değişiklikleri yaşama imkânına kavuşamazdık. Meselâ en azından, 105.6 FM kanalından radyoyla size hitap edemezdik açıkçası, kesinlikle. Ömrü hayatımız hep Ankara radyosu, uzun dalgayı dinlemekle geçti. Ondan nice sonra bir orta dalga, nice sonra bir kısa dalga, daha çok çok yenilerde de bir FM dalgası var. Biz hep nostaljik olarak kalsaydık, dijital bir radyonun hassasiyetine asla kavuşamazdık. Eğer hâla taş plâktaki gramofonu çevirerek elimizle onu dinletmeye kalkmış olsak, bugün size hiçbir müzik iletilemezdi. Dünyanın hiçbir yerindeki radyolar gramofonla çalışamaz.

DUYGULAR ve UYUM

Demek ki her realite kendinden sonra gelecek olan realitenin içerisinde erimek zorundadır. İnançlarımız da o şekilde, kabuklarımız da o şekilde. Kabuklarımız daha güçlü etkiler altında yavaş yavaş eriyecektir ve erimek zorundadır. Her kabuk eritmemiz bizim biraz esneklik kazanmamız ve uyum sağlamamız demektir. Bunda korkulacak, kaçılacak hiçbir şey yok. Hayatımızın bütün mücadelesi, esneklik ve uyum sağlama hususunda bize türlü ıstıraplar getiren dirençlerimizin içinde geçer.

Sevgi, hoşgörü, merhamet, dostluk, sempati ve bunların karşıtları dirençlerin gücüne bağlıdır. Sevgi gösterebilirsiniz, sevgi enerjinizi başkasına aktarmak istersiniz, büyük bir samimiyet ve istekle ama karşınızdaki insanın bu sevgi enerjisine tahammülü yoksa, bu esnemeyi göstermiyorsa, sizinle uyum sağlayamayıp direnç gösteriyorsa, siz o sevgi enerjisini karşı tarafa aktaramazsınız, o enerji vasıtasıyla o insan varlığında birtakım yeni hareketlere, yeni düşüncelere, yeni hamlelere de başlangıç teşkil edemezsiniz.

Sevgi yoluyla insanları bu şekilde geliştirmeniz mümkün olamaz. Demek ki her şeyden önce, sevgi enerjisini başka varlıklara bağlamadan evvel, onlara bunu intikal ettirmeden evvel o varlıkların sevgi enerjisine karşı olan dirençlerinin ortadan kaldırılması gerekir, yani uyum sağlamaları, esneklik göstermeleri gerekir. İnsanların önce birbirlerine tahammül etmeleri lâzım. Her insan ayrı realiteye sahiptir, o realiteler karşılıklı olarak birbirlerini çelebilirler, birbirlerine direnç gösterebilirler. Bu nedenle önce bu uyumu sağlamamız lâzım. Sende sen, bende ben olmaz. Biz hâline gelmemiz gerekir. Biz demek ortak bir alan meydana

na getirmiş olmak demektir. Ben yok, sen yok, biz varız diye birtakım sloganlar yapılır. Anlatılmaya çalışılır, ama birlik ve beraberlik için bu tarzdaki dirençlerin ortadan kalkması ve herkesin birbirine tahammül etmesi lâzım. Bu tahammülü, bu sabrı gösteremiyorsak, bunu sırtımıza alıp taşıyamıyorsa, hiçbir zaman o istediğimiz sevgili dostluklar kurulamaz, hepsi sahte dostluklar altında olan egoistik bir alan meydana getirmiş oluruz, gene kendimizi soyutlarız insanlardan.

Uyum ve esneklik süreçlerinin her an hâkim olduğu madde dünyasında her an ayakta kalabilmenin yolu, duygularımızı kontrol edebilmekle başlar. Çünkü dirençlerimizin, uyum ve uyumsuzluklarımızın temelinde duygularımızın rolü çok büyüktür. Uyum ve esneklik bütün benliğimizde, sonsuz enkarnasyonlar sürecinde ulaşılması gerekli olan bir hedeftir. Her merhalenin, her yeni ufkun, ulaşıldıkça genişleyen varlıksal mekânların zaman ve mekân icaplarına uyum sağlamak ve bunun için de her yönüyle esneklik gösterebilmek, gerçek bir yok oluşturmaktır. Gerçek kendini tanımak nedir, kimdir ya da ne ve kim sorularının aşılmasından sonra gelen varlık şuurunun içerisinde, bir bütünü bütünüleyicisi olduğunun farkına varmadan bir bütünüleyici olmaktır. Birlik şuurunun içinde erimektir. Birlik şuuru içinde erimenin birinci şartı da hiçbir şekilde uyumsuzluk göstermemek, bütün dirençleri, bütün kabukları ortadan kaldırmaktır.

Nice sufiler ve nice mutasavvıf olduğunu söyleyen insanlarla karşılaşmıştır ama hiç birinde uyum sağlama kabiliyeti yoktu. Hep birlikten, erimekten bahsetmişlerdi fakat etraflarından kendilerini soyutlamışlar, hiç insanlarla ilgileri yok, bütün benliklerinin kabukları kendi üzerlerinde kalmış durumda. Halbuki insan kendini tecrit etmemek zorunda. Sufilikte çok bilinen bir durum vardır. "Sen bir

hedefe ulaşmış olsan bile, bir menzilden geçip bir hedefe ulaşmış, bir şeye kavuşmuş olsan bile tekrar şeriate dönmek gerekir" denir. O senin kavuştuğun bir iştir. Kavuşmak sana ait bir meseledir. Hangi hedefe, hangi amaca ulaşırsan ulaşırsın. Fakat şeriatı ayıramazsın, şeriat de ne demek, temelinde hayatı yaşamak zorundasın. Hayatı her noktasıyla, sana verilmiş olan kurallar dahilinde tekrar yaşamak zorundasın.

Hayatı yaşamak demek, hayatla uyum sağlamak, insanlarla uyum sağlamak, insanlarla birarada olmak demektir. Yoksa kendini tecrit edip, bir köşeye çekilerek, "Ben insanların kirinden pasından kendimi arındırdım, kalbimi temizledim. Ruhum temizlendi, ben yüce bir yerle artık bağlantı hâlindeyim, aman bunu kaybetmeyeyim" tarzındaki hareketlerle hiçbir şey yapılamaz, hiçbir noktaya da varılamaz. Bu tamamen nefsanî, inceltilmiş nefsanî, bir kabuklaşmadan ibarettir. Kabuk yer değiştirmiştir, şekil değiştirmiştir.

BİRLİK ŞUURU ALANI

Birlik şuuruna varılmakta herhangi bir şuurlu hareket yoktur. Ben birlik şuuruna varıyorum, birlik şuuruna varmak için şöyle olmak lâzım demekle, bir olunuz demekle hiçbir şekilde birlik meydana gelmez. Bu kendiliğinden, hiçbir şeyin farkına varmadan olan bir husustur. Doğal bir hayat gibidir, birlik hâlinde yaşamak. Kendini bir hissetmek, bir görmek, hiçbir zaman tefrike gitmemek, ayırmamak meselesidir. Ülkemizde de özellikle kendilerini manevî hayata adanmış olduklarını zanneden insanlar var, ama insanlar arasında ayrılık yaratmaktan başka da hiçbir marifetleri yok. Bütün konuşmaları, bütün sözleri, bütün nasihatleri, bütün bilgileri insanlar arasında tefrika yarat-

maktan ibaret, ayrılık yaratıyorlar. Birlik ruhuna katiyen yanaşmayan birtakım varlıklar biraradalar. Onların da devri geçecektir elbette. Geçmek üzere zaten, onun telâşu içinde oluyor bütün bu işler.

GERİLİMLER ZORUNLUDUR

Çünkü dünyanın enerjileri yeni bir hız kazanmıştır. Bu durumu bazı insanlar fark etmektedir. Değişimin farkına varmak, kendi varlığımızda ve toplum hayatındaki hızlı değişimin meydana getirdiği gerilime dayanmak, yani güçlü titreşimlere tahammül etmek son hedefimiz ile ilgilidir. **Birey, toplum ve insanlık olarak değişim etkilerine, titreşimlerine karşı bir esneklik sağlamak, yani tahammül göstererek uyum sağlamak için, önceden gerilime muhtacız.** Gerilmeliyiz, bizim üzerimizde birtakım baskıların olması lâzım. Hayat bizi birtakım şeylere zorlamalıdır. Geçim sıkıntısı çekmeliyiz, sel altında kalmalıyız, depremde bilmem ne olmalı, yangınlar olmalı ve oldu da. Kendi çoluğumuzdan çocuğumuzdan birtakım zorluklar görmeliyiz, aile bağlarımız şöyle olmalı vs. İşte bu gerilim, bu şekilde olaylarla meydana geliyor, biz bunu böyle görüyoruz. Yani herhangi bir yönetimsizlik, herhangi bir terslik değil, o varlık kendi ihtiyacına göre, yani germek ve gerilmek konusunda vazife edinmiş.

Biz nelere çok bağılıysak, hangi şeyler hususunda kabuklaşmışsak, nelere çok fazla kıymet vermişsek o noktadan bizim bir darbe yememiz gerekiyor. Paraya çok önem veriyorsak, avantaya çok önem veriyorsak, o noktadan devamlı bir şekilde bastırılıyoruz. Aynen bir yayın kafasına bastırır gibi; içeriye doğru itiliyoruz veya lâstiğin iki el tarafından gerilmesi gibi. Sporcular kol kaslarını, omuz kaslarını geliştirmek için yay çekerler ve o yay adaleleri yorul-

duğu vakit giderek sertleşmeye başlar, mukavemeti giderek artar. Bu tarzda bizim de tahammül gücümüzün artması gerekir. Burada herhangi bir kaderiyecilik, herhangi bir başa ne gelirse çekicilik söz konusu değil; elimizden geldiği kadar, bu tahammül meselesini daha yumuşak bir şekilde esnemek suretiyle atlatabiliriz. Dirençlerimizi ortadan kaldırarak iradî bir şekilde, biz o olayların diline vakıf olarak, ne demek istediğini anlayarak o işi halletmemiz mümkündür.

OLAYLARIN OLUŞUNDAKİ ASIL UNSURLAR

Pek çok tabiat hadiseleri televizyonda gösteriliyor. Fransa'da şöyle oluyor, Almanya'da böyle oluyor, Çin'de oluyor, bizde oluyor, ormanlar yanıyor vs. Bunları sadece böyle dikkatsizlikten doğan birtakım beşerî kusurlar tarzında ele alıyorlar. Tabiatın icabı, mevsim böyle gelmiş, çok yağmur yağmış, taşıyamadı kanallar, köprüyü yıktı, falan yeri aldı götürdü, bataklık oldu, çöktü otomobiller, insanlar kayboldu tarzında, üzerinde hiç durulmadan. Bu da olur, elleme tarzında birtakım düşünceler içinde kalarak insanlar bunları savuşturmaya çalışıyor. Ama bu bir uyum meselesi değil, esneklik gösterme meselesi değil, tamamen bir anlayışsızlıktır. Bu olayların üzerinde ince ince analizler hâlinde durmak zarureti vardır. Bunlardan alınabilecek çok büyük dersler ve bunların sonuçlarından elde edilebilecek çok önemli bilgiler vardır.

Tabiat hadiseleri genellikle insanoğlunun elinde olmayan, insanoğlunun üstünde, hiyerarşik bir varlık sistemine ait birtakım çalışmalardan ibarettir. Bu çalışmaların amacı da gene insanların esnekliği öğrenmeleri, uyum sağlamalarını daha becerikli bir hâlde meydana getirmeleri için kendilerine verilen derslerdir. İsimlerine epröv diyoruz ama

her epröv, açılmış bir ders sayfasıdır, bir kitap sayfasıdır. O kitap okunur ve o ders geçilir. Ama bunun imtihanı nasıl olacaktır, yani okunmuş olan bu sayfa, insanlar veya varlıklar tarafından nasıl anlaşılmıştır ve nasıl uygulanacaktır, bunu da görmek herhalde enteresan bir durum olur.

ESNEKLİK YASASI

Esneklik yasasının özünü anlayabilmek için, kopma ve tahrip olmadan, sürekli denemeler yapmamız gerekir. Dünyaya geliş her türlü görünümüyle maddenin etkisine karşı tahammül gösterebilmek ve esneklik yasasını deneysel olarak öğrenmektir. Kâinatın her türlü şartlarına ve yasalarına uyum sağlayıp ve onlardan yararlanarak bilgi ve görgüsünü çoğaltan ruh varlığının gelişimi bu yolla olmaktadır. Çeşitli hayatlar, çeşitli esneklik eğitim ve uygulamaları demektir.

Bu konu çok işlenmesi gereken, çok çeşitli, çok canlı örnekler verilmesi mümkün olan bir husustur. Her türlü baskıya karşı uyum gösterebilmeliyiz. Bütün aksilikler başımıza gelebilir. Evimizin içinde, yolda yürürken, hayatta her türlü şeyle karşılaşabiliriz. Çoğunlukla olay karşısında bir dirençsizlik hâline düştükten sonra ona uyum sağlama-ya çalışırız. Bir bakıyorsunuz bir hanımın göğsünde bir ağrı veya bir bey, midesinde garip bir ağrı hissetmeye başlıyor. Belli bir süre bunu geçiştirmeye çalışıyor. Ondan sonra doktora gidiyor. Esaslı bir muayeneden sonra diyorlar ki: "Sizde bir ur teşekkül etmek üzere veya etmiştir, kanserojen bir durum var." Bu ilk darbedir insana.

Hayatta kalmak, ölüm korkusu, ölmek, şu olmak, bu olmak gibi maddeye olan bağılıklarımızın artık yavaş yavaş ortadan kaybolduğunu görür gibi oluruz. Çünkü kan-

ser çıktığı zaman, "Eyvah, inşallah habis olmaz da selim bir kanser, iyi bir kanser olur, çoğalmaz, tedaviyle geçer de, büyüzmez. İşte çoluğum var, çocuğum var, büyüteceğim, daha oğlanı evlendirmedik, kızı gelin etmedik, bilmem şunu yapmadık, bunu yapmadık, hiç olmazsa bu vazifemi göreyim." tarzında hemen bir telâfi diyalogu kurulur kendi içimizde. Birinci baskı bu, böyle geliyor. Fakat muayene sonunda "Tedaviye devam edilmesi gerekiyor." deniyor. Başlıyor birtakım tedavi şekilleri, tıbbın öngördüğü, istediği hâller. Bunların verdiği büyük sıkıntılara, dirençlere dayanmak gerekiyor. İşte esneklik meselesi. Sonunda bakıyorsunuz adamın saçları dökülüyor veya hanımsa iç organlarından bir kısmı veya göğsü alınıyor, midesinin yarısı kesiliyor, bu sefer ona uyum sağlamak zorundadır. Tek göğüsle, rahimsiz gezmeye veya midesinin yarısı olmayan veya belli gıdalarla beslenmek zorunda olan veya belli şekillerde yaşamak zorunda olan bir insan tarzında geliyor. Veya biz bunu bir organ eksikliği tarzında görebiliriz. Ayak kesilmesi, kol kesilmesi, parmağın uçması vs. tarzında görebiliriz. O topallığa alışıyor ve uyum sağlıyor, hayatı hep böyle geçiyor. Demek ki esneklik yasasının ilkesi de uyumdur. Esnekliği kullanıyor, bu çok önemli bir nokta.

DUYGULARIN KONTROLÜ

Temelde bilinmesi gereken de şudur: Gerilimi artıran esasında duygularımızdır. Yani işte orada rahatsızlıktan doğan heyecan hâli, ölüm korkusu, kıymet verip bağlanmış olduğumuz maddî hareketler veya maddî fikirler, her ne olursa olsun artık peşine düşmeyeceğiniz, yapmayacağınız, kullanmayacağınız şeyin verdiği sıkıntılar, hepsi bunlar duygusal olaylardır.

♥ Duyguları kontrol etmek, esneklik demektir. Zembe-

rek gibi boşalan ve tekrar kurulan duygular vardır. Zembereğin boşalmaması duyuların kontrolü ile mümkündür. Duyular yay gibidir. Yukarıdan ve aşağıdan gelen etkilerle körüklenirler. **Duyularda esneklik elde edilmeden, doğru karar, doğru uyum elde edilemez.** Bu da, pratik hayatımızda yapmamız gereken bir şeydir. Herhangi bir şeye karar verdikten sonra o kararı tatbik edeceksek, yani uyum sağlayacaksak, muhakkak ve muhakkak duyularımızı çok iyi bir şekilde ölçüp biçmek ve kontrol etmek zorundayız. İşin içine duyular girdiği zaman iyi olmaz. Duyuları kullanabilmek için her duyguyu tek başına gözleyebilmek, onu tecrit edebilmek gerekir. Esneklik elde ettikten sonra duyuların kontrolü mümkündür. Demek ki uyum sağlama-
dan evvel esneklik, duyuların kontrolü mekanizmasını kullanarak da bir ortak alan, uyum alanları meydana getirilmeye çalışılıyor. Esneklikle uyum meydana gelmesinden evvel ortada bulunan bir tampon bölge var ki, işte bunu biz duyuların kontrolü meselesi olarak ele alıyoruz.

Maddî yüklerden kurtulmanın en kullanışlı yolu, esneklik kazanmaktır. Yüklerden teker teker kurtulmak gerekir. Yani tekrar enkarnasyona tâbi tutulmamak, enkarnasyon yoluyla birtakım eprövler içerisinde kalmamak iradesi bizde var ise, bunu arzu ediyor, bunu istiyorsak, her şeyden evvel duyularımızı tam mânâsıyla kontrol etmek zorundayız.

Duyularımızı kontrol altına aldıktan sonra, esaslı ve kalıcı bir esneklik kazanmak, her şeye uyabilmek, intibak edebilmek, onunla bir olabilmek, ortaklaşa bir hâle gelebilmek mümkündür. Aynen Anadolu'nun asırlardan beri yapmış olduğu bir dans çeşidi, halay çeker gibi, horon çeker gibi, kol kola, omuz omuza, birbirine bağlı olmuş varlıklar hâlinde uyum içinde. Kendi alanlarını diğer ferdî alanlarla birleştirebilecek, hiç olmazsa belli bir noktada bir-

araya gelebilecek durumu gösterebilmiş varlıklar gibi bizim de hayatın bütün eprövlerine karşı esneklik kazanmamız sonucunda, tekrar bu kaba maddeye enkarne olmak, en azından dünya şeriatı içerisindeki, dünya şartları, mekânı içerisindeki bu kabalığa maruz kalmamak imkânımız elimizdedir.

TEMEL İLKELER

Esnekliğin temel ilkeleri vardır. Meselâ bunu şöylece size sıralayabiliriz:

Esnekliğin temel ilkeleri arasında birincisi, olmadan olanı anlayabilmektir. Bu ancak esnemekle olur. Ağzımızı açarak değil, olaylara karşı kendi varlığımızın içerisinde bir yaylanma yapmak suretiyle, şuursal ve idrak bakımından bir yaylanma, bir yer değiştirme.

İkinci temel ilke, olmadan olana uyum sağlayabilmek. Her genç kızın rüyası evlenmektir. Evli olmadan sanki evlenmiş gibi, evliliğin sorumluluklarını, vecibelerini zihnen yaşaması, ona tam adapte olması, artık âdeta o insanın evlenmeye hazır olması mânâsına gelir. "Daha hazır değilim" demek evlenmeye hazır değilim demektir. Demek ki mantalite olarak kendinizi uyumlandırmak zorundasınız. "Hele bir gidelim bakalım, uyum sağlarız." O olmaz. Bir öğrenci için de, bir memur için de, askere gidecek olan genç bir delikanlı için de, ticarete başlayacak herhangi bir kimse için de önce zihinde, mantalitede bu uyumun sağlanması gerekir.

Üçüncü ilke de, önceden, sonrasının sonrasını hissetmek var, ki bu çok yüksek bir seviyede uyum sağlamak demektir. Artık orada çok ileri görüşlü mânâsının da üstünde olan bir durum. Hissetmek, yani sonsuzluk mânâsına getiriliyor. Şu olaylar olabilir, bu olaylar olduk-

DEĞİŞİME DOĞRU

tan sonra şu şekilde bir durum çıkar. Bu durum şu, şu hususları doğurur, işte o hususlara ben şimdiden uyum sağlayayım, diye çok uzak bir plân yapılır, ki bu insanın yapacağı iş değil. Bunlar doğrudan doğruya yüce varlıkların ruhsal yönetimleriyle alâkalı olan bir çalışma nizamıdır. Onlar beşerî sistem içerisinde, dünya içerisinde vazifelerini yürütürken önceden, sonranın sonrasını bilerek, anlayarak iş yaparlar. Bu yüzden hiçbir hata olmaz. Her şey ta başından kontrol edilmiştir ve her şey mükemmel bir şekilde yerine gelir.

ORTAK ALAN

ORTAK UYUM ALANLARI

Çağdaş olmaya uyum sağlamak, çağdaş olmanın bir zarureti olan, ondan gelen birtakım neticelere uyum sağlamakla ve esnemekle olacaktır. Esnemenin mânâsı yaylanmak, size yapılan baskıya veya bir yerden gelen etkiye karşı, kendinizi harap etmeden, kendinizi yok etmeden, kırmadan, parçalamadan ona karşı biraz direnç göstererek geriye çekilmek veya ileriye gitmek mânâsına gelen bir husustur. Ondan sonra onun arkasından yavaşça uyum sağlamak gelir. Bu uyum sağlama meselesinde giderek ortak uyum alanları meydana getirilir. İşte toplumsal hayatın en büyük özelliklerinden bir tanesi de budur.

Esneklik ve uyum ilkeleri insanların toplum hâlinde, ortak alanlar hâlinde, ortak düşünceler, ortak hareketler, ortak ideler hâlinde birleşmelerini, dayanışma içerisinde olmalarını sağlayan en önemli fikir ve uygulama tarzıdır. Bunun dışında herhangi bir şey bulmak da mümkün değil.

Dinler en büyük ortak alanları meydana getirmekle vazifeli olan müesseselerdir. Dinlerin insanlar üzerindeki yaptırım gücü sayesinde insanlar uyum sağlamayı ve esnemeği öğreniyorlar.

Şeriatin dikte ettiği hususlar veya imanın şartları, yapılması gereken zarurî hareketler hâlinde bir zorlama, yani

şöyle yapacaksın, namaz kılacaksın, oruç tutacaksın, hacca gideceksin, şunlara inanacaksın, bunlara inanmayacaksın, şundan vazgeçeceksin dendiği zaman bu nedir? Bizim karşımızda başka yüksek bir etki alanının bizim kendi küçük etki alanımıza karşı gösterdiği büyük bir baskıdır. Bu baskı zorlayıcı bir baskı değil, kendi inancımızdan doğan vicdanî bir baskıdır ve biz buna karşı önceleri bir esneme göstermek zorundayız. Yani uymak zorundayız. Bu zorunluluğu artık zoraki hâlde, çaresiz kalmış bir insan tarzında değil, bilerek isteyerek, gönül rızası ile, yani irade beyanımızı o yolda kullanmak suretiyle, isteklerimizi ben bu şekilde bunu yapmak istiyorum şeklinde kullanmak suretiyle, bir esneme organizasyonu meydana gelir. Zaman geçtikçe, bu esneklik imtihanlarından aşşa aşşa bu sefer kolaylıkla uyum sağlanmaya başlanır. Uyum sağlayan varlıklar da biraraya geldiği vakit orada bir cemaat teşkil ederler. O insanlar birbirlerine karşı uyum sağlayamamışlarsa gerçekte o cemaat yoktur. Bu görüşümüz politik bir görüş değildir, objektif bir toplum görüşüdür. Örneğin İslâm milletleri arasında gerçek bir ortak alan yoktur. Bu ortak alanı meydana getirmek için bir hayli politik veya diplomatik uğraşmalar var. Ortak alan yok, çünkü o insanlar birbirlerine uyum sağlayamamışlardır. İnanç bakımından aynı kaynaktan beslenmiş olmalarına rağmen, zaman ve mekân içerisinde esneklik imtihanları birbirlerine benzemediğinden değişik uyum sistemleri yaratmışlardır kendilerine göre. İşte mezheplerin ortaya çıkışının sebebi de budur. Yani herkes kendi meşrebine göre, ilâhî yasaların yönelttikleri etkilere karşı uyum göstermekte kendilerine has bir tavır takınmışlar. Bu tavır çeşitli yollar, çeşitli mezhepler, çeşitli tarikatlar meydana getirmiş. O kadar çok çeşitlenmiş ki, bunların hepsinin bir ortak uyum alanını meydana getirmesi zor. Olmuyor zaten, biraraya gelemiyorlar. Senin

mezhebin ayrı, benim mezhebim ayrı diye, Sünnî dediğimiz, peygamberin sünnetine bağlı olarak hareket eden Müslümanlar ile Hz. Ali'yi sevenler ve ona hayran olanların meydana getirmiş olduğu bir Alevîlik yolu birbirleriyle bir türlü uyum sağlayamamıştır, asırlardan beri. Hiç biri kendisine has bir esnekliği kazanamamıştır. Bu bir esnekliktir, öyle ki çok esnek olan, esnemesi az olanı kendi varlığı içerisine alıp eritebilir. Bunun dahi farkında değiller. Katlaşmış kabuklar hâlinde, barajlar çekmek suretiyle karşılıklı birtakım geçitleri tıkayarak, sertleştirerek, kesinlikle birbirleriyle olan bağlarını biraraya getirememişler, yani bir ortak alan meydana getirilememiştir.

TAMPON ALANLAR

Uyum alanlarını meydana getirmek kolaydır. Çünkü her alanın uç bölümlerinde süspansiyon vazifesini gören tamponlar, tampon bölgeler vardır. Bunlar dış etkilere karşı esneklik bakımından daha iyi bir şekilde uyum sağlamamızı sağlayan hususlardır. Ama tampon bölgeler hiç kullanılmamış durumdadır. Süspansiyon tarzında vazife görece bu varlıklardan hiç yararlanılamamıştır. Böylece her iki grup da, her iki inanç sahibi varlıklar da kendi katılıkları içerisinde bir türlü uyum sağlayamamak derdi ile meşgul olarak bu zamana kadar gelmişlerdir. Umarız bundan sonra bu değişim rüzgârları, yenileştirme etkileri karşısında bu uyumsuzluk hâli uyuma döner ve bir ortak alan meydana getirilir. Ortak alan meydana getirildikten sonra, "Ben seni seviyorum, sen beni seviyorsun. Ben Ali'yi severim, sen de Muhammed'i seversin" gibi ifadeler boşunadır. Ortak alanın fiilen meydana getirilmiş olması lâzım. Meselâ eğer bu iki grup varsa, onlar birbirlerinin mabetlerinde, kendilerine has uyum sağlamış oldukları hareketleri

rahatlıkla yapabilmelidir. Bir İslâm için, bilindiği kadarıyla kilisede namaz kılmak katiyen günah değildir, mekruh da değildir. Kapalı ve uygun bir yer bulamıyorsa, karşısında da bir kilise varsa, gider kilisenin bir köşesinde kendine göre kıblesini tayin eder ve namazını kılar. Bu mükemmel bir esneklik ve uyum sağlama örneğidir. Demek ki İslâmın temelinde bu var. Bu işin ulemaları buna benzer çok daha üstün, çok daha güzel bilgiler ve örnekler verebilir. Eğer araştırma yapabilirseniz, İslâm'da uyum sağlamayı ve esnekliği ifade eden ne kadar çok ayet ve hadis olduğunu göreceksiniz. Ve sufi geleneği, baştan aşağı bu esneklik ve uyum sağlamaktan hareket eden bilgilerle, hareketlerle doludur.

ZORLAMA OLMAZ

Yeni Çağ'ın eşiğinden geçerken bütün dünyanın geçirdiği çok baskılı imtihanlar dizisinden nasibini almayan hiçbir yaratık yok gibidir. Hangi şuur düzeyinde olursa olsun, bulunduğu düzeyin üstünden ve altından gelen zaman-mekân enerjisinin etki alanı içinde bulunmamak mümkün değil. Bu yoğun baskının varlıklar üzerinde meydana getirdiği derin yankılar ve gösterilen tepkiler, varlıkların bünyelerinde taşıdıkları çeşitli dirençlerin özeti mahiyetindedirler. İşte bu tortulaşmış kalıntılar hepimizin mükemmele doğru hareketimizi zorlaştıran, çoğu kez de hareketi durduran ve yolun değişmesine sebep olan, üstelik sırf varlığın kendisinden kaynaklanan bir husustur. Kuran'ın en büyük bilgilerinden bir tanesi (pek çok bilgiler onun içerisinde hıfzedilmiş vaziyettedir) dinde zorlama yoktur ifadesidir, yani din onu yaşamak zorunda olan insan varlığına hiçbir direnç yüklemes. Herhangi bir şeyi şu şekilde veya bu şekilde yapmak zorundasın demez. Varlığın esne-

mesine ve uyum sağlamasına izin verir, kolaylık sağlar, zorluk yoktur. Kolaylık vardır daima; bu yüzden hayra teşvik edin ve kötülükten sakının ifadeleri kullanılmıştır. Buradaki durum da aşağı yukarı aynı şeyi ifade ediyor. Dirençler realiteler arasında bulunan tampon realitelerin bir çeşit uyum sağlama aygıtları gibidir. Bu noktaya da dikkat edilmesi gerekir.

Şimdi başka bir tarzla meseleyi ele almaya çalışalım. İki realite arasında çeşitli zaman süreleri ile kalabiliriz. Bu realiteler arasında kalan varlık kendi bünyesinde taşıdığı dirençlerin güçlerini değiştirerek, bu iki deniz misali, realiteler arasında kendisine yer bulma savaşı verir. Dirençlerin güçlerini değiştirebilme esnekliğini gösterebilen bir varlık bulunduğu ortamın her türlü değişimine uyum sağlayabilen bir varlık niteliğini kazanmıştır, ki tekâmülde bu uyum sağlama iradesi büyük bir yer tutar. Meselâ, biliyorsunuz Avrupa topluluğuna, Rusya da dahil olmak üzere çalışan pek çok insan, işçi ve öğrenci gönderdik. Aynı durum onların başlarından geçmiştir, yani onlar önce kendi içlerinde bulunan dirençlerin güçlerini değiştirebilmek için bir esneklik imtihanından geçmişlerdir. Ondan sonra yavaş yavaş esneklikleri arttıkça uyum yapabilme, ortak alanlar meydana getirebilme yetileri gelişmiş ve oraya uyum sağlamışlardır. Bu durum bilindiği için, Avrupa topluluklarının birçoklarında kendilerine gelen geçici ve sürekli işçiler veya sığınanlar veya göçmen olarak gidenlere uyum sağlama programları uygulanır. Oraya geldikleri vakit onlara o memleketin örf ve âdetlerine, kendi yapısına, kutsallığına, bilhassa yasalarına, hakların nasıl kullanılacağına, neyin yapılıp neyin yapılmayacağına dair kendilerine birtakım kılavuzlamalar yapılır. Yani bütün bunların hepsi onların oraya uyum sağlayabilmesi, kendilerinde bulunan dirençlerin değiştirilebilmesi için esneklik kazanmalarına yardım

ediyor. Bulunduğu ortamın her türlü değişimine uyum sağlayabilen bir varlık niteliğini kazandıktan sonra da, gene misallerini görüyoruz, şehir meclislerinde, belediye reisliklerinde, hükûmetle, yönetimle, partilerle alâkalı önemli yerlere gelebilecek, hatta öğretmenlik veya devlet memurluğu yapabilecek duruma gelmişlerdir. Almanya'da, Fransa'da bunların örneklerini görebiliyoruz.

Demek ki kendi dirençlerini yavaş yavaş azaltarak bir esneklik durumuna girmek, oldukça seyyal yumuşak bir duruma gelmek, içinde bulunduğu tesir alanına uyum sağlamayı meydana getirmiş. Aynen suyun, içinde bulunduğu kabın şekline bürünmesine benzer tarzda. Su kadar esnek olmasa bile oldukça incelmış bir sıvı tarzında da düşünebiliriz. İnceltilmiş veya sulandırılmış bir hamurun bir kabın içine nüfuz etmesi tarzında da düşünebiliriz. Bu arada kendi özüne, kendi öz benliğine ait bazı hususları da muhafaza etmektedir. Bunlar senelerden beri âdeta çeşitli mizansenler altında götürülen büyük bir çalışmadır. Yukarının rabbanî, ruhanî sistemi yüce yönetici mekanizmaların kullandıkları mizansenlerdir. Nitekim insanlar arasındaki ortak alanları, birlik ve beraberliği yaratma yollarından bir tanesi de birtakım zaruretlere bağlayarak, yani para kazanmak zarureti, işsizlik zarureti, geçinmek ve hayatta kalma zarureti maskelerine sokmak suretiyle esasında insanların uyum sağlamalarıdır.

ALANLAR, PLÂNLAR, MEKANİZMALAR

Tesir alanı, iletişim alanı, birleşik alan, yüce bir etki alanı...Bir şeyi alan tarzında düşünmek demek, ferdiyetçilikten, kişisellikten, bireysellikten ayrı düşünmek demektir. Çünkü o alanın meydana gelişinde etki sahiplerinin nelerden ibaret olduğu asla bilinemez. Oraya insanlar

da, eşyalar da, ruhun kendi enerjisi de dahildir.

Bir alanın meydana gelebilmesi için çok değişik unsurlar biraradadır ve bir alan, bir etki alanı meydana getirilir. Biz buna artık insanların, toplumun, ruhların veya yer yüzündeki herhangi bir etkenin meydana getirdiği alan diyemeyiz. Onlara alan ismi verilmiyor. Alan dediğimiz zaman analizini yapmak hemen hemen mümkün olmayan, çok çeşitli enerjilerin biraraya gelmesinden meydana gelmiş bir hasır örgüyü düşünebiliriz.

Alan çalışması ile organizasyon çalışması, plân çalışması aynı şeydir. Plânlar bu alanlardan oluşmuştur. Plânların çekirdeği alanlardan meydana gelir. Ondan sonra plânlar meydana gelmeye başlar. Plânlardan hareketle mekanizmalar meydana gelir. Yani birçok plânın işleyişini birarada götüren mekanizmadır. Ama onun temel unsuru alandır.

ALANIN TEMEL UNSURU ENERJİDİR

Alanın temel unsuru enerjidir. Çok çeşitli enerji türlerinden meydana gelmiştir. Elektrik, mıknatıs vs. hepsi buna dahildir. Ancak fizik dışı, fizik üstü alanların içerisinde ne elektrik, ne mıknatıs, ne de nükleer enerjiyi bulamazsınız. Bu enerji türleri sadece tabanda meydana gelen birkaç önemli örgüden ibarettir, atkılar ve çözümler...

Her birimizin kendi alanları mevcuttur. Bu alanlar fizik bedene bağlanmadan önce, kendi ruhumuzun, o büyük enerji sahibinin, beden içerisinde yapacağı tecrübe ve çalışmalar için gerekli olan bütün araç ve gereçleri, her türlü imkânları içinde muhafaza eder. Bu alanlar bazen oldukça geniş, bazen orta boy, bazen küçük, bazen birkaç tane olabilir. Bunlara bir çeşit cazibe alanı, çekim alanı veya daha pratik bir deyişle anafor alanı diyebilirsiniz. Yani o birçok

şeyleri üzerine alır, iki taraflı alır ve verir.

Eğer bu tarzda alanlarımız mevcut olmasa biz yeryüzünde bu bedenle hiçbir şey yapamayız. O alanlar bizim için, bizim adımıza ve bizim gerçek vazife plânımızla, vazife paketimizle alâkalı olan bütün eylemlerimizde bize kılavuzluk eder, yol gösterir, rehberlik yapar. Birinci Tanrımız odur. Yani varlık kendi kendisinin tanrısıdır.

Bu alanlar, bizim gerçek rehberimiz, hamî varlıklarımızdır. Başımızın üstünde kanatlarını açmış bizi koruyan bir varlık sistemi yoktur. Bunlar din mitolojisinde, insanların, belli bir seviyeden belli bir seviyeye geçinceye kadar, tatlılıkla adapte olabilmesi için meydana getirilmiş hususlardır.

O alanları bizzat kendimiz yarattık. Ne kadar güçlü yaratabilirsek, gelecekteki enkarnasyon faaliyetlerimizde o derecede başarılı oluruz.

Dünyada yaşarken yüzde 12 ilâ 15'inin farkında olduğumuz fizik hayatın içerisinde bizi her türlü kayıptan, eksik eylemlerden koruyan, kendi meydana getirdiğimiz bu alanlarımızdır.

Alanlarımız öncelikle bizim plânımızla olan irtibatımızı sağlar. Çünkü plânımızla olan irtibatımız zayıfsa, aşağıda hiçbir şey yapamayız. Niye geldiğimizi, hangi görevi tamamlayacağımızı, hangi yönde ilerleyeceğimizi, bu yönde yardımcı olacak fizik olayların gelişimini, plânımız, bize alanlarımız vasıtasıyla aktarır.

Enkarne olmadan önce kendi enerji alanlarımızı yenileriz. Bu enkarnasyon için. Öyle bir yenileme, öyle bir kondansasyon meydana getiririz ki, yeryüzünde her şeyimizi yönetecek derecede enerji alışverişi yapıp, bizi enterkomünikasyon hattıyla, yani her şeyle irtibat hâlinde tutabilecek bir enerji alanı meydana gelir.

Alan, bizi spatyomla, plânımızla, sağımızla, solumuzla, yukarıda aşağıda varlık olarak ne varsa, her mekân ve zaman içerisinde, bütün bu enerjilerle, bizim ihtiyacımız olduğu nispetlerde derhal ara bağlantıları yaparak, bize her şeyi aktaran bir cihazdır.

Şöyle gözümüzün önüne getirelim, boşlukta böyle bir alan düşünelim, pırıl pırıl parlıyor. O alan enerjetik bir alan, içi kıvrır kıvrır, yani oraya yaklaşamayız, ona dokunamayız. Hiçbir şey yapamayız, göremeyiz. Ancak o bize ait.

Bunların kabaca mitolojik anlatımları, çeşitli bedenler tarzında aktarılmıştır insanlara. Astral, mantal vs. bedenler, hepsi ayrı ayrı enerjetik alanlarımızdır. Onlar bizim kurduğumuz alanlardır. Bu alanların kendi içerisinde de çeşitli enerjetik yoğunluklar bulunur. Her birinin ayrı ayrı birbirleriyle bağlantısı olduğu gibi başka alanlarla da bağlantısı vardır.

Bu alan konusu çok önemlidir. Varlıklar bir alan temsilcisi olarak karşımıza çıkmaktadır. Her türlü şekle girebilir, her türlü görülebilir, hiç mühim değil. Plân kavramı, alan kavramı, mekanizma kavramı içerisinde bireysellik un ufak oluyor. Hiçbir önemi yok bireyselliğin. İşi köküyle bilen, işi baştan sona bilen, o alanın kendisi oluyor. O alanın hangi tarafıyla muhatapsak oradan bilgi alırız.

Yüzde 85'inin farkına varamadığımız şu fizik hayat içerisinde bizi bu körlüğümüzden kurtaran, bizi yöneten kendi alanlarımızdır.

Hami varlık dediğimiz de aslında bizim alanlarımızdır. Bazı kişiler çeşitli kisveler içerisinde hamî varlıklarını gördüklerini söylerler. Alan, kişinin alışkanlıklarına uygun olarak, onu ürkütmeyecek biçimde, çeşitli şekillerde gözükabilir. O, her şekle girebilir.

ALANIN MUHAFAZASI ve BESLENMESİ

Maddenin yoğun neşriyatı neticesinde gelen bilgiyi dalgalar hâlinde yayarak tesiri bambaşka bir hâle getiren durumlar vardır. Bu özel vaziyet varlıkların sebebini anlamadıkları sıkıcı mekân tesirlerine dönüşmektedir. Maddenin göstermiş olduğu bu durum, yankılanmalar hâlinde büyümekte ve alandan alana yansımaktadır. Alanlar orijinal niteliklerini koruyabilme savaşını daima vermek zorunluluğundadırlar. Çünkü devamlı tesir altında olmalarından dolayı kendilerindeki değişimin farkına varmayabilirler. Eğer zedeleyici tesirlere maruz kalıyorlarsa, derhal savunma mekanizmaları devreye girer. Kendilerinin göstermiş olduğu cehit daima geçerli olan ve yararlı olandır. İmkânların durumu ve koşulların zorluğu hiç önem arzetmemektedir. Önemli olan, varlığın o durum karşısında göstermiş olduğu halet ve sarf ettiği gayrettir.

O zaman bu gayrete karşılık daha süptil plânda bulunan varlıklar, sizin plânınızı ve alanınızı geliştirmek için lâzım olan ilâve enerjiyi size bağlarlar. Seviye almış ve kendi içindeki alanının akışkanlığını temin etmiş varlıklar, artık faaliyetlerine enerjetik alanlar şeklinde devam etmektedirler.

Bunlar daha süptil seviyelerde uyumsuz alanları kendi içlerine çekerek eritmek suretiyle enerjetik dengelerini sağlamaktadırlar. Bu durumu plânlar seviyesinde değerlendirecek olursak, bazı plânların birbiri içinde eridiğini görebiliriz. Kaybolan hiçbir alan yoktur. Sadece üst seviyeli enerjilerin potalarında erimeye bırakılmış zayıf vibrasyonların mevcudiyeti vardır. Seviye ne kadar yüksek olursa olsun, cehitsizlik başladığı anda, üst seviyeli bir alan içerisinde erimeye doğru bir gidiş başlıyor demek-

tir. Daha güçlü bir alan güçsüz olanı kendine çekmektedir.

Enkarne olan alan, mutlaka iyi bir işbirliğiyle hareket etmek ister. Aksi takdirde başıboş bir tarzda, diğer alanlarla temas içerisine girer ve büzüşme eğilimi gösterir.

Bazılarının kendi alanları kendilerine o kadar yakındır ki, âdeta vücutları bu zar ile kaplıdır. Bunlar başkalarının tesirini bünyelerinde daha çok hissederler. Yani yaratılmış olan hazır alanlar onlara vakum etkisi yaparak kolayca kendisine çeker.

Alanı besleyen bilgi yaklaşır, kendisini açık olarak belli eder. Onu almak, yani yolu netleştirmek tamamen bize kalmış bir meseledir. Burada da her zaman olduğu gibi karşımıza cehit faktörü çıkmaktadır. Eğer içimizde ileriye doğru bir atılım hissediyorsak, koşulları cehitsiz aşamaya-çağımızı bilmeliyiz. Bilgiyi seçtik ve her türlü birikimlerimizi de kullanarak seçtiğimiz yol üzerinde ilerliyoruz. İşte bu ilerleyiş, zincirleme yapılan idrakler, bizleri toplu idraklere, şuurlanmaya doğru götürmektedir. Öyleyse belli şuur seviyelerine ulaşabilmemiz için, daima toplu idraklere ihtiyacımız olduğunu bilmeliyiz. Varlık kendi içerisinde oluşturduğu bu durumun yansıması olarak toplum içerisinde de en güzel uyum ve esneklik kabiliyetine sahip olabilecektir. Diğer varlıklarla kolay bir ortak alan çalışması içine girebilecektir. Bu ortak alanlar sayesinde kendisinde yeni idrak alanları oluşacak ve şuur seviyesinde yükselmeler olacaktır. Varlıkları besleyen unsurlar yaratılan ortak alanlar vasıtasıyla kendilerini açığa çıkarabilmektedir. Varlıkları besleyen unsurlar gene varlıkların kendileridir. Yani ortak alanlarıdır. Birbirlerinden aldıkları tesirlerdir. Bu tesirler aşağıda olduğu gibi aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağı da olabilir. Ağ tarzında bir alışveriş düşünülmelidir.

ANADOLU ORTAK ALANI

Bu konuda Anadolu ulusunun uyum yeteneği eşsiz bir yetenek hâlinde önümüzde durmaktadır. Anadolu halkı her şeyi ile beraber binlerce yıllık macerası içerisinde sürekli bir şekilde uyum sağlama eprövlerinden geçmiş ve bunların hepsinde de başarılı olmuştur. Anadolu'da yerleşmiş en eski milletlerden tutun en yenisine, Türkiye Cumhuriyeti'ne kadar... Osmanlı'nın yapmış olduğu en büyük özelliklerden bir tanesi, kendi bünyesindeki bütün milletleri belli bir esneklik içerisinde tutmak ve onlara bu esnekliği öğretmek suretiyle çok büyük bir ortak uyum alanı meydana getirmektir. Osmanlı'yı ayakta tutan da bu olmuştur. 600 yıldır kullanmış olduğu metotlar değil, ortak alan gücüyle bunları meydana getirmiştir. Ortak alan gücü nasıl yaratılmıştır? Elbette ki ortak alanı meydana getirecek olan ferdî alan sahibi bütün milletlerin kendilerine has birtakım dirençlerini belli noktalarda birbirine bağlayarak büyük bir iletişim kurmayı becermiştir. Bu iletişimi biz elimizdeki ne uydularla ne televizyonlarla ne de telefonla kurabiliriz. Bu çok değişik iletişim şekliyle ortak bir alan meydana getirmiştir. Ve herkes o ortak alan içerisinde kendi eprövlerini yaşamayı tercih etmiştir; birbirlerinden ayrılmadan, birbirlerinden kopmadan. Sonra yenileşme ve değişme, yani dünyanın kendi tekâmül gidişinde farklılaşmalar, yeni metotlar uygulanmak gerektiği vakit artık uyum sağlama imkânları kalmıyor çünkü büyük baskılar altında kalınıyor. Daha başka şeylere uyum sağlamak, daha başka özellikleri yaşamak zorunda bırakıldığı için, insanlar ayrı ayrı devletler hâlinde kendi yollarına devam etmeye çalışmaktadırlar. Ama şimdi iş tekrar tersine dönmüş oluyor; ayrı ayrı hâle gelmiş olan bu insanlar çe-

şitli anlaşmalarla, kendi aralarında kurdukları çeşitli sözleşmelerle tekrar uyum alanları meydana getirmeye çalışıyor. Bunu Cemiyet-i Akvam devrinden itibaren insanlık tekrar uygulamaya çalışıyor. Savaşlar içerisindeki müttefikleşme, birbirlerine destek olma, aynı yerde aynı işi görme gene bir esneklik ve uyum alanı, ortak alanlar meydana getirmenin başka türlü bir tatbikatı. Hepsi aynı şeyin tatbikatı.

BÜYÜK SIÇRAYIŞ

ÇARESİZLİK - SAPMA

Dünya bütününü en büyük ortak alanımızı teşkil eder. Dünya hepimizin, ortaklaşa olmak kaydıyla, gerçek anlamıyla bir iştirak tarzında, ortaklık tarzında yaşamamız gereken, kendisinden her türlü hizmeti ve yardımı ortaklaşa olarak almamız ve elde etmemiz icap eden bir okul niteliğinde olmasına rağmen, bu ortaklaşmayı biz bir türlü bütünsel hâle getirmiş değilizdir, getirememişizdir. Her ne kadar ortak alan olması gerektiğini söylüyor isek de, ortak olmayan alanlarımız çok daha fazladır. Bu her zaman böyle mi olmuştur dünya yüzünde? Her zaman böyle olmuştur. Özellikle üzerinde yaşadığımız dünyanın, bu derecede yüksek seviyeli bir şekilde istismar edilmesi, kötüye kullanılması ve kötüye kullanmak konusunda ortak bir alan teşkil etmesi bakımından bir benzeri daha yoktur. Bu da zaten üzerinde yaşamakta olan varlıkların teşevvüşlerinden meydana gelmektedir. Yani dejeneratif bir şuur bulanıklığı içerisinde olmaları; onların kendileri için en lüzumlu olan, en güçlü tekâmül vasıtası olan dünyayı, bu derecede yoğun bir şekilde istismar etmelerine sebep olmuştur.

Madde dünyasının çeşitli plânlarında olup biten hadiselerin hepsi, büyük bir ortak alanın bir an önce oluş-

ması için her türlü engelin ortadan kaldırılmasını hedef edinmiştir. Görünürde olumsuzmuş gibi görünen hadiselerin amaçları, olumlu bir amaca yönelmiş durumdadır. Her şey de olumluya doğru gitmektedir.

Spiritüel hayatın, bütün insanlara, gerçek hayat hakkında bir örnek oluşturması için verdiği mücadelenin ne kadar zor olduğunu, şu son seneler içinde açıkça müşahade edebiliyoruz. Hakikî manevî ruhsal hayatı asırlardan beri yaşayamayan beşeriyetin, böyle bir ihtiyacı tatmin etmek için olmadık araçlara başvurmasını da hoşgörmek gerekir. Dindarlığı ya da dinsel şuuru geliştirerek tanrısal bir yakınlaşma sağlamak için, çok dar bir ufuk altında, çok acil cehitler gösteren kitlelerin aynı zamanda büyük bir teşevvüş devresi içerisine girmiş olmaları sonucunda, çok büyük sayıda insan sarsılmış ve asıl vazifelerinin doğrultusundan da kaymış durumdadır. Ama sanki bu teşevvüş devresinden bir türlü kurtulmamak ve uyanmamak gibi kuvvetli bir eğilim de mevcuttur. Bunu da zaten herkes görüyor ve müşahade ediyor.

Bu bakımdan, en kısa sürede toparlanmamız gerekiyor. Eğer bu toparlanmayı dar çerçeveden alırsak, bizzat insanlarımızın kendisi, yani Türk halkının kendisi, bizzat kendisi yapmak zorundadır. Her işe bizzat kendisinin el atması icap etmektedir. Kendisi müdrik olup, bütün bu problemlerini bizzat ortaya koyabilmesi gerekir. Toparlanmanın başka çaresi olamaz. Vasıtalı bir şekilde, elimizdeki kendi problemlerimizi halledebilecek durumda olmadığımızı görüyoruz. En kısa sürede toparlanmamız gerekmektedir. Her şeyden evvel, içinde bulunduğumuz topluma karşı olan sorumluluk bilincinin bizde gelişmesi, sorumluluğa sahip olma bilincinin bir an önce ortaya çıkması, bu toparlanmanın birinci şartıdır.

HER ŞEY BÜYÜK PLÂN İÇİNDİR

Yarattığımız yapay sebepleri ileri sürüp, siyasî, ekonomik, askerî ve toplumsal uyanmayı geciktirmemizin bedelini ağır ödüyoruz. Hakikaten ağır ödüyoruz. Canla, başla, parayla, her şeyle, sıkıntıyla... Toplumun bünyesi, hemen her önemli noktasından yara almış durumdadır. Alınmış olan yaraların bir an önce onarılarak, yeni bir alan kurulması acilen gerekmektedir. Bu yeni alan, kendi içimizdeki değişik savrulma hareketleri ile bizi baş başa bırakacaktır, yani ıstıraplı bir hayatla. Ama bu ıstıraplı hayat bile tüm insanlığı en büyük ortak alana taşımak içindir ve sadece bizler değil, ruhsal yöneticiler de hızlanan zamana ayak uydurma çabasındadır.

Yüksek Ruhsal Yöneticilerin, İdareci Plânların yardımları, korumaları ve müdahaleleri sayesinde biz insanların ortak alanlar meydana getirebilmemiz ve bu alanların bize kazandırmış olduğu yeni ivmelerle tekâmül etmemiz ancak mümkün olur. Bunların yukarıda saydığımız yardımları mevcut olmasa, biz kendiliğinden herhangi bir şey yapacak durumda değiliz ve yapamıyoruz zaten. Buna dinî açıdan "Allah'ın yardımı ve Allah'ın izzeti ve sevgisi üzerine, onun rahmeti üzerine her işler yapılıyor" deriz. Yüksek İdareci Plânların kendi alanlarında yarattıkları ortak alanlar, yani başka bir deyişle ara plânlar çok yoğun ve hızlı bir tempoya bürünerek, ta ilk başlangıçta belirlenmiş olan büyük sonun, nihayetdeki amacın bütün ihtişamı ile ortaya çıkmasını hazırlamaktadırlar. Yani şu anda yeryüzünde ne yapılırsa yapılsın, ne yapılıyor olursa olsun, bütün her şey çok daha evvel, en başlangıçta hazırlanmış olan bir programın uygulanmasından başka bir şey değildir. O program mükemmel bir şekilde uygulanmakta

ve sona doğru yaklaşılmaktadır. En sondaki amaca, yolun en sonundaki hedefe ulaşmak için hızlı bir şekilde bu büyük sona doğru yaklaşıyoruz. Bütün vazifeliler, yani bu amaca ulaşmak için görev almış büyük plânların hizmetkârları olarak çalışan bütün vazifeliler, bilerek, bil-meyerek, bedenli, bedensiz, bu evrensel değişimin hazırlığıyla ilgili işlerini sona erdirmenin telâş ve aceleciliğini göstererek, insanlığın en hayırlı bir yolda ilerlemesini sağlamak için bütün güçleri ile çalışmaktadırlar. Bu ifadelerin üzerinde derince düşünmek faydalı olacaktır.

BENZERSİZ BİR DEVREDEYİZ

Şu ana kadar kendi ayakları üzerinde durarak, kendi iradesini kullanarak, geçip geldiği bütün imtihan yollarının, öğreti ve tatbikat yollarının insanlığı bir eşi ve benzeri olmayan bir devre içerisine getirdiğini de görüyoruz. Yani 20. yy ve devir teslim edilecek olan 21. yy'ın bütün yaşam şekilleri, her şeyiyle, her yönüyle, madde ile insan arasındaki münasebetleri, madde ile tabiatın kendi aralarındaki münasebetindeki değişiklikler, bütün bu icatlar, bütün bu iletişim çokluğu, insanların karmaşıklığı, sosyal, zihinsel, ekonomik ve siyasî değişimler, her türlü sanatsal gelişmeler vs. hatırıma gelen ne varsa, yani 20. yy'ın bütün unsurları, 20. yy'ı meydana getiren bütün değişiklikler ve oluşumlar, gerçekten de tarihin hiçbir yerinde, hiçbir zaman görülmemiş olan bir devre meydana getiriyorlar. Şimdi burada bizimle beraber bulunan bir uygarlık ile bundan önce mevcut olan uygarlıkların nasıl sürekli bir değişim içerisinde kalarak, hangi olayları yaşayarak veya yaşatarak bu zamana kadar gelmiş olduğunu bir güzel gözden geçirmek icap eder.

Görülür ki tarihin hiçbir yöresinde, hiçbir zamanında,

hiçbir devresi içerisinde bu derecede gelişmiş veya hızlandırılmış bir insan hayatı ve dünya hayatı görülmemiştir. Gerçekten de bu eşi benzeri olmayan bir durumdur. Gelen bilgiler, insanlığın ulaştığı bilgiler de öyledir. Eşi benzeri olmayan bilgilerle karşılaşmıştır.

Her ne kadar bazı yazarlar, şu anda mevcut olan bazı âlet ve edevatin, milattan önceki bazı topluluklar içerisinde de çeşitli şekillerde görüldüğünü, kalıntılarla, bulgularla, benzetmeler yoluyla veya birtakım hipotezler yoluyla bize izah etmeye çalışmış olsalar da, 20. yy'ın durumu, eşi benzeri olmayan bir devredir. Hatta bunu 20. yy olarak değil, aşağı yukarı 4000 yıllık bir devre içerisinde, eşi benzeri olmayan bir devre olarak ele almak lâzım. Kolaylık olsun diye 1000'er yıllık devreler hâlinde hesap edersek meseleleri, bu son 1000 yıl diğer hiçbir yıla benzemeyecek şekilde gelişme göstermiştir. Bu gelişmeyi yönlendiren, bu gelişmeyi bir tez olarak ele alan bir Ruhsal İdare Mekanizması, bir Yüce İdare Mekanizmasının belli bir kısmı, bu tezi bugüne kadar getirebilmiş ve bundan sonra da elde etmiş olduğu bu yücelik ve başarı ile de insanlığı daha üst bir realiteye geçirmenin, sıçratmanın hazırlıkları içerisinde bulunmaktadır.

Bu devredeki zaman ve hayat şartlarının meydana getirdiği emsalsiz oluşumların en büyük hedefi, büyük değişime gidecek olan yolların birleştirilmesi, en küçük sızıntıdan en büyük nehre kadar bütün akışların tek bir kanal içerisinde yollarına devam etmelerini sağlayacak olan Yüce Bilgi'nin ortaya çıkması için gerekli olan iç ve dış şartları ve imkânları hazırlamaktır.

IŞIK BİLGİ - YÜCE BİLGİ

Yüce Bilgi sözünden bahsettik. Genellikle Ruh ve

Madde Dergisi ile Meta FM 105.6'da, Metapsişik Tetkikler ve İlmî Araştırmalar Derneği ve İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma (Bilyay) Vakfı ile yapılmış olan müşterek çalışmalar esnasında, çeşitli konuşmacılar, çeşitli yazar arkadaşlar Yüce Bilgi'den yıllardır bahsetmektedirler. En azından böyle bir bilginin, Işık Bilginin mevcudiyetinden ve bu Işık Bilginin insanlığa ait bir bilgi olduğundan ve bu bilginin gün ışığına çıkmasında, yayılmasında, anlatılmasında gerek bu Derneğin ve Vakfın, gerekse Türkiye'nin büyük bir payı olduğunu, konferans, panel gibi çeşitli vesilelerle ifade etmiş durumdadırlar. Bunlar kamuoyunca bilinmekte ve zaten yayınlarımızda da biz bunları açıkça bildiğimiz ve inandığımız şekilde ifade ettik.

Yüce Bilgi! Yüce Bilgi! deyip duruyoruz. Her şeyi ve her varlığı şemsiyesi altında tutan Yüce Plân işte bu eşi benzeri olmayan durumu meydana getirmiş, bizleri büyük değişime hazırlamıştır. Yüce Plân'ın yardımıyla insanlık kendi cehit ve isteğiyle meydana getirdiği yükselti kazanmak iradesinin bir sonucu olarak, bedava değil, bu durumu kendisi göstermiştir. Yükselti kazanmak iradesi, isteği, yükselmek, tekâmül etmek, daha doğrusu daha üst bir tekâmül realitesine sıçramak isteğini gösteren bir insanlık var. Âdeta **bütün insanlık, göstermiş olduğu büyük bir çaba sonucunda yaşam kavgaları esnasında vermiş oldukları büyük mücadelelerle, büyük isteklerle bir gelişim istikameti tespit etmiş kendisine.** Bir liyakat kazanmaya başlanıyor ve bu liyakat onun şu andaki dünya realitesinden daha üstün bir realiteye geçmesini, ama gene dünya içerisinde kalarak daha üst bir realite ile karşılaşmasını ve üstün realiteye hazır olmasını sağlayacak bilgilere ulaşma liyakatini hazırlıyor. Bedavadan gelmiyor, hak ediyor. İhtiyaçları bu yönde iyice gelişiyor; iradesini beyan ediyor, istiyor yani. Bunun sonucunda da kendisine büyük

bir akış ve bir yardım tarzında bu Yüce Bilgi insanlığa aktarılıyor. İşte bu Yüce Bilgi'yledir ki bütün insanlık, sırf büyük değişim için kurulmuş olan dünya okulunda terfi ederek, yani yükselerek hakikî bir ruhsal gelişimin zeminine sıçrayacaktır. Bizler yeryüzünde daha henüz ruhsal bir hayat yaşayamıyoruz. Maddesel hayata bağımlıyız. Her hissettiğimiz, her duyduğumuz, maddenin, dünya maddesinin bir tezahürü olmak kaydıyla meydana gelmektedir. Hakikî ruhsal gelişimimizi bu tarzda, bu yaşayış şekliyle temin etmemiz çok zordur ve pek de temin edemiyoruz. Varlıksal bir sıçrama yapmamız gerekiyor. Dünya bütün geçmişi ile bağlarını koparıp yüksek geleceğin iplerine sıkı sıkı yapışmak zorundadır.

Şimdiye kadar dünyada görülmemiş en büyük ortak alanı meydana getirdikten sonra, bu Yüce Bilgi, tekliğin, tekleşmenin sağladığı çekim gücüyle bütün insanlığı, büyük değişim düzlemine âdeta emercesine çekerek, en yüce tekâmül sıçrayışına sebep olacaktır. Emercesine çekerek, yani farkında olunmadan bir çekim gücüne tâbi olarak, yavaş yavaş gider tarzda, ki şu anda da bu olmaktadır. Büyük değişim düzlemine doğru âdeta emilircesine çekiliyoruz. Ve bu olurken de yarım bıraktığımız işlerin tamamlanması gerektiğinin farkına varılıyor ve büyük bir telâş içerisinde herkes kendi realitesini kendi plânıyla alâkalı olan işleri tamamlamaya çalışıyor. Herkes kendindeki mevcut kapasitesine göre, bu değişimden nasibini almak için, hummalı bir biçimde görevlerini yerine getirmeye çalışıyor. Bunları sürekli olarak sizlere açıklamaya çalıştık. Spiritüel bilgilerin ulaşılmış olduğu bu **merhale** bilgileri içerisinde, artık **plân** bilgileri başlamış oluyor. Ruhsal İdare Mekanizmasının bizim üzerimizde uygulamak istediği büyük sıçrayış nedir? Biraz da bunun üzerinde durmamız gerekecek.

BÜYÜK SIÇRAYIŞ

Uzun süreden beri karmaşa ve kargaşa içinde bulunan beşerî hayatın bize göstermiş olduğu bu umutsuz manzaranın arkasında, büyük sıçrayışa hazırlanmakta, hem de olabildiğince büyük bir hızla hızlanmakta olan dünyanın telâşlı etkenleri ve eylemleri kendisini göstermektedir.

Dünyanın başlangıç devresinden, bu son döneme kadar olan tekâmül serüveninin yöneticileri, bu işlerini bir an önce tam istenen şekilde sona erdirip vazifelerini yüce yönetime devretme işleminin sonuna gelmişlerdir. Çok öncelerden başlayan devir teslim işleminin giderek hızlanması, zaman enerjisindeki akışın hızlandırılması ve zaman üzerinde yapılan yoğunlaşmaların artmasının bir sonucu olarak, **dünya üzerindeki maddesel ve insanî değişimlerin de hızı artmıştır.** Şu ana kadar etkinliklerini sürdürmekte olan yönetici plânların, dünyanın büyük sıçrayışa hazırlanmasını sağlama yolunda gösterdikleri çabaları sayesinde, beşerî ortamın belirli bir düzeye ulaşmasına çok az bir zaman kalmıştır. Bu yöneticilerin beşerî şuur seviyelerini yükseltme gayretleri çok önemli bir noktadır. Zaten **büyük sıçrama, beşerî şuur seviyesinin yükselmesi demektir; insanlığımızın şu andaki şuur seviyesinin yükselmesi demektir.** Büyük sıçrayış, Varlık sıçrayışı dendiği vakit, bunu mekanik bir tarzda anlamamak lâzım. Bir duvardan öbür tarafa sıçramak veya durduğunuz yerden daha yüksek bir yere, bir merdiven basamağına sıçramak anlamında değil. Bizler için, varlık için sıçramanın esası, bulunduğu şuur seviyesinden daha üst, daha kapsamlı, daha derin bir şuur seviyesine çıkmak, böyle bir şuur seviyesine ulaşmak mânâsına gelir. İşte bu yöneticilerin, beşerî şuur seviyeleri-

ni yükseltme gayretleri sonucu meydana gelmiş bulunan ortak alanlar sayesinde, insanlık büyük sıçrayışın bilgisini almaya lâayık bir duruma gelmiş bulunmaktadır.

Büyük sıçrayışın bilgisini almaya lâayık olmak... Bu çok önemli bir noktadır. Bu liyakatimizi biz dünya üzerinde geçirmiş olduğumuz çok çeşitli, hem de çoğunun farkında olmadığımız imtihanlar sonucunda elde ettiğimiz birtakım bilgilerle, birtakım yeteneklerle, yetilerle elde ettik. Boşuna olmadı; çok acılar çekildi, çok büyük tecrübelerden geçildi, çok telefât verdik, çok çığlıklar atıldı. Her ne olursa olsun, ne kadar eleştirirsek eleştirelim, gene de insanlar arasında bir ortak alan kurulması yönünde, teklîge, birliğe, bütünlüğe doğru samimî bir arzu ve gidiş söz konusu. Bunun birtakım işaretlerini, belirtilerini göstere göstere gelmiş olduğumuz bu ortamda bir liyakatimiz var. Artık bu aşamada bizim bir kapının, bir değişimin eşikine geldiğimiz, bir eşikten atlamamız gerektiği meselesi de ortaya çıkıyor. **Bugün dünyanın çekmiş olduğu bütün ıstırap bu eşikten atlamanın hazırlığından ileri gelmektedir.** Fakat bu eşikten geçmek kolay bir iş değil. Bu eşikten geçebilmek için daha alınması gereken çok büyük dersler, bilinmesi gereken çok önemli bilgiler vardır. Bu bilgilere sahip olmadan bu eşikten atlamak, yani eşikten geçme ruhsatını almak, dünya okulunun diplomasını almak kolay iş değil. Çok daha değişik bilgilere, uzman bilgilere ihtiyacımız var.

Büyük sıçrayış, tamamen Yüce Bilgi Kitabı'nın Işığı sayesinde olabilecek bir yüce imkândır. Bu Yüce Bilgi Kitabı, biraz evvel ifade etmiş olduğumuz tabiri ile Yüce Bilgi, Yüce Işık Bilgisidir. Bu imkâna insanları hazırlayan Yüce Plân'ın da bu dönemin başlangıcından beri ilk kez, doğrudan doğruya beşeriyete bir uzantı hâlinde yaklaşarak, kendi ışığını dünya üzerine yayacağını artık anlamak ge-

reklemektedir. Yüce Bilgi Kitabı ile dünyanın yöneticisi olan Büyük Yüce Plân'ın direkt bir bağlantısı, doğrudan doğruya bir bağlantısı vardır. Ve hatta denebilir ki, böyle bir doğrudan doğruya uzantı yeryüzünde ilk kez meydana gelmiştir. Araya hiçbir vasıta girmeden, doğrudan doğruya bir bağlantı tarzında bir bilgi aktarımı meydana gelmiştir. Mevcut bütün realitelerin bir hazırlık bilgisinden öteye geçmediği iyice kavranırsa, büyük sıçrayışın, saf hakikat içeren bu Yüce Bilgi vasıtasıyla sağlanacağını kavramak daha kolaydır. Şunu ifade edelim ki, şu ana kadar insanlığa ulaşmış bütün realite bilgileri hangi seviyede ve hangi isim altında olursa olsun, her şey bu büyük bilgiye hazırlık mahiyetinde olan bilgilerdir. Yeryüzünde hiçbir bilgi ve bilgi taşıyan hiçbir sistem, Yüce Bilgi'nin üstünde ve onu kapsayacak güçte değildir. Şu anda belki biz bunu ispat edecek durumda değiliz. Fakat yakın bir gelecekte bizzat insanlar bunu kendileri yaşamak suretiyle anlayacaklardır.

Bütün realitelerin bir hazırlık bilgisi olduğunu da ayrıca altını çizmek gerekir. Bütün realiteler ve bu realitelere ait bütün bilgiler, büyük sıçrayışı temin edecek olan Yüce Bilgi'ye hazırlık mahiyetinde olan bilgilerdir. O bilgileri anlayabilmek, kavrayabilmek ve o bilgilerin kazandıracağı şuur düzeyine lâayık olabilmek için, elbette ki insanların şu anda ellerinde mevcut olan realitelerle hareket etmek gibi bir mecburiyeti var. Ve onlar hazırlık bilgileridir. Tek hakikat değildir; bu yüzden biraz kendimize gelmemizde fayda var.

Dünyadaki bütün fikirler, eylemler, doktrinler ve maddesel hareketler, bütününü büyük şuursal sıçrayışa hazırlıktan ibarettir. Bütün mevcut eylem ve etkinliğin amacı bu sıçrayışa hazırlık görevini yerini getirmektedir.

Bütün şuurular, her kademe ve aşamada Büyük Yüce

DEĞİŞİME DOĞRU

İdareci Plân'ın iradesini uygulamak için müşterek bir mesai harcamaktadır. Bütün göreceli realiteler, istek ve hareketler kademe ve aşama bilgilerini içerirler. Bu durum gelişimin son aşamasına kadar süren, muazzam bir hedefe ulaşma mücadelesinin mevcudiyetini de gösteriyor. Hedefe ulaşma, bütün insanlık için büyük sıçrayışı gerçekleştirmekte olan Yüce Bilgi Kitabı'nın saf ışıktan alanı içine girmektir. İlk ve son hedef budur. İnsanlık gerçek mahiyetine, varlığının gerçek özüne, eşyanın tözüne ancak tek ve aynı bilgi olarak, hedefin bilgisi sayesinde ulaşabilecektir. Tek, bir, aynı bilgi olarak. Şu anda kim iddia edebilir ki, yeryüzündeki bütün realiteler, bütün bilgiler, böyle tek, bir ve aynı bilgidir. Kesinlikle böyle bir bilgi yoktur. Bulunanlar sadece insanların ellerinde olan bilgiler, sadece insanları realiteler hâlinde ayırmayı, yani analitik bir devreyi ifade etmiştir. Sentez devresi daha yeryüzünde mevcut değildir. Bu devre analitik devredir ve özellikle bütün dinî bilgilerin hepsi analitik mahiyettedir. İnsanları teker teker birbirinden ayırmış, senden olan sana, benden olan bana tarzında bir ifade ile herkes öbek öbek taksim edilmiştir. Tek, bir, aynı bilgi tarzında mevcut olan ve insanları bir sistem içerisinde toplayan herhangi bir bilgi yeryüzünde mevcut değildir. Ve zaten insanlar böyle bir şeyin zaruretinin henüz anlayabilecek, kavrayabilecek bir şuur kapasitesine de sahip değildir. Çünkü bütün insanlar kendi bencilliklerini, kendi egoizmalarını, kendi bireyselliklerini yaşamak arzusu ve ihtiyacındadır. Bütünsel bir fikrin, bütünsel hayatın ne demek olduğunu, henüz idrak etmiş, kavramış durumda değildir.

DEĞİŞİM HAZIRLIĞI

İster felsefî ve dinsel olsun, ister maddeci ve ruhçu ol-

sun, yeryüzünde mevcut olan bütün akış odaklanmalarının sistemleşmiş, yani kalıba alınmış bilgi ve sezgilerinin temel işlevi, dünya okulunun çok büyük fedakârlıklar pahasına sağlamış olduğu imkânlardan yararlanan insanın, maddesel bilgi, görgü ve deneyimini sağlamaktan ibarettir. Bu da ta başlangıçtan beri tespit edilen yüce amaç için meydana gelen mekanizmaların, sonsuz sayıdaki etki plânlarının birlikte işlev hâlinde olmaları sonucunda hedeflerine ulaşmaları, en yüce bir hakikat olarak karşımıza çıkıyor. Bu hedef, zaman ve mekân imkânlarının spiritüel bir tekâmülü sağlayacak şekilde, büyük şuursal sıçrama olarak ifade edebileceğimiz enerjetik değişime uyması olarak ifade edilebilir.

İşte bu değişimin son hazırlıklarını sürdüren dünya ve ötedünya varlıkları, ellerindeki işlerini hızla tamamlamak için telâşlı bir faaliyet içinde bulunmaktadır. Dünyadaki karmaşanın sebebinin bu olma olasılığı çok yüksektir. Bütün varlık ve varlık sistemleri plânlar hâlinde İdareci Mekanizmayı oluşturarak, kendi amacına giden yolları açar açar, merhaleleri aşar aşar, Yüce Amacına doğrudan bir açıyı izleyerek yaklaşmaktadırlar. Konsantrasyonun şiddeti o kadar güçlüdür ki, hiçbir engelleme bu ilerleyişin devamına set çekemez durumdadır.

Dünya üzerindeki zaman ve mekân imkânlarının spiritüel bir gelişme yönünde göstereceği değişiklikler sayesinde beşerî hürriyetin kökünden değişeceğini hepimiz açık seçik gözleyeceğiz. Beşerî hüviyetin kökünden değişmesi meselesi, fizikî bir değişim mânâsına değil, mantalite değişimi, zihniyet değişimi mânâsındır. Zihniyetler değişince, zihniyete bağlı olmak üzere inançlar da değişir. İnançlar değişince, hayata karşı olan davranış ve düşünüş biçimleri de değişir. İnsanlara karşı, eşyaya karşı, diğer varlıklara karşı olan davranış şekli de değişir. Görü-

şümüz değişir, anlayışımız değişir. Bu değişiklikler sonrasında hakikî sevgi, dayanışma, fedakârlık ve mutluluk nasıl olurmuş onu da göreceğiz. /

Şu anda insanların dayanışma, fedakârlık ve mutluluk arayışlarının neler üzerinde olduğunu biliyoruz. Her şey bir menfaat ve çıkar üzerine dayanmış vaziyette, alışveriş tarzında yapılan işlemlerden ibaret. İnsanların Tanrı'ya olan bağlılıkları ve sevgileri de sadece onun kendilerine vaat etmiş olduğu cennetlerle ve mutluluklarla ilgilidir. Bunların peşinde koşan varlıklarla dolu bir dünya üzerinde yaşıyoruz. Sevgi, mutluluk, kardeşlik, dostluk ve insanlık diye çırpınanların hepsi, sağlam bir bilgiye dayanmadan, kendi zan ve arzularını kelimelere dökmekten başka bir şey yapamamışlardır. Bir monologdan öteye gitmeyen ifadelerin işaret ettiği yönde arayışlar ve arayışlar...

Sevgi ve mutluluk ile yola çıkanlar yolun derdine düşmüşler, yolu sevmekten kendilerini bilememişler ama kendilerini bilenler var ya, onlar da yolu bildiler, böylece kendilerini yol, yolu da kendileri bildiler. (Bir Akış)

FEDAKÂR DÜNYA ANA

Dünya çok fedakâr bir dünyadır. Bu büyük toprak anamız çok fedakâr bir anadır. Aşınası olduğumuz yoldan giderek, madde vasıtasıyla bizim maddesel tekâmülümüzü sağlama vazifesini, varlığın birliği ilkesinde yazıldığı gibi, sonuna kadar yerine getirmek gayretini her şeye rağmen azaltmayan koca dünya, gelişmiş bir varlık olarak mevcuttur. Fedakârcı yaptığı vazifesini son dolu gayretlerle tamamlamak üzeredir. Gelişmelerini sağlamak üzere sinesinde şefkatli bir zemin bulan varlıklara kucak açarak, onlara sonsuz anlayış içerisinde sağlamış olduğu imkânların amacına ulaşmış olduğu görülüyor. Tekâmül et-

mek için üzerinde enkarne olduğumuz dünyaya karşı olan vazifemizi, minnet borcumuzu ifade etmemiz gerekir. O müthiş bir varlıktır, yani fedakârlığın, verimkârlığın, vericiliğin, müsamahanın en büyük örneklerini bize vermek suretiyle, biz ruhsal varlıkların da maddeye karşı nasıl hareket etmesi gerektiğinin derslerini alıyoruz.

Şu anda çevrecilik veya çevre sorunlarıyla, çevrecilik bilgisiyle hareket etmek isteyen çok yüksek sayıda bir insanlık kitlesi mevcut. Bu insanlık kitlesi, bu yüce fedakâr dünyaya karşı bir utanç içerisinde, bir vicdan azabı içerisinde seslerini duyurmaya, yükseltmeye çalışıyor. Sadece egoistçe düşünmemek gerekir. Yani "Eğer dünyanın oksijeni azalırsa, dünyanın toprağında, benim buğdayımın, arpamın yeşermesi için, büyümesi için gereken maddeler bulunmazsa aç kalırız, ölürüz, havasızlıktan boğuluruz" tarzındaki sadece beşerî veya fizik bünyenin ayakta kalması meselesi bizim endişemiz olmaması gerekir. **Dünya bütünüyle bir varlıktır, canlı bir varlıktır.** Biz o canlı varlığın üzerine geçici olarak gelmiş, hatta bir bakıma eşeysel olarak yaşayan parazit varlıklarız. Ona saygı göstermeden, onu imha etmeye çalıştık. Onun her tarafını, yöresini deldik destik, kanını zehirledik, sularını mahvettik. Fakat o çok gelişmiş bir varlıktır. Fedakârca yaptığı vazifesini fedakârlık dolu son gayretlerle tamamlamak üzeredir. Biz nasıl kendi şuursal değişimimize hazırlanıyorsak, dünya da kendi fizikî değişimine hazırlanmaktadır. Dünya da değişecektir. **Dünya da başkalaşma yolunda kendi içinde bulunduğu tekâmül düzeyini yükseltmek, kendi okul seviyesini artırmak, imkânlarını çoğaltmak durumundadır.** O kendi kendini yenileyebilir. Biz onu her ne kadar yüksek seviyede dejenere etmeye çalışmışsak da, o kendisini rejenere edecek güçtedir. Çünkü onun yapısında böyle bir özellik vardır. Dayanışma ve Yardımlaşma ilkesinin en güzel

örneğini veren dünya, kendi bünyesinde geliştirdiği etki alanları vasıtasıyla vazifesini tamamlayabilmiştir. İnsanlığın bundan sonraki yürüyüşü artık adım adım değil, sıçramalarla olacaktır.

Bu noktaya kadar ifade etmeye çalıştığımız hususları toparlamamız gerekirse, önce içinde bulunduğumuz büyük değişimin hazırlığı mahiyetinde olmak üzere, Büyük Değişimin, Büyük Şuursal Sıçrayışın hazırlığı mahiyetinde olmak üzere, önce gözlemlerden hareket ederek, tabiatta ve insanlık toplumunda, hatta hayvan veya bitki toplumunda da meydana gelen çeşitli dejenerasyonların ne mânâya geldiğini izah etmeye çalıştık. Dejenerasyonun temelleri nedir ve neye hazırlık olduğunu ifade etmeye çalıştık. Görünüştaki yozlaşmaların hepsi, bizde mevcut olan kabuklaşmalardan meydana gelmektedir. Gösterdiğimiz dirençlerden dolayı, şuurun değişimini meydana getirecek olan bilgiler, bizim kendi bünyemiz tarafından henüz kabul edilecek durumda değil. Bu yüzden, negatif değerlendirmeler tarzında meydana gelen ve vicdanî pratiğe henüz geçiremediğimiz birtakım etkilerin sonucunda olagelen dejenerasyonların, daha pozitif bir değerlendirme içerisinde vicdanî olan bir hâkimiyete karşı hazırlık mahiyetinde olduğunu görürüz. Çünkü hiçbir şey dejenere olmadan rejenere olmaz. Yani bir şeyin rejenerasyonundan bahsediyorsak, önce orada dejenere olmuş olan, daha önceden normal kabul edilen birtakım normlar içerisindeki bazı bilgilerin ve davranış biçimlerinin, bir etiğin bulunması gerekir. Dejenere olmadan da herhangi bir rejenerasyondan, yani bir iyileşmeden, bir düzelmeden söz etmenin bir mânâsı yoktur.

Şimdi biz bu şuursal sıçramaya hazır ve bu sıçramayı yapmak için uğraşan varlıklar isek, varlıklar ortak alanını teşkil etmiş isek, muhakkak ki bir dejenerasyonun mevcut

olması lâzım. Yani zaruret olarak değil, gözlem olarak da bu böyledir. Dejenere olmayan, yozlaşmayan herhangi bir noktamız kalmış değil. Her şeyimizde bir dejenerasyon vardır. İnancımızdan tutun, en küçük yediğimiz içtiğimiz suya kadar, soluduğumuz havaya kadar her şey dejenere olmuştur. Yani manevî ve maddî hayatımızın içerisinde dejenere olmayan hiçbir şey yoktur. Dejenerasyon da gene dengeli bir dejenerasyon olmak kaydıyla sürüp gelmektedir. Bu bir zarurettir. Çünkü değişecek olan, değişmeye namzet olan her şeyde bu dejenerasyon gözüktür. Önce bir dejenerasyon vardır, ondan sonra giderek bu dejenerasyon kendi bünyesi içerisinde yok etmesi gerekeni yok eder. Kallanlar yeniden birleşmek suretiyle bir rejenerasyona doğru gider. Yeniden oluşuma doğru gider. Eski oluşumların meydana getirmiş olduğu kabalıklar, pürüzler, çürümüş noktalar, yozlaşmış bölgeler tamamen ortadan kalkar. Kallanlar yeniden bir gruplaşma, bir ortak alan meydana getirmek suretiyle bir rejenerasyona gidilir.

Şimdi dünyadaki bu umumî dejenerasyonun hâli, insanları yeni bir ortak alan kurmak üzere yapılan çalışmalara doğru götürmektedir. Hem ülkemizde, hem ülkemizin dışında bulunan bütün topluluklarda, yeni yeni ortak alanlar, yeni yeni anlayış alanları maddesel düzeyde gözüktür de esasında mantalde böyle bir alan meydana getirme arzusu yoksa, fizikî plânda bunu yapmak mümkün değildir. Eğer bir ortak pazar, ortak çalışma, ortak savunma, ortak ticaret vs. tarzında, hatta ortak bir idare; milletlerin ortaklaşa kendilerini idare etmeleri gibi birtakım kararlar alınıyorsa, bunlar önce o varlıkların mantalitesinde ve vicdanında teşekkül eder, ondan sonra kâğıda veya maddesele, paraya, pula, bankaya dökülür. Yani önce bunlar mantalitede, vicdanda meydana gelir. Hazırlık devreleri vardır.

İşte aynı şekilde, dünyanın genel hâli de böyle ortaklaşa bir hayat durumuna doğru gitme eğilimi içerisinde bulunuyor. Fakat onları bu ortak hayat plânı içerisine taşıyacak olan bilgi, şu anda insanların elinde değil. Dünyasal konsensüs neyle elde edilecek? Ticaretle, insanlar ortaklaşa menfaatleri ile biraraya getirildikleri vakit, pekâlâ büyük bir konsensüs elde edilir deniyorsa da, bu palavradan ibarettir, böyle bir şey kesinlikle olmaz. Yeryüzünde şimdiye kadar menfaat birliklerinden doğan hiçbir şey konsensüsü meydana getirememiş; getirmiş bile olsa hiçbir zaman uzun ömürlü olmamıştır. Uzun da bırakalım, ömürlü de olmamıştır, çünkü menfaatler, menfaatler karşılığında ortadan kaldırılabilir. Bu kesin bir kuraldır; büyük menfaatler, küçük menfaatleri yok eder. İyi paranın kötü parayı kovduğu gibi; iktisatta böyle basit bir varsayım vardır.

İnsanların ortak alan meydana getirebilmeleri için, en önemli ve üzerinde en çok durulması gereken konunun, varlıkların birbirlerine karşı esneklik ve uyum içerisinde olmaları, uyum sağlama kapasitelerini artırmaları, olduğunu vurguladık. Uyum sağlamaya karşı ise bizde en büyük engelin duyularımız olduğunu; duyularımızın çok iyi kullanılması ve onlardan çok iyi yararlanılması gerektiğini de ifade etmeye çalıştık. Birtakım kabuklaşmış duysal hareketlerimizin, duygusallığımızın önüne geçmek gerektiğini, duyularımızı kontrol edebilmenin uyum ve esneklik süreçleri bakımından en önemli husus olduğunu ifade etmeye çalıştık. Bütün hayat mücadelemiz, esneklik ve uyum sağlama hususunda bize türlü ıstıraplar getiren dirençlerimizin altında meydana geliyor. Yani esneklik ve uyum sağlamakta gösterdiğimiz zorluk ve çektiğimiz acılar her türlü-süyle, milletler arası, insanlar arası, aileler arası, eşler arası, arkadaşlıklar, partiler, misyonlar, her ne olursa olsun oradaki esneksizlik ve uyumsuzluğun meydana getirmiş ol-

duğu bütün ıstıraplar esasında duygusal dirençlerden ileri geliyor. Bunların adamakıllı kontrol edilmesi gerekmektedir.

BASKI ve GERİLİM

Bir defa çok tecrübeden geçmemiz lâzım. Yani esnekliği elde etmek kolay iş değildir. Her türlü gerilime karşı, baskıya, basınca karşı bizim esnek olmamız ve her türlü zorlamaya karşı direnmemiz, buna uygun hâle gelmemiz ve gerilmeye karşı denenmemiz gerekir. Denenmek demek, hayatın içerisinde mütemadiyen çok çeşitli imtihanlar içerisinde geçmek demektir. Her yerden baskı almak, her yerden bir gerilime tâbi tutulmak suretiyle, gerilimin ve esnemenin ne olduğu ancak o zaman öğrenilebilir. Yani tatbikatın ne kadar lüzumlu bir şey olduğunu, hayat içerisinde yaşamamanın, hayat olaylarını teker teker, elimizden geldiği kadar, yani karşılaşılabildiğimiz bütün olayların tadına vararak, onları adamakıllı değerlendirerek, onların bizim üzerimizdeki meydana getirmiş olduğu baskıyı hissede hissede yaşamamız lâzım.

Uyum en önemli esneklik yasasıdır. Hem insanlık olarak kendi aramızda meydana getirdiğimiz baskılar, hem de yukarıdan bize doğru aşağı inen baskılar vardır. Yatay ve dikey baskılar karşısında insanlık gene çeşitli şekillerde esneklik göstermek mecburiyetindedir. Hem kendi kendimize katlanmak zorundayız hem de insanlar arasında bir uyum, sabırlı bir müsamaha mevcut olmalıdır. Eğer bunu sağlayabilirsek, bu sefer yukarıdan, yani İdare Sistemlerinden, Ruhsal İdare Mekanizmasından bizim eğitimimiz için, bizim daha diri, daha uyanık tarzda şuursal sıçrayışlar meydana getirebilme kabiliyetimizin artması yönünde bize yapılan özel baskıların, özel müdahalelerin de durum-

larına bakmak lâzım.

İşte bunlar neler olabilir? Meselâ bütün tabiat hadiseleri, uyum sağlama kabiliyetimizi artırmak bakımından Yüce İdare Mekanizmaları tarafından meydana getirilmiş olan kasıtlı hareketlerdir, kasıtlı olaylardır. Depremlerden tutun sel sularına ve yangınlara varıncaya kadar ortaya çıkan birçok işlerde Ruhsal İdare Mekanizmalarının kasıtlı hareketleri vardır. Tabii bunlar tutup yeri sallarcasına ya da suları alıp da öbür tarafa aktarırcasına, ormanın kuru otlarına kibrit çakarcasına yapılan müdahaleler şeklinde olmaz. Bunlar insan varlıklarının üzerlerine gelen birtakım tesirlerin sonucunda ortaya çıkan, gene insanların eliyle veya dünyanın kendi tabiatının vasıtasıyla meydana gelen olaylardır. Çünkü Yüksek İdare Mekanizması için yeryüzünde yaşamakta olan insanlar ile, dünyanın bizzat kendi bünyesi arasında pek büyük bir fark yoktur. Dünyayı o şekilde yönetirler; insanları yönettikleri gibi yönetirler. Bu büyük güç bu tarzda hareket etmektedir.

Ortak alan fikriyle de yükselti kazanma iradesini, sıçrama, yani şuur yükseltisi kazanmak istediğimizi beyan ettiğimiz için, şu zaman zarfında, belirli devreler içerisinde geçirilen imtihan ve tecrübelerle karşı gösterilen tepkiler ve verilen cevaplar karşısında bir liyakat meydana gelmiştir. Artık biz insanlık olarak böyle bir şuur seviyesinde değil, daha üstün, daha kapsamlı, daha kozmik bir şuur seviyesinde bulunma arzumuzu belirtmiş durumdayız; karşılığında da buna bir cevap verilecektir. Bu cevap da Büyük Sıçramadır. Büyük sıçramayı yapabilmemiz için, ortak alanlar hâlinde yaşamayı öğrenmiş ve büyük bir ortak alan meydana getirmiş olmamız lâzım. Bu da bütün dünyanın birleşmesi, birlik ve teklik içerisinde olması demektir. Ama bu lâfla olmaz, bu tatbikatla ve bilgi ile olur. Tatbikatı biz yapıyoruz ama henüz bu birleştirici bilgi elimizde yok. İşte

bütün insanlığı birleştirecek bilgiyi alabilmesi için, insanlık bir hayli büyük mücadeleler hâlinde bugüne çok büyük eprövler geçirerek geldi. Fakat bu Birleştirici Bilgiyi alabilmesi için, bir müddet daha oldukça sıkıntılı sınavlardan geçmesi gerekiyor kanaati mevcuttur. Yani birtakım tabiat olaylarıyla karşılaşmamız her an mümkündür. Fakat bu tabiat olayları bizim üzüntüler içerisinde kalarak gözyaşları içerisinde haksız yere acı çekmemiz mânâsında değildir. Doğrudan doğruya ifade edildiği gibi, esnekliğimizin, tabiatın ve kâinatın her noktasında, her türlü tesire karşı, uyum sağlama kapasitemizin artırılması bakımından zarurî olan bir durum hâline gelmiştir. Ve bu durumdan dolayı da biz birtakım yeni olaylarla karşılaşmak zorundayız. Bunlar herhangi bir kehanet konusu değildir. Olacak olan da budur.

Büyük sıçrayış bugün insanlığın önünde durmakta olan insanlığın hamlık içerisinde bulunduğu büyük bir değişimin adıdır. Dünya 2000 yıllarına varmadan önce çok büyük bir değişime maruz kalmak zorundadır ve onun da birtakım hareketleri ortalıkta dolanıp duruyor.

İNSANLIĞI BİRLEŞTİREN BİLGİ

ÖZGÜRLÜĞÜN TEMELİ

Değişime doğru meydana gelen bütün olgular, bütün hareketler ve bütün eylemler, netice itibarıyla insanlığın içinde bulunduğu realitenin epey üstlerinde bulunan, başka bir realiteye geçişini sağlayacak bir bilginin yine insanlığa verilmesi, insanlığa sunulması içindir. Bu bilgi, beşerî ifademizle anlatmaya çalıştığımız gibi, birleştirici bir bilgi niteliğini taşımaktadır. Bu birleştirici bilgi, elbette ki insanlığı birleştiren bilgi olacaktır. Çünkü her şeyin başı bilgiyle başlar ve bilgiyle biter, baş ve son bilgidir. Bir şeyin bilgisini elde edinceye kadar çekilen bütün zahmetler, bütün eylemlerin tümü, bütün aksiyonlar bizi, içinde bulunduğumuz zaman ve mekânın ilkelerini, koşullarını, kurallarını bize öğretmek ve anlatmak içindir. Dolayısıyla insan bedenine enkarne olmuş ruh varlığı, içinde bulunduğu zaman ve mekâna uyum sağlayabilmek, hatta ona hâkim olabilmek, ondan destek ve dayanak alarak tekâmülünün gereği olan daha üst hakikatlere, realitelere ulaşabilmek için de hiç durmadan, bu zaman ve mekân içerisinde çırpınıp durmaktadır. Kendisini üst reliteye yönlendirecek olan bir idrake, bir anlayışa ulaşabilmek için de tecrübeyle elde edilmiş bilgiler veya tecrübesiz olarak elde edilmiş, fakat gene tecrübe edilmek suretiyle benimsenen bilgi peşindedir. Yaptığımız iş bundan ibarettir.

İçinde bulunduğumuz ortamın bilgisine ne kadar sahip olabilirsek, ortamın bizim üzerimizdeki yükü, bizim üzerimizde kurmak istediği hâkimiyeti o derecede ortadan kaldırmaya çalışırız. Yani ortam ve zaman bize değil, biz ortama, mekâna ve zamana hâkim olmaya, en azından kendi hareketlerimizi, kendi yönümüzü kendi kendimize tespit etmemizi, ayarlamamızı sağlayacak bir özgürlüğü elde etmeye çalışırız. Özgürleşmeyi; düşünmek gibi, yazmak gibi, söylemek gibi, birtakım hareketleri koşulsuz olarak yapabilmek gibi, doğaya uygun adımlar atabilmek gibi, sadece birtakım mantal düzeydeki davranışların kolaylıkla yerine getirilmesi mânâsına mantal seviyede kalan fakat fizik seviyede her zaman mümkün olmayan birtakım özgürlükler olarak ele almamak lâzım.

Özgürlüğün temeli iç varlığımızın, kendi özümüzün, kendini ifade edebilme serbestiyetinin başka bir tanımıdır. Kendimizi ifade edebilmenin hürriyetini elde etmek o kadar çok kolay değildir. Beden ve bedene bağlı ortam ne kadar bağımsız olursa olsun, ne kadar alabildiğine engin ufuklar içerisinde bulunursa bulunsun, varlık gene de kendisini, kendi özünde bulunan gücü, kendi içinde bulunan hakikati fehmedemez, dışa vuramaz, bunu objektif hâle getiremez. Bütün bunlar bir zaman ve mekân süreci içerisinde belirli bir çalışmanın, çabanın mevcut olmasına bağlı olan hususlardır. Eğer bu çabayı yaratamıyorsak, bu çabayı gösteremiyorsak, gene bir özgürlükten bahsetmemiz mümkün değildir. Dünyanın en demokratik ülkesinde bile yaşamış olsak, gene de tam mânâsıyla özgür olduğumuzu söyleyemeyiz. Mutlak bir özgürlükten elbette ki bahsetmiyoruz. Mutlak özgürlük ancak mutlak olmakla yerine gelebilecek bir durumdur. Beşerî bir özgürlük bizim için söz konusudur. Beşerî bir özgürlük, enkarne olmuş olan ruh varlığına tanınmış olan imkânlar içerisindeki öz-

gürlüktür. Zaten imkânlardan bahsettiğimiz andan itibaren özgürlükten bahsetmemiz mümkün değildir. Çünkü imkânlar birtakım sınırlandırmaların aralarında mevcut olan birtakım seçim alanlarını ve seçme imkânlarını ifade eder. Eğer seçme imkânları varsa bir yerde demek ki seçilmesi gereken birtakım faktörler var demektir. Yani seçim işleminin olduğu yerde özgürlük yoktur çünkü gerçek özgürlükte seçme veya seçmemek, tercih etmek veya etmemek, o istikamete yönelmek veya yönelmemek söz konusu değildir.

BİLGİ VASITASIYLA ÖZGÜRLEŞMEK

Her şey özgürlüğün konusu olması lâzımdır; seçilen de seçilmeyen de. Bu bakımdan biz enkarne olmuş ruh varlıkları bilgi vasıtasıyla özgürleştirmek zorundayız. Ya da bilgi vasıtasıyla özgürleşmek zorundayız. Ya kendimizi özgürleştireceğiz veya başkalarını özgür hâle getireceğiz ama bunlar herhangi bir yaptırım gücüyle veya bir metinle, bir sözle, bir kontratla, bir anlaşmayla vs. olacak işler değil. Bu herkes için aynı olabilen, herkes için aynı hükümleri ifade edebilen, görecesiz veya göreceli, nispî bir durumu olmayan bir bilgi ile insanlar özgürleşebilirler. Yani en azından içinde bulunduğumuz madde dünyasının o varlık üzerindeki etkisini azaltmak, etkinin yönünü değiştirmek veya etkinin anlamını kavrayabilmek bilgi ile olacaktır. Neden, niçin, nasıl sorularına, yani maddesel hayatın insan ruhu üzerindeki etkilerine karşı, neden, niçin, nasıl sorularını sorduktan sonra, buna gayet doygun bir şekilde, göreceli olmayan bir cevap verebilecek olan bir bilgi söz konusudur. Böyle bir bilgi vasıtası ile biz ancak özgürleşebiliriz. Böyle bir bilgi elimize geçtiği vakit veya böyle bir bilgi ile özdeşleştiğimiz vakit, artık madde veya

madde suretiyle ortaya çıkmış her türlü fenomen, enkarne olmuş ruh varlığı olan insan için çok büyük bir önem oluşturmaz. Kötülük-iyilik problemleri ortadan kalkar. Kötülüğün temeli, iyiliğin temeli nedir, ortadan kalkar. İnançlar çok sade, çok daha diri, buna mukabil hiçbir nefsanîyete, hiçbir egoizmaya, hiçbir üçkâğıtçılığa meydan vermeyecek şekilde bir inanç dünyası meydana gelir. İnançlar artık bilgiye dayanarak meydana geldikleri için ne korku ne de sevgi telkin eder. Bilgi bilgidir, bir oluşumdur o, sadece bunu anlatır sizlere ve onun dışında olan şeylere de varlık kendisi karar verir, kendi seçişi ile herhangi bir yol izleyebilir.

Bilgi vasıtasıyla özgürleşmek ve bilgi vasıtasıyla özgürleştirmek; işte bu iki hareket bütün insanlık dramındaki bilge insanların temel hareketi olmuştur. Şimdi bilge insan; illâ çeşitli zemin bilgilere sahip, tarih bilen, felsefe, matematik bilen, güzel sanatları fevkalâde anlayan, eski ve yeni bütün hikmetleri, bilgelikleri kavramış bir insan mânâsında değildir. Bilge insan demek, bilgi vasıtasıyla kendini özgürleştirebilmiş ve gene bilgi vasıtasıyla başkalarını özgürleştirmekte olan bir varlık demektir. Hakiki bilgelik budur. Bizim anlayışımıza göre gerçek bilgelik bunu ifade eder. Yoksa klâsik mânâda bir Yunanlının veya bir Lâtinin tarifiyle, bir Fransızın tarifiyle bilgelik şöyledir, Arabın tarifiyle hikmet böyledir, hikmetin başı falandır, hikmetin sonu şöyledir tarzında değil. Gayet sade ve açık şekilde, 360 derecelik bir anlayış içerisinde, global bir özgürlük düşünün. Her yönüyle özgür olmak... Bu çok zor bir iştir, fakat olan bir iştir. Zor olmakla beraber, mümkün olan bir iştir. İşte bu bilgeler, bu bilge varlıklar, verdikleri bilgiler vasıtasıyla hem kendilerini özgürleştirmişler hem de başkalarının özgürleşmesine hizmet etmişlerdir. Bilgiden maksat, okullarda, hayat tecrübesi ile, kitabî olarak,

pasif bir bilgi hâlinde öğrenilmiş, alınıp satılan bir realite bilgisi değil. Benimki daha iyi, benimki daha yüksek, seninki daha zayıf, ben daha kudretliyim, sen daha kudretlisin der gibi alınıp satılan bir realite bilgisi değil, entelektüel mânâdaki kesin bir biliştir. Tamamen üst seviyede, zihinsel karakterin en fazla ortaya çıktığı andaki bilgidir.

Şimdi bu kesin biliş, ki buna eskiler yakın derlerdi, yakın bilgisi, kesin biliş, konu olan bilgi ise öyle potansiyel güç hâlinde var olan bilgi değildir. Tersine tamamen aktif, güven verici, akı ve zekâyı konu edinen bir bilgidir. Kesin bilişte sadece madde dünyasının esasını anlamak ve kavramak da söz konusu değildir. Bütün bunları kapsayacak derecede spiritüel hakikatleri, bütün olabilirlikleri, doğal olanla doğaüstünü tamamlayan, birleştiren, birleşik alanlar hâlinde kavrayan, ikili mantığa göre değil, doğru olabilir, az doğru olabilir, çok doğru olabilir, doğruya yakın olabilir, az yanlış olabilir, yanlışla yakın olabilir tarzında, yani çok daha fazla değerleri olan, çok değerli mantığa göre hareket eden bir biliş söz konusudur. Dünyada acaba böylesi nitelik taşıyan bir bilişe sahip ne var? Acaba bilim mi böyle bir durumdadır şu anda? Bize göre bilimin yukarıda sözü edildiği biçimde birleştirici bir işlevi hiç denecek kadar az olmuştur. Çünkü bilim her şeyi parçalamıştır. Her şeyi ayrıntılar hâlinde, detaylar hâlinde incelemeyi yeğ tutmuştur ve o şekilde incelemiştir. Bilimde birleştiricilik söz konusu değildir, aksine ayrılıkçı bir durumu vardır bilimin, yani yapısı itibarıyla böyledir. Ayırması lâzım, her şeyi tel tel, tek tek, nokta nokta birbirinden ayırarak analitik bir tarzda işlev görmesi lâzım. Aynı şey metafizik için de geçerlidir. Ne bilim ne de metafizik herkes için değildir; bunu da hesap etmek lâzım. Ancak bilimin ve metafiziğin boyunduruğu altına girdiğiniz zaman bazı bilgiler elde edebilirsiniz, ki bu durum özgürlüğün ipotek altına alınması mânâsına gelir.

KESİN BİLGİ

Kesin bilgi özgürleştirirden maksat, madde dünyasının madde ötesine eksiksiz şekilde çok doğal bir biçimde akışını sağlayan, madde ötesinin de maddeye olan etkilerini yönlendiren mekanizmaların bilgisidir. Bu tamamen spiritüel anlamda, Ruhsal İdare Mekanizmaları anlamında ifade edilmiş bir sözdür. Kesin bilgi özgürleştirir dendiği zaman, varlığın, bu mekanizmaları bilmesi mânâsına gelir; kesin bilgi budur. Daha basit bir şekilde ifade edersek, ruhsal dünyanın fizik dünya üzerine, fizik dünyanın ruhsal dünya üzerine olan etkisini, karşılıklı etkilenmelerin mekanizmalarını bilmek kesin bilgi demektir, ki gerçekten insanı özgürleştiren bilgidir. Çünkü farz edelim ki birtakım olaylarla karşılaşırız, kendi bünyemizde de birtakım olaylar oluyor, etrafımızda da birtakım olaylar oluyor. Bunların nedenini niçinini öğrenmek için maddeyi araştırıyoruz, maddenin maddeye olan etkisini araştırıyoruz; çevrenin ve eşyanın insan üzerindeki etkileri nelerdir vs. Ama dikkat edersek ayağımız hep toprağa basmış, hep zeminde kalmış vaziyette çalışıyoruz. Bunun dışında hangi türlü etkiler yeryüzündeki madde, insan ve eşyanın tabiatında birtakım değişmelere ve gelişmelere sebep olabiliyor?

Bizler sadece gözlem yaptığımız, dünyayı ve kendimizi incelediğimiz vakit bunları belli bir açı altında, belli bir renk altında ve aynı zamanda da belli bir çevre, sınırlandırılmış bir çevrenin etkisi altında tetkik etmeye çalışırız. Yani en fazla bazı olaylarımızın içerisine astronomik birtakım etkileri veya belki de meteorolojik etkileri koyabiliriz. Başımız ağrıyorsa hava biraz basınçlıdır da o yüzden ağrır veya romatizmalarımızın ağrmasında, biyolojik etkilerin

meydana gelmesinde, biyoritmik ve atmosferik olaylar, havanın nemi, ısının değişimi vs. bunlar ele alınır. Yani bunlar da bir çeşit bilgi araştırmasıdır ve bilgi içerisine girer; bunlarla bize izah edilmeye çalışılır; bilimin yaptığı izah budur. Vücudumuzdaki herhangi bir arızanın, herhangi bir ağrının, özellikle ağrıların meydana gelişinde ve onların giderilişinde bilimin yaptığı iş sadece birtakım maddesel meseleleri ele almak ve gene kimyasal bir yolla bu meseleleri ortadan kaldırmaya savaştırmaktan ibarettir. Halbuki kesinlikle hiç ilâç alınmadan geçen birtakım ağrılarımız da vardır ve bunların sebepleri de tamamen psikolojik sebeplerdir. Ve bu yüzden de psikosomatik araştırmalar oldukça ileri vaziyete gelmiştir, çünkü insanlar arasında bu anlaşılmış vaziyette. Ama gene öyle olaylarımız vardır ki, bunlar görünüşte sanki maddesel birtakım sebeplerle meydana gelmiş gibidir veya hâlâ o sebepleri görememiştiriz. Ne olursa olsun bunun arkasında maddesel sebepler yattığını zannederiz. Halbuki onun arkasında maddesel sebepten ziyade madde ötesi sebepler vardır. Daha süptil, daha ince ve henüz şu anda duyularımıza çarpmayan, duyularımız vasıtasıyla doğrudan doğruya algılayamadığımız birtakım tesirler yoluyla da yeryüzünde çok büyük değişiklikler meydana gelmektedir.

Her şeyi duyular yoluyla algılamaya kalktığımız zaman, her şeyi ateşle, suyla, toprakla, havayla izah etmek zorunda kalırız. Halbuki birçok şey ruh'a bağlı olaylardır, ruhanî olaylardır. Kesin bilgi de, işte biraz evvel izah etmeye çalıştığımız şekilde, esas olan da budur. Madde dünyasının madde ötesine eksiksiz şekilde çok doğal bir biçimde akışını sağlayan, madde ötesinin de maddeye olan etkilerini yönlendiren mekanizmaları bilmek bizim kesin bilgimizi teşkil eder. Ve bu mekanizmayı bilmekten dolayı da biz özgürleşiriz. Yani işler nasıl deviniyor, nasıl

oluyor, bu çark nasıl dönüyor, kim çeviriyor, neden, ne tarafta dönüyor vb. soruların cevaplarını aldığımız vakit biz kesin bilgi ile hareket ediyoruz demektir. Bu cevapları verebilecek güçte olmak gerekir. Henüz biz kendi uygarlığımız içerisinde meydana getirdiğimiz sistemlerde bu cevapları verebilecek herhangi bir bilgi ile karşılaşmadık. Böyle bir bilgi mevcut sistemlere verilmiş, indirilmiş değildir. Hiçbir semavî kitapta, ayrıksız bu tarzda kesin bilgi vererek insanların özgür hâle gelmesi sağlanamamıştır, verilememiştir, bilinmemiştir. Çünkü bilinmiyor, verilememiş ya da insanlık henüz o seviyede değil, yani bu derecede kudretli bilgileri kullanabilmek liyakatine sahip değil. Böyle bir özgürlüğe ulaşması onun için faydalı olmayacaktır. Bu durum, insanoğlunun birtakım maddî bağımlılıklar içerisinde, hatta psişik bağımlılıklar içerisinde de kalmak suretiyle bir baskı altında, belki de sert bir disiplin içerisinde kendi gelişimini, kendi değişimini, yani tekâmülünü elde etmek için büyük çabalar harcaması gerektiğinin bir başka türlü ifade şeklidir.

BİLGİ ÇAĞI BİLGİYİ YAŞAMAKTIR

Günümüzde bilimin temel işlevini yitirmiş olduğunu, üretici bir kuvvet, alınıp satılan bir mal hâline gelmiş olduğunu biliyoruz. Bilgi çağı deyimiyle, teknolojinin boyunduruğu altına girmiş, ticarî mal özelliğini taşıyan bir bilgi devri asla kastedilmemektedir. **Ruhsal plânların Bilgi Çağından maksadı, insanı özgürleştiren bilginin çağıdır.** Teknolojinin sağladığı bazı kolaylıkları, işte bilgi çağı budur diye ifade eden bazı büyüklerimiz olmuştu. Bunlar herhalde işin daha farkında olmayan, kendi tatlı hayalleri içerisinde yaşamayı tercih eden, biraz da zihin tembelliğine sahip varlıklar olsa gerek. Çünkü teknolojinin getirmiş

olduğu birtakım imkânlarla elde edilen hızlı bilgilenmenin bilgi çağı ile bir alâkası yoktur. Teknolojik imkânlar bilginin aktarılmasında, bir yerden başka bir yere toplanmasında büyük fayda sağlayan araçlardan ibarettir, ama bu bizim bir bilgi çağına girmiş olduğumuzu ispat etmez. Belki de Bilgi Çağına girmek için yapılan hazırlıklardan pek küçük bir kısmıdır. Gerçek mesele bilgiyi yaşamaktır. Biz bilgiyi yaşamıyoruz. Biz bilgiyi kullanmaya çalışıyoruz ama bazı hususlarda. İşimize gelen hususlarda bilgiyi kullanmaya çalışıyoruz, halbuki bilgiyi kullanmaya çalışmak başka şeydir, bilgiyi yaşamak başka şeydir. Çünkü bilgiyi yaşamamanın arkasında özgürlük muhakkak ve muhakkak çıkıp gelmelidir; bulunması zarureti vardır. **Temelinde özgürlük olmayan bir bilgiyi yaşamamanın hiçbir anlamı yoktur.** Sadece oyalanmaktan, gönül eğlendirmekten başka bir işe yaramaz.

İnsanlar bugün kendilerinin özgür olduklarından emin midirler? Özellikle bizim ülkemizdeki özgürlükler nelerdir? Doğrudan doğruya insanî ve vicdanî yanını ele alalım. Hangimiz doğru dürüst vicdanen hür bir şekilde hareket edebiliyoruz her zaman; hangimiz beşerî münasebetlerimizde özgür bir şekilde davranabiliyoruz? Aman kırılmasın, aman üzülmesin, aman menfaatimize bir şey gelmesin, aman ben bunu söylersem bunun ardından bu çıkar, tarzında böyle gayri samimî, gayri vicdanî hareketler içerisinde özgürlükten bahsetmek mümkün müdür? Kim istediği şekilde hareket edebiliyor? Kim istediği araştırma-yı yapabiliyor ve kim istediği gibi düşünebiliyor? İnsanlara mütemadiyen bazı şeyleri şu şekilde yapması gerektiği, şöyle hareket etmesi gerektiği söyleniyor. "Bundan utanılacak işler çıkabilir, bu ayıptır, bu yasaktır, bu günahtır, bu sana cezadır, bu sana felâkettir, bu sana iyiliktir, bu sana cennetliktir" gibi birtakım dayatmalarla insanlar bir yerden

alınıp bir yere götürülmeye çalışılıyor. Halbuki gerçek bir bilgiye sahip olan bir varlık için zaten insanlara dayatılacak hiçbir şey yoktur, her şey özgürlük içerisinde meydana gelir. Eğer özgürlük içerisinde hareket edemiyor isek ve bu özgürlüğü de bulamıyor isek bunu hiçbir şekilde kendi müesseselerimizde, kendi yapılarımızda aramayalım. Açık oturumlarda görüyoruz, konuşan bir yığın insan... Sözüm ona birtakım özgürlüklerini kullanmaya çalışıyorlar, halbuki orada özgürlük falan kullandığı yok. Çünkü bilgileri yok. Bilgileri olmayan insanların kalkıp böyle gümbür gümbür konuşmaları özgürlük teşkil etmez, demokratik bir hareket de teşkil etmez. Bunlar sadece boşuna harcanan zamanlardır. Böylece mi öğrenilecektir? Hayır, böyle bir şey öğrenilemiyor. Herkes kendi realitesini sağlamlamaya bakıyor. "Benim, ben daha iyiyim, ben daha yükseğim, beni daha fazla kale alın" tarzında çıkıp konuşuyorlar. Herkes birbirini kale almanın, birbirine iltifat etmenin yarışı peşinde. Ben daha kudretliyim, sen daha kudretlisin, ama gel ikimiz daha kudretli oluruz tarzında, böyle bir yarış hâlinde, hiçbir şekilde insanları özgürleştirmeyen, tamamen bağımlı hâle getiren, ne vicdanen ne de zihnen yücelmesine ve gelişmesine imkân tanımayan birtakım faaliyetler ve çalışmalar hâlinde sürüp gidiyor işler.

ELEŞTİRİLEMİYEN KESİN BİLGİ

Bütün insanlığı birleştirebilecek olan kesin bilgiye götürücü bir arayış çabasının, yüzyıllardan beri gösterildiğini kuvvetle de görüyoruz, seziyoruz. Şu ana kadar, yerden ve gökten elde edilen bilgiler (bunun mânâsını anlıyorsunuz), her türlüyle küllî bilginin, tümel bilginin, bütünsel bilginin sağlayacağı kesinliğin bir bulanık yansıması hâlinde dir. Bütün elde edilen şeyler de bulanık bir yansımadan

ibaret oluyor. İster doğadan, ister doğa üstünden elde edilmiş olsun hiçbir bilgi dünya için kesin bir bilgi olmamıştır. Bu noktayı vurgulamak istiyoruz. Yani ister insan zekâsı olsun, ister insan zekâsını aşan çok büyük ilhamlar, sezgiler, hatta semavî bildiriler olsun, hiçbir dünya bilgisi kesin bilgi olma niteliğinde değildir. Çünkü insan tarafından veya insan üstü varlıklar tarafından bildirilen bu bilgiler, ilerletici olmuş olsa bile, ilerleticiliğinin sonunda bir evrimleşmeyi meydana getirememişlerdir. Geliştirici olsa bile, değişimi ve gerçekten bir realite yüksekliğini sağlayacak olan bir bilgi tarzında olamamıştır. Yani daima eksik; bir tarafından bir şey ifade ederken, öbür tarafından da bir şeyi frenlemeye çalışmışlardır. Eksiktir ve daima eleştirilebilen durumdadır. Kesin bilgide eleştirilebilecek hiçbir şey yoktur. İnsan zihni muhkem bilgiyi kesinlikle eleştiremez, çünkü eleştirecek herhangi bir tarafını bulamaz. Ama bir bilgi ki, onun üzerinde eleştiri yapılabilir, yani niçin bu böyle de böyle değil, şu şekilde olamaz mı tarzında başka bir özgürlük açısından bakılması mümkün olduğu ifade ediliyorsa, o bilgi kesin bilgi değildir. Bize göre işin kıstası böyle. Kesin bilgi ilerletici, aynı zamanda geliştirici, aynı zamanda evrimleştirici, aynı zamanda değiştirici ve gerçekten yükseltici bir bilgidir. Bu saydığımız hususların içerisinde eksik olan herhangi bir taraf olduğunu sanmıyorum. İlerlemek, gelişmek, evrimleşmek, değişmek ve yükselmek sanki birbirlerine çok yakın kavramlarmış gibi gözüküyorsa da, öyle değildir. Her biri ayrı ayrı büyük niteliklere sahip hususlardır.

İlerlemek, aynı zamanda evrimleşmek mânâsına gelmez mi, diye bir soru sorulursa bu kavram kargaşasından doğar. Bu şekilde yanlış, eksik yorumlar yapa yapa, zaten elimizde mevcut olan kırıntı hâlinde bazı bilgileri de yok etmişiz. Kelimeleri birbirine bağlaya bağlaya, kelimeleri

birbirine tahvil ede ede, onu onun içerisine soka soka, ince nüansları kaybede kaybede, hem Türkçemiz artık işe yaramayan bir dil hâline gelmiştir, hem de bu dilde öğrendiğimiz birtakım gerçekler de gerçek olmaktan çıkmıştır. Yani en korkunç iş, dilin bozulması, kavramların bozulması, mânâların ortadan yok edilmesidir. İnce anlamların ortadan yok edilmesidir. Biz de bunu bütün bir gayretle uzun yıllar süren bir çalışma içerisinde devlet olarak, millet olarak, sözüm ona aydınlar olarak başardık ve yok ettik. Dilimiz şimdi hiçbir şeyi doğru dürüst ifade edecek meziyete sahip olmayan herhangi bir dildir. Onun için bazı gerçekleri ifade etmekte oldukça zorlanıyoruz ve birbirimizi de anlamıyoruz, işin en kötü tarafı bu. Dilimizi öyle bir hâle getirdik ki sonunda birbirimizi anlamamak durumuyla karşı karşıya geliverdik. Tam Babil kulesinde konuşulan dillere döndü, yani herkes kendini anlıyor, kendini anlamak istiyor. Bu, İnsanlığı Birleştiren Bilginin, insanlar arasında yayılmasına, dağılmasına engel olan bir husustur. Önce dili adamakıllı pekiştirmek, bütün kavramlarını yerli yerine koymak, 80 türlü mânâyâ çekilmeyecek şekilde mugalata dili olmaktan kurtarmak lâzım. Bugünkü lisanımızı, mugalata lisanı hâline getirdik.

YÜKSELTİCİ BİLGİ - IŞIK BİLGİ ENKARNE OLMUŞTUR

Kesin bilgiyi niteliklerini ifade ederek anlatmaya çalışacağız. Türkçemizin ifade kabiliyetine göre ilerletici, geliştirici, evrimleştirici, değiştirici ve gerçekten yükseltici bilgidir kesin bilgi. Eğer böyle bir bilgimiz olmuş olsaydı, insanlık bugünkü yozlaşmış durumda bulunmazdı; birlik ve bütünlüğünü çoktan sağlardı. Maddenin, ruhun anlam ve maksadını ifade edebilen bilgiyi bilmek isteyen ve bilebile-

cek olan tek yeryüzü canlısı insandır. Bunu tespit edelim. Müteal gerçekleri ve nihaî hedeflerimizi öğrenmemizde ister spiritüel, ister maddesel olsun, hangi yeryüzü bilgisi bize yardımcı olacaktır? Apaçık gerçekleri bile göreceli hâle getiren bilimin kendisi mi? Yoksa semavî kaynaklı olmasına rağmen, insanlığın alım satımına konu olan dinler mi?

Kesin bilgi cenneti ve göklerin melekûtunu aşan sırf müteal bir zekânın bilgisidir. Böyle bir bilgiye insanlığın kendi çabalarıyla ulaşması ya da elinde bulunduğunu iddia etmesi hayalden ibarettir. Müteal zekânın, kendi bilgisini söz hâlinde maddeleştirmesi, yani bilginin enkarnasyonu olmadan insanlığın bunu idrak etmesi mümkün değildir. Bu bilgi acaba enkarne oldu mu? Yani maddeleştirdi mi? Söz hâline döndü mü? Kelimelerin içerisine girdi mi? Diyoruz ki **bu bilgi enkarne olmuştur, cenin hâlinden doğum hâline geçeceği yol ve zamanı tamamlamak üzeredir.** Bunun da ne mânâyâ geldiğini Ruh ve Madde yayınlarını okuyan aziz okuyucularımız gayet açık ve seçik olarak bilirler. Bu, insanlığı birleştiren ışıık bilgi demektir. Işıık bilgi elbette ki yakın bir gelecekte, bütün insanlık için ışıığını artık açık bir şekilde, her yere yaymaya başlayacaktır. Bu Yüce Bilginin Işığı, şanına lâıık bir zemin hazırlığının, hızını başdöndürücü bir şekilde artırarak, insanlığı nihaî amacına doğru çekmektedir.

Zemin hazırlığının ne mânâyâ geldiğini birazcık kendi bilgimize göre açıklamaya çalışalım. Bütün dünya, birçok yüzyıldan beri, sadece insanlar vasıtasıyla, zeki varlıklar vasıtasıyla değil, dünyanın bütün varlıkları vasıtasıyla; taşıyla, toprağıyla, bitkisiyle, hayvanıyla, her türlü canlılığıyla, yaratılmış olan her şeyiyle beraber, böyle bir ışıık bilginin kendilerine ulaşabilmesini sağlayacak bir niteliğı kazanmak hususunda çaba harcamaktadır. Yani yer, gök ge-

lecek olan çok yüce, çok seyyal, çok süptil, çok güçlü, çok ışıklı, çok lâtif, bütün yüce iyilikleri kendi içerisine almış ve bununla hemhal olmuş olan bir sözün, bir kelâmın, bir bilginin kendilerine ulaşabilmesini sağlayacak bir zemin hazırlamakla meşgul.

İnsanlar nasıl bir zemin hazırlıyorlar? İnsanlar her şeyden önce zihinlerini temiz tutmayı öğrenecekler, öğrenmek zorundalar; sevgiyi öğrenmek zorundalar, yani birbirleriyle olan ilişkilerini gayet bağlantılı ve gayet açık, seçik bir hâle getirmek zorundalar. Yüksek bir enerjiye dayanabilecek bir şekilde... Nasıl biz elektrik kablolarının kapasitelerini artırırsak, bakır kablonun çapını genişletirsek; herhangi bir ısınmaya, yanmaya, patlamaya, çatlamaya karşı, yüksek voltaja dayanıklı materyal meydana getirebilirsek, aynı şekilde Yüce Bilgi Işığının yüksek potansiyeline, yüksek enerjisine mukavemet edebilecek şekilde, bizde mevcut olan her türlü kaba direnci ortadan kaldırmak zorundayız. Zemin hazırlığı budur. Gerek vicdanlarımızda, gerekse zihinlerimizdeki her türlü direnci, geçirgenliğe mani olacak her türlü kabalığı yok etmek, inceltmek veya daha uygun bir hâle getirmek için büyük bir iç ve dış mücadeleye ihtiyacımız var. İç mücadelemizin meydana gelebilmesi için, içsel bir şekilde faaliyette bulunabilmek için maalesef çoğu kez dıştan gelen birtakım zorlamalara ihtiyaç duyuyoruz. Yani dünyamızın dışında, kabuğunda, kendisinde birtakım olaylar meydana geliyor, ki bu olaylar sonuçta bize oldukça pahalıya mal olan, ıstırap veren olaylar. Bu ıstırap veren olayların meydana gelişi bir zemin hazırlığından ibarettir. Bunlar bildiğimiz birtakım tabiat olayları ile meydana gelebileceği gibi, elimizde olmayan çok değişik hastalıkların birdenbire ortaya çıkması şeklinde de meydana gelebilir. İyileştirmeye imkân bula-

madığımız dertlerle ortaya çıkabilir. Savaşlarla, ekonomik durgunluklar veya ekonomik yıkıntılarla meydana gelebilir. Bunların çoğu dünya evriminin doğal akışıymış gibi, doğal gelişimin bir sonucuymuş gibi görünürse de, hatta çoğu kez bütün bunların sebebi olarak insanoğlunun basiretsizliği, insanoğlunun kudretsizliği, insanoğlunun bilgisizliği, hatta alçaklığı, rezilliği, vicdansızlığı gösterilirse de bu o kadar doğru bir teşhis değildir.

Bütün bu olayların altında yatan mesele insanoğlunun iç varlığının durgunluğu, tembelliği ve hareketsizliğidir. Yani yukarıda değindiğimiz o ilerleme, değişme, gelişme ve evrimleşme meselesinde kendisinin göstermiş olduğu basiretsizlik, yani uzağı görememektir, değişim yolunda gayretini azaltmaktır. Her şeyi en kısa yoldan ele almak çabası ve tabii ki özgürlüğünü kaybetmesinden ileri geliyor. Zaten bütün bu sıkıntılar varlığın tekrar özgürleşmesi içindir. Peki bu özgürlüğü kısıtlayan nedir? Bu özgürlüğü kısıtlayan, doğrudan doğruya, enkarnasyon vasıtasıyla içine gömülmüş olduğu maddenin varlık üzerindeki basınçlarıdır, etkileridir, cazibeleridir. Bir taraftan evrim için siz madde ile temasa geçmek zorundasınız, fakat öyle bir temasa geçeceksiniz ki, belli bir süre sonra bu temasınız artık bağımlılık tarzında değil, özgürlük tarzında yürüyen bir temas olacak. Henüz hepimiz bağımlılık devresi içerisinde yaşıyoruz, yani maddeye bağımlılık. Bunu egoya, nefsanîyete bağımlılık, maddeye esaret, açgözlülük, hırslar, bitmeyen doymayan maddesel hırslar, maddesel ihtiyaçlar, tatminler tarzında ifade ediyoruz. Bunların hepsi bizim gerçek özgürlüğümüzü kısıtlayan ve özgürlüğü yok eden işlerdir. Yani dünyanın hamalı olmaya devam ediyoruz, giderek daha fazla hamal oluyoruz, sırtımıza daha fazla yük alıyoruz.

Hayatı sadece ekonomik açıdan ele almak, ekonomik

açıdan insanı nitelemek, sadece mideyi doyurmak, yemek içmek ve bunlardan mutluluk elde etmek gibi gayretler içerisinde olmak, insanın baştan aşağı özgürlüğünü engellemesinden başka bir şey değildir. Özgürlüğü ortadan kaldıran insan aynen bir çıpa ile kendini karaya bağlamaya, zemine bağlamaya çalışan bir gemiye benzer. Gayet seyyal bir ortamda, yani ruhunun serbestçe hareket etmesi gereken bir su ortamında bulunmasına rağmen, başından ve kıçından kendisini karaya bağlayan gemi gibidir. Hatta bu bağlantılar ikişer üçer değil, dörder beşer, onar onbeşer ve bunları da biz alkışlıyoruz. Bu derecede fazla bir şekilde çeşitli maddî imkânlarla yahut maddî görünümlere bağlandığı vakit de çok yönlü insan diyoruz ona. "Çok yönlü bir insan, maşallah şununla da uğraşıyor, bununla da uğraşıyor, o da yetmiyor bunu da yapıyor." denebilir. Halbuki bunların hiç biri, o insanın doğrudan doğruya kendi evrimini, onu ilerleten, onu geliştiren birtakım gerçekleri ifade edip etmediği de şüphelidir. Bunu bilmek lâzım, bunları çok iyi anlamak lâzım. Yani yeryüzündeki hareketlerimizin çoğu gerçekten bizim ihtiyacımız olan hareketler tarzında değildir. Birçok hareketlerimiz, bizim ihtiyacımız olmayan hareketlerdir; bağımlılıktan doğan köle hareketlerdir. Ama biz bunları kendi özümüze ait, sanki kendi malımızmış, kendi esasımızmış, muhakkak yapmamız gereken işlermiş gibi tasavvur ederiz.

Köle hareketlerinden çıkıp, özgür hareketlere geçmek de bilgiyle olur. Birçok insan yaşarken, acaba yapmış olduğu işin, içinde bulunduğu durumun farkında mıdır? Gerçekten kendisine lâzım olan işi mi yapmaktadır, yoksa bir köle hareketi içerisinde girip de kendi iradesini bir noktaya bağlamış ve bu bağımlılıktan kurtulamamakta mıdır? Acaba herkes yaptığı işten memnun mudur? Bunları bir gözden geçirmekte fayda var.

HER İŞ ZEMİN HAZIRLIĞI İÇİNDİR

Zemin hazırlığı yeryüzünde hızla devam ediyor. Sanki çok yüce, çok muazzam, çok büyük bir uzay gemisinin gelip bir yere konacağını düşünün fakat konacağı yerin hazırlanmış, tesfiye edilmiş olması lâzım. Herhangi bir tepelik, dağlık, bataklık bir yere değil, sağlam bir zemine, yani o gemiyi taşıyabilecek bir zemin. Her yönüyle oraya ulaşabilmeli, oradan başka yerlere gidilebilecek bir ortam içerisinde gelmelidir. Çok devasa bir hava limanı düşününüz; hava limanı konacak olan uçakların veya gök cisimlerinin en iyi şekilde oraya yerleşebilmelerini sağlayacak bir zemindir. Böyle semavî, fevkalâde yüksek bir bilginin, bir yüce ışık bilginin insanlara ulaşabilmesi için, yeryüzünde insanlar arasında ve insanların yaşadığı muhit arasında bir zemin hazırlığına ihtiyaç vardır ve bu zemin hazırlığı da sürekli yapılmaktadır. İnsanların, büyük teşevvüşler içerisinde bulunmalarının bir sebebi de işte bu zemin hazırlığı hareketleridir. Bu teşevvüşlerle, yani dejenerasyonların meydana gelmesiyle, yozlaşmalarla, yavaş yavaş zeminde kök tutmuş, yer tutmuş, hiçbir işe yaramayan şeylerin bir dejenerasyona uğramasıyla çürüyüp gitmeleri, ortadan kalkmaları meselesi söz konusu.

Bütün ıstıraplı hareketler, bütün felâketli hareketler, bütün su basmaları, sel basmaları, deniz basmaları, yıkıntılar, açlıklar, sefalet, savaşlar zemin hazırlığından ibarettir. İnsanların zihninde ve vicdanında yüce iyilik adına düşüncelerin gelmesine ve insan varlığının, hareketlerini belli pozitif yönlerde sevk etmeyi öğreninceye kadar birtakım zemin hazırlıkları devam edecektir. Bunlardan kendi ülkemizin mahrum kalacağı anlaşılmasın. Bizim ülkemiz de bu zemin hazırlığı içerisinde ve zaten yaşamış

olduğumuz derin teşevvüş hâli, ta millet meclisinden evdeki aileye, sokaktaki insana kadar, bahçedeki çocukların durumuna, okulundaki notlarına kadar geçirilen derin teşevvüş, derin şaşkınlık, ne yaptığımızı bilmezlik meselesi, zemin hazırlığının bir sonucudur. Yani bazı şeyleri kendi isteğimizle değil, kendi isteğimizin hilâfına, düşüncemizin hilâfına yapmak zorunda kalıyoruz çünkü zemini hazırlamıyoruz. Çünkü artık dünya çok belirli bir şekilde büyük bir devrenin sonuna gelmekte; bu devreyi bitirip, başka bir devrenin başlangıcında ileriye gitmek zorundadır. Çok azgın bir boğanın çok sağlam bir kapıya, büyük bir güçle boynuzlarını yüklemesine benzer bir şekilde, güm güm vurulmaktadır kapıya. Bu sesler duyuluyor, içeriye girecek, iç auraya girilecek. Sağlam kapı artık yavaş yavaş gevşemeye başlamış, kuvvetli bir boynuz darbesiyle gümbür gümbür yıkılacak hâle gelmiştir. Bunları, bu ayak seslerini, gümbürtü seslerini gayet iyi hissediyor, görüyor, bakıyoruz. Memleketimiz de kendine düşenden muhakkak faydalananacaktır. Bu her yerde böyle olmuştur. Bu sözlerin kehanetle, bilgelikle hiç alâkası yok, doğrudan doğruya aktif ve güven verici bilgiler sayesinde elde edilmiştir.

Nelere, ne için bağlanıp kaldığımızı gözden geçirmenin en son imkânı içindeyiz. Bu sözün açılacak bir tarafı yoktur. İnsanların nelere şimdi bağlanıp kaldığı, hayatımızı piyangolarla ve rastlantılarla yönlendirmeye çalıştığımızı, veya hak edilmedik yollardan maddî hayatı perçinleştirmeye çalışarak biraz daha onun içerisine gömüldüğümüzü görüyoruz. Yaptığımız işler bundan ibarettir. Açılmış, toprak altına giden dehlizlerin son noktalarına gelip, tekrar yeni dehlizler açmakla meşgulüz. Yeni dehlizler açıp biraz daha toprağın derinliklerine doğru gitmenin hevesi içinde bulunuyoruz.

İlkelerden kaynaklanmayan bir tekâmülün gerçekleş-

mesine imkân olduğunu zannetmiyoruz. Böyle bir imkân söz konusu değil. Her türlü değişim kendi ilkesine bağlıdır ve bu ilke de sabit ve hareketsiz bir ilkedir. Bilgiden kaynaklanmayan, bilgi içermeyen, bir bilgiden hareket etmeyen her türlü fiil ve eylem ilkeden yoksundur ve anlamsız bir çabadır. Bu şekilde Ruhsal İdare Mekanizması'na bağımlı ve muhtaç olduğunu bilmezlikten gelen maddesel güçler de anlamsız, aldatıcı ve sahte olacaktır. Çünkü onların ilkeleri, Ruhsal İdare Mekanizması'dır. İşin bilgi kaynağı orasıdır. İlkesinden uzakta kalarak düzensiz bir biçimde çalışacak ve ister istemez kendi yok oluşunu hazırlayacaktır.

BİLGİNİN YOĞUNLAŞMASI

Bilgi bir anahtardır, her kapıyı açar, sürekliliği ve genişliği vardır. Bilgi, anahtar olma özelliğinin yanında süreklidir ve bir genişliğe sahiptir. Yani çok dar bir şeyin ifadesi tarzında değil. Her zaman bilgi hâlinde kendisini gösterir, canlıdır, diridir, yeniler, kendi kendini açabilir, kendi kendini genişletebilir. Bilginin dışarıya ve içeriye doğru olan hareketlerinin sonunda yayılımın genişliği ve yoğunluğu gibi durumlar da ortaya çıkar. Bir bilginin geniş zeminler üzerinde dağınık hâlde bulunduğunu, içeriye doğru olan yayılmalar sırasında da bilgi yoğunluğunun artması sebebiyle zemin daralmasına sebep olduğunu görüyoruz. Yani bilgiler bir yerde yoğunlaşmaya başladığı vakit, artık herkesin malı olmaktan çıkar, zemin daralması budur, daha dar alanlar içerisine girmeye başlar. Bilgi ne vakit ki yoğunluktan dışarı çıkar, seyreltikleşmeye başlar, dağınıklığı artar, o zaman zemin de genişler. Yani herkesin eline ulaşır. Demek ki gerçek bilgiler, yüksek bilgiler herkesin eline ulaşamaz, herkesin elinde değildir.

Bugün bilimin elindeki bilimsel bilgi her tarafa dağılmış vaziyettedir; her yerde bulabilirsiniz. Kütüphanelerde, yayınevlerinde, üniversitelerde kayıtlıdır. Oralardan elde etmeniz mümkündür. Bu dağılmış, analitik, parça parça hâline getirilmiş bir bilgidir. O zaman geniş bir zemine dağılıyor. Halbuki bazı öyle bilgiler vardır ki, gene bilimin elinde bulunan bazı öyle bilgiler vardır ki, bunlar yoğun şekilde, parçalanmamış, fakat dar bir zemin içerisinde, belli bilim koordinatlarının arasına girmiş vaziyettedir ve onların elinde olan bilgidir. Aynen bunun gibi düşünelim, yani bugün her ne kadar bazı dedikodular olmakla beraber, atom bombasının yapılış şekilleri bazı ülkelerin çocuk mecmualarında bile izah edilmiş de, çocuklar bunu yapmışlar da tarzında birtakım dedikodulu sözler gelmesine rağmen realitede bu böyle değil. Bugün acaba kendi ülkemizde kaç kişi atom bombasının yapılabilmesine ait bilgiye veya yapabilme olanaklarına sahiptir? Belki 5 kişi, belki de 15 kişi, bilemiyoruz ama bunlar dikkat edersek hiçbir zeminde değildir, yani dağılmamış bilgidir bu. Bunu her yerde bulamayız, sadece belli bir zemin içerisinde ve belli bir derinlik ve yoğunluk içerisinde bulunan varlıklarda bu bilgi mevcuttur. Demek ki zeminler, zeminlerin mevcudiyeti çok önemli. **Bazı bilgilerin yoğun bir şekilde ancak belli zeminlerde, belli yerlerde, belli mekânlar içerisinde bulunma zarureti var.** Birtakım bilgilerin de daha geniş, çok açık, her yere yayılmış, dağılmış geniş zeminlere ihtiyacı var.

ZEMİN ETKİSİ

Burada önemli olan husus, zeminlerin etkisidir. Yani bilgi yayıldığı zeminin etkisinde kalarak ve zeminin yorumlarına bağlı kalarak yayılabilir. Ama ne olursa olsun,

aslî özelliklerini asla kaybetmezler. Her türlü yorum ve simgeleşmeye maruz kalarak somutlaştırılmalarına rağmen bilgi iletişimi sürer. Meselâ, falan tarihte bazı insanlar veya insanların içerisinde birisi, özel bir ruhsal mesaj alsın, özel bir bilgi alsın, kendine bir bilgi gelsin. Alınan bu bilgi yayıldığı zeminlerin etkisinde kalarak ve zemin yorumlarına bağlı kalarak yayılabilir. Bu bilgi ortaya koyulduğundan itibaren böyle bir etki altında kalacaktır; burası çok önemli bir noktadır. Zeminlerin etkisinde kalacaktır ve zeminlerdeki yorumlarına bağlı olarak yayılacaktır ama ne olursa olsun aslî özelliklerini de asla kaybetmezler.

Örneğin, on cümlelik bir bilgi olduğunu kabul edelim. Bu on cümlelik bilginin içerisinde beş tane kelime vardır ki, bu kelimeler ana bilgiyi ihtiva eden anlamı taşıyan kelimelerdir. Bilginin geldiği zemindeki insanların, varlıkların, zekâların durumlarına göre bunun bir yayılma hızı ve yayılma şekli vardır. Çoğunlukla zemin yorumları söz konusudur. Oradaki insanların bu on cümlelik metni anlamaları ve ona yorum getirmeleri, anlayış yorumları çok önemlidir fakat bu bilgi her ne şekilde yorumlanırsa yorumlansın, üzerine bilgi yüklenmiş olan, kavram taşıyan o beş kelime pek değişmez. Değiştirilmeden, değişmesine imkân olmadan insanlardan insanlara nakledilir ve dağıtılır. Bu birçok bilgilerin başına gelmiş olan bir iştir.

Her türlü yorum ve simgeleşmeye maruz kalarak somutlaşmalarına rağmen bilgi iletişimi sürer, yani o metin yukarıda ifade edilmiş olduğu şekilde birtakım değişikliklere de uğratılmış olsa iletişim sürer. Bilginin zeminlerdeki yorumsal çeşitlenmesi ihtiyaçların bir noktaya kadar karşılanması ihtiyacından doğmaktadır. Fakat zemin ihtiyacı olan yorumlar, esas olan bilgiyi yok edencesine bir aşırı genişleme hâli gösterirse, geriye dönüş icabı yerine gelir. Her şeyin silbaştan yapılması gerekir. Bu eğilim içinde yayılan

bilgiler kendilerine marazî zeminler hazırlarlar; yozlaşma budur işte. İster toplum ister birey olsun aynı işlem devam ediyor.

Açık ve seçik bir bilginin kendisine gereken zemini bulamaması hâlinde bu bilginin, bu enerjinin yok olup gitmesi de söz konusu değildir. Bu bilgi enerjisi varlığın iç bünyesine doğru yoğunlaşmasına devam eder. Zemin, toplum ya da birey olsun, asla bu enerjiden mahrum kalmaz. **Bilginin yayımı sürekli ve bu rahmetten liyakate göre herkes yararlanır.**

Burayı biraz açmak gerekiyor. Herhangi bir bilgi ile karşılaşabilirsiniz; herhangi bir bilgi dendiği zaman iç varlığa ait, gerçekte kesin bilgiye yakın olan bir bilgiyi kastediyoruz. Bu bilgi ne kadar açık ve seçik olursa olsun, kendisine gereken zemini bulamaması hâlinde, bu ister bizim olsun, ister başkasının zihni olsun, ister okuduğumuz bir yerden bize gelen bir bilgi olsun, ister başkasına naklettiğimiz bir bilgi olsun, her ne olursa olsun fark etmeyecek. Nereye gidiyorsa, nereye yönelinmişse ve hedef neresiyse, ki bu insanın zihnidir veya toplumun durumudur, o zeminin buna müsait olması lâzım.

Bunu mesel olarak İsa peygamber ifade etmişti: Tohumların bir kısmını serpersiniz fakat bunun bir kısmı mûmbit toprağa, bir kısmı çalıların içerisine, bir kısmı da taşın üzerine gider; yani zemini anlatmak istiyor, bilginin zeminini anlatıyor. Burada serpilen tohum, serpilen buğday, yapılan iyilik, şu, bu değil, doğrudan doğruya verilen bilgi demektir. Bilgileri siz verdiğiniz zaman bunların bir kısmı müsait zeminlere düşebilir veya şöyle biraz müsait zeminlere veya çok müsait zeminlere düşebilir. Buradaki çok müsait zemin, güzel işlenmiş bir tarla toprağıdır. Namüsait, az müsait zemin çalının dibidir. Çünkü çalı demek, orada o tohumun yeşerdiği esnada onun yeşermesine en-

gel olacak, gölge olacak, onun istediği besini yanındaki de alacak, onunla ortak yaşayacak, ona mani olacak başka bir şey demektir. Çalıyla büyümek zor iştir. Onun için tarlalarımızın çoğunda kıymetli bazı bitkileri seyreltmek gerekebilir veya onun içindeki bazı eğreltiotlarını söküp atmak gerekir, ki hakikî ektiğimiz bitki, ister mısır, ister buğday, ister arpa olsun ne olursa olsun, kendi varlığıyla kendi kendine büyüyeblsin. Yan etkilerde kalmasın mânâsında. Bir kısmı da taşın üzerine düşebilir; taştan dal budak salacak, kök salacak herhangi bir zemin yok, herhangi bir toprak parçası yok. Dolayısıyla o buğday, ekin tanesi kuruyup gidecek, çürüyüp yok olacaktır.

Demek ki zemin çok önemli bir şey. Yukarıdan da bilgi gelse, insanlardan da, ruhanî âlemden de, maddî âlemden de bilgi gelse, burada bizi en çok ilgilendiren husus bilginin geldiği yer, yani zemindir. Eğer insan zemini, yani burada zemin vazifesini gören insan zihni buna müsait değilse, bu bilgi ne hâle gelir, bunun cevaplarını vermeye çalışıyoruz.

BİLGİNİN GERİYE DÖNÜŞLERİ ve YORUMLAR

Eğer zemin esas olan bilgiyi yok edencesine bir aşırı gelişme hâli gösterirse geriye dönüş icap eder. Yani artık bir çürüme meydana geliyor. Başka bilgilerle beraber biraraya gelen o bilgi, zeminde mevcut olan başka bilgileri de yok etmeye çalışıyor, dejenere etmeye çalışıyor. Zemin ihtiyaçları çok önemli bir durum. Bilginin yorumsal olarak çeşitlenmesi, ihtiyaçların bir noktaya kadar karşılanması gereğinden doğuyor. Varlıklar yorumlar yapmak suretiyle o bilgiyi ancak hazmedebiliyor. Kendine göre, yutabileceği bir lokma hâline getiriyor. Herkesin ağzına aynı büyüklükte lokmayı verirsiniz, ama o insan onu çiğneyip yutabilece-

ceği bir hâle getirir. Çiğneme ameliyesi, alınan bilginin yorumlanması ameliyesine benziyor. Her insan almış olduğu bilgiyi kendi zeminine, kendi iç varlığına sindirebilmesi için, orada işe yarar bir hâle getirebilmesi için, bilgiyi muhakkak yorumlaması lâzım. Bazen zemin ihtiyacı olan yorumlamalar, esas olan bilgiyi yok edencesine aşırı bir gelişme de gösterebilir. Yani alınmış, vaktiyle kökenden iyi çıkmış bir bilgiyi insanlar kendi zeminlerinde daha iyi bir şekilde yerleştirebilmek için, yorumlarda haddi aşmaya başlar. Yorumlarda haddi aşmaya başladığımız vakit, esas bilgi yavaş yavaş kaybolmaya âdeta yok olmaya başlıyor. En sonunda, elimizdeki bilgi, ilk gelen bilgi ile hiç alâkası olmayan, taşıdığı ilk anlamı taşımayan, yük bilgiler hâline geliyor. Bu şahsen kendi varlığımızın içinde de olabilir, dışında da. Yani açık seçik bilgilere bu tarzda yorumlar getirmek suretiyle de çok zor hareketlerde bulunabiliriz. Hatta şunu da ifade etmek istiyoruz ki, bir bilgiyi orijinal bir şeklinden birinci kuşakta, birinci vaziyette ele aldığımız anda dahi, kendi yorumlarımızla onu hemen yozlaştırırız. Bu hiçbir şekilde önü alınamayacak olan bir husustur. İşte kesin bilgide bu yoktur. Kesin bilgi dediğimizde böyle bir şey yoktur. Kaynağından nasıl çıkmışsa, şu anda da aynı şekilde kendini muhafaza etmektedir. Böyle bir bilgi nerededir, yani hiçbir yoruma tâbi tutulmamış, bir elden diğer bir ele geçerken üzerinde en ufak bir yıpranma, en ufak bir lekelenme olmamış bir durum nerede var, hangi bilgide var? Kim bir bilgiyi alıp naklederken onu kendine göre yorumlamamış; bu mümkün değil. Onu alan kendine göre semboller içerisine sokmuş, kendine göre bir anlayış tarzında tertiplemiştir. Bu her zaman olmakta olan ve olacak olan bir iştir, ama kesin bilgi ve özellikle Yüce Bilgi Işığı dediğimiz bu bilgimizde, insanlık için verilen bu bilgide, kesinlikle böyle bir yorum hatası yapılmamıştır, yorum ha-

tası söz konusu değildir. Çünkü elden ele daha dolaşmamıştır. Hiç kimseye de henüz verilmiş vaziyette değildir. İnsanlık buna doğrudan doğruya muhatap olacaktır. Bilgiye bütün orijinalitesiyle beraber doğrudan doğruya muhatap olacağı için, hiçbir şekilde yozlaşma söz konusu değildir. Bütün aradığı soruların cevaplarını o bilgi içerisinde bularak kendi gelişimini, kendi evrimini, ilerlemesini ve değişimini meydana getirebilecek durumdadır. Biz bunu bu şekilde anlamaktayız. Yüce Bilgi Işığı, kesin bilgi ışığından bunu anlıyoruz.

Temel yapı bilgidir. Bilgi enerjisinin meydana getirdiği aslî çatı, madde evreninin birarada olmasını, yani dağılmamasını sağlar. Var olan her şeyi ayakta tutan, onların yapısal niteliğini koruyan bilgi enerjisidir. Hepimiz devre sonu beşeriyetine mensup olarak Yüce Bilgi Işığının yayımı altında, onun yüce etkisi altında her an bulunmaktayız. Dünyada gözlediğimiz hızla artan yozlaşma ve gemi aزیya alma durumu, yüce etkiye giderek daha çok maruz kalmanın bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Varlıklar sahip oldukları zemin ile Yüce Bilgi Işığının zemini arasındaki titreşimsel dengeyi kurabilmenin çabası içerisinde olduklarıdır. Daha evvel ifade etmeye çalıştığımız bir husus, burada başka türlü karşımızda duruyor. Varlıklar sahip oldukları zemin ile Yüce Bilgi Işığının zemini arasındaki titreşimsel dengeyi kurabilmenin çabası içerisinde olduklarıdır. Burası çok önemli bir noktadır. Şimdi bunu açıklamak lâzım. Siz bir bilgi ile karşı karşıya gelecekseniz, bu bilginin size ulaşabilmesi, sizde yerleşebilmesi için sizde ona ait birtakım değişik özelliklerin daha önceden yerleşmiş ve mevcut olması gerekir. Bu cümlede de anlatılan bu özellikleri titreşimlerle ifade etmeye çalışıyoruz. Bir frekans meselesi, bir titreşim meselesidir ve uyum sağlayabilmenin özelliklerinden biridir.

HER ŞEY BİLGİNİN ALINMASI İÇİN ARAÇTIR

Varlıkların sahip oldukları zemin, yani kendi iç varlıkları, zihinsel, vicdanî anlayış ve durumları, onların zeminini teşkil ediyor. Nitekim biz bir bilgi ile karşılaşırız; onu nasıl yorumlayacağız, nasıl anlayacağız ve nasıl kullanabileceğiz? Bunu kendi varlığımızın içerisine nasıl sindireceğiz, onu nereye yerleştireceğiz? Hangi konumda tutacağız? En üst konumda mı ya da yan konumda mı tutacağız, yardımcı olarak mı alacağız, yoksa pratik olarak hemen böyle işimize yarayacak şekilde kullandıktan sonra kaldırıp atıp bir yenisini mi bekleyeceğiz? Mesele budur. Yüce Bilgi Işığının da kendine ait bir zemini var, yani onun da dayandığı, üzerinde durduğu bir yüksek seviye var, üstün bir titreşim var. İşte insan varlığı ile bu yeni bilginin arasındaki titreşimsel dengeyi kurabilmek, âdeta beyinle kalp arasındaki dengeyi kurabilmek gibi bir şeydir.

Biz beynimizle bir şeye karar verirken her zaman kalbimize danışır mıyız? Yahut kalbimizle bir şeye karar verirken zihnimize danışıyor muyuz? Yani vicdanımızı aklımıza, aklımızı vicdanımıza danıştırabiliyor muyuz? Başka bir tabirle, makul vicdan hâlini kullanabiliyor muyuz? Eğer kullanabiliyorsak, bu demektir ki, aklımızla vicdanımız arasındaki titreşim seviyesini aynı bünye içerisinde olmakla beraber biraraya getirmenin yollarını arıyoruz. Bu, onların kendileri arasındaki uyumu sağlamak demektir. Çoğu kez insanların vicdanlarıyla akılları uyum içerisinde değildir. Bu yüzden çok sıkıntılı durumlara, açmaz durumlara düşer dururuz. Halbuki bunları dengelemek lâzım. Aynen burada olduğu gibi, varlıklar sahip oldukları zemin, iç bünye, iç yapıları ile Yüce Bilgi Işığının zemini, taban yapısı arasındaki titreşimsel dengeyi kurmayı başa-

rabilmelidirler. Bu çabayı, bu gayreti göstermemiz lâzımdır. Zemin hazırlığından ifade edilmek istenen budur.

Yüce Bilgi Işığını alabilecek derecede kendi seviyemizi, kendi titreşimsel faaliyetimizi yükseltmemiz lâzım. Bu da mümkün olduğu kadar maddenin az hamalı, az taşıyıcısı, az bağımlısı olarak ancak elde edilebilir. Bu cümlemin içerisinde dünyayı veya maddeyi terk etmek, maddeden iğrenmek mânâsı yoktur. Hayır, gayet şuurlu bir şekilde maddenin esareti dışında yaşamayı becerebilmek lâzımdır. Bu esaretten kendimizi kurtararak, onu bir araç olarak kullanmalıyız. O aracın bizim sırtımızda taşınmasına hiç gerek yok. Siz bisiklete binersiniz, bisikleti sürekli olarak sırtınızda taşımazsınız. Ama bize öğretilen bu, bunu öğretmeye çalıştılar ve bunun yolunda çalışıyorlar devamlı: Bisikletlerinizi sırtınızda taşıyınız çünkü bisiklet sırtta taşınan bir yük demektir, şeklinde bize ifade edildi. İnsanlar bunu böyle öğrendiler. Para sizi taşımayacak, siz parayı taşıyacaksınız dendi. Halbuki para bizi bir şeylere götürmek için bir araçtan ibarettir. Hayır dediler; o araçtan ibaret değildir, o hakikî hâkimdir, onu hep sırtınızda taşıyacaksınız, omuzlarınızın üzerinde, ta ki dizleriniz dermansız kalıp onun altında ezilinceye kadar bu iş böyle gidecektir tarzındaki öğretiler öne çıktı. Maalesef birçok semavî kitap da bu öğretiye iştirak etmiştir, hatta bu öğretilerdeki maddî adaleti sağlayacak şekilde, bize hukukî birtakım önerilerde dahi bulunmuşlardır. Her dinî kitapta buna ait bir ifade tarzı vardır.

Yozlaşma ve azma şeklinde gözüken bu yaygın telâş ve bocalamanın temelinde, gene de hizmet etme eylemi bulunuyor tabîî. Artık uyum ve esnekliği kavram hâlinde benimseyip, yaşamaya çalışmanın bir ötesine geçip onu yetenek hâline geçirmenin zamanıdır. Bütün insanlık, ellerindeki bilginin esasına, orijinine doğru hızla yol almak zo-

rundadır, en büyük yaygın vazife budur. Ne mutlu bu yolda kendilerini hizmete adanmış olanlara.

BİRLEŞTİRİCİ BİLGİ BİLİNMEMEKTEDİR

Dünyamızda her şeyi tek bir şeyle anlatabilecek kudrette olan herhangi bir bilgi var mıdır? Böyle bir soru sorsalar verebileceğimiz cevap bir tek değil, her şeyden toplanmış bir şey olacaktır. Çünkü her şeyin özünü ve mayasını sağlayan o şeyin tarafımızdan anlaşılabilmesi için onun bize muhatap olması gerekiyor. Böyle bir bilgiyle insanlık hiç karşılaştı mı? Eğer karşılaştıysak, bu karşılaşmanın hudutları ve boyutları ne olması gerekir?

Her şeyi bir şey ile anlatabilen bir bilgi yeryüzünde insanlarca bilinmemektedir. Bunca ayrılık ve zıtlık zaten bunun apaçık bir delilidir. Henüz böylesi birleştirici bilgi ile tanış bile olmadık, nerede kaldı ki dost olalım. Semavî denilen yazı ve sözler, her şeyi bir şeyle anlatabilen, anlatmış olan bir nitelikte değildirler. Onların kendi objektif ifadeleriyle ayrılık getirmeye gelmiş oldukları, şeriatleri ile ileri sürdükleri ifadelerle de apaçık ortadadır. Birleştiricilik, birleyicilik özellikleri lafzen olmakla beraber fiilen, uygulama olarak derin bir uçurum meydana getirerek ayrılık yaratmışlardır. Kutsal yazı ve sözlerin, her millet içindeki temel rolü, insanlar arasındaki anlayışsızlıktan doğan uyumsuzlukların hızla uyumluluğa dönüşmesini sağlamak idi. Bu rolü hakkıyla yerine getirebildiler mi? Kendi anlayışsızlıklarının hudutları içerisinde kalanlarla dost, onları aşan ve dıştan sararak koruyanlara karşı düşman oldular. Kısaca her şeyi bir şeyle anlatabilmek yetki ve yeteneğinden mahrum olan bu eski sözler, artık son bir gayretle kendi durumlarını, yani nasıl uyum sağlayamaz ve esneklikten yoksun kalmış olduklarını ifade edip durmakta-

dırlar. Gözüken de budur zaten.

İnsan yüreğinin olmadığı yerde en güçlü inanç konusu değersizdir. Bizim kendi vicdanımız, kendi iç kavrayışımız olmazsa inancın ne kıymeti kalır? İnanç neye karşıdır, onu ortaya koymak gerekir. İnanç olarak ortaya bir şeyi asalım, herhangi bir şeyi ve buna inanç diyelim. Buna muhatap olan kimdir? Buna muhatap olan insan vicdanı, insan müdrikesi ve insan ihtiyacıdır. İnsanı ortadan kaldırdığımız zaman, inancın da hiçbir değeri yoktur, yani inanç diye bir şey olamaz. İnancın varlık sebebi insanın kendisidir. İnanç hususî bir şey değildir, inanç yaratılmamıştır, inanç herhangi bir şeyi ifade etmez. İnanç sadece insan içindir. İnsan varsa inanç vardır. İnsan yoksa inanç diye bir şey yoktur. Kendiliğinden apaçık, ebediyen sürer gider diye hiçbir şey yoktur. Öyle şey olamaz, mümkün değil. Makul vicdan böyle bir şeyi asla tasvip edemiyor, tatmin olmuyor.

Dinlerin kendi inananlarına karşı takındıkları tutum; insan inanç içindir şeklindedir. Yani inanç her şeyden önce gelir ve insan o inancın kölesidir. Oysa her şeyin insanın gelişmesi için olduğunu da biliriz. İnanç insan içindir, insan inanç için değil. O inancın enerjisinden yararlanan insan ruhu, birçok meseleler karşısında büyük bir esneklik göstererek imtihanlarda başarılı olabilir, her türlü sıkıntıyı atlatabilir. İnsan yüreğinin olmadığı yerde elbette ki, en güçlü inanç konusu bile değersizdir. İnanca değer veren, onu kıymetlendiren şey, insan ruhunun ona sarf ettiği emek, harcadığı dikkat ve özenden ileri gelir. Varlığın ihtiyacı ne yönde ise inancın gücü ve etkinliği de o yönde ortaya çıkar ve yararlı olur. Varlıklar kendi ihtiyaçları istikametinde yürüyüp çaba sarf ederken, inançlar bu eyleme uyum sağlayamıyor ve yasakçı, engelci, durdurucu bir durum, tutum alıyorsa, inançlar sürelerini

doldurmuş, zamana uyum sağlayamayan, kabuksu varlıklara dönüşmüşlerdir demektir.

MADDEYİ RUH KURTARIR

Bu durum bugün mevcut mudur? Evet, mevcuttur ve her türlü teolojik ve ideolojik inanç kadrolarında büyük bir teşevvüş yaşanmaktadır. İnsan için olması gerekenler insana karşı olmaktadır. Yani insanın lehinde olması gereken şeyler, insanın aleyhinde kullanılmaktadır.

Yüce Bilgi Işığının her şeyi bir şeyle anlatabilen nuruna olan ihtiyacımızın hesaba gelir yanı kalmamıştır artık. Madde maddeyi değil, ruh maddeyi kurtarır. Bunu hiçbir zaman hatırimızdan çıkarmayalım. Bu bir empozisyon değil, bir gerçeğin ifadesi, hakikatin ifadesidir: Madde maddeyi değil, ruh maddeyi kurtarır.

İnsanlığı birleştirecek bilgi ile henüz şerefleenecek kadar olgunluğa ulaşılmadı. Ne aklen, ne vicdanen bu yüceler yücesi bilgiye dokunmak, onun koruyucu, geliştirici, ilerletici, genişletici etki alanına girmek daha nasip olmadı ama böyle gelmiş böyle gitmez, kelin perçemi önüne düşecek elbette bir gün. İnsanlığın bu vurdumduymazlığı, hele ülkemiz insanının, biz ne köşler dinledik sözleri kaşarlanmış vicdanlardan yükselen şüpheli, umutsuz, şaşı anlayış çılgınlığıdır.

Bütün bilimlerin özüksendiğı ve bilginin beklendiğı bu dünyada, varlığın öz olarak kendini ortaya koymasından başka yapacak iş, atılacak adımlar kalmamıştır.

Kitabın şu ana kadar olan kısmına
kaynaklık etmiş olan küçük kitapçığımızı
bundan sonraki bölümde sizlere sunuyoruz.

DEĞİŞİME DOĞRU

DEJENERASYON

Bütün kurumlarıyla yozlaşma alanları oluşturan beşerî uygarlık büyük değişimin eşiğinde bulunuyor. Bütün yozlaşmış kurumlarıyla birlikte Dünya, şimdiye kadar geçip geldiği çeşitli zaman ve mekânlarda hiç görmediği, hiç işitmediği ve hiç konuşmadığı gerçeklerle karşılaşma kaderinin icaplarını yaşıyor ve yaşamaya devam edecek.

Farkına giderek daha fazla vardığımız "yozlaşma" ve "yozlaştırma" işleminin ne kadar hızlı ve sevimli bir şekilde yayılmakta olduğunu görüyoruz. Bütün yüce değerlerin ufak olup ayaklar altında kum taneleri gibi yayılıp gitmiş. Şaşkınlığın bu derecede şaha kalktığı görülmemiştir... Ne yol belli ne istikamet. İnsanlığın içinde bulunduğu bu durumlar çok önemli midir? Pek önemli olmasa gerek. Hangi merhalelerden geçerek bu noktaya ulaştığımızdır, önemli olan. Ulaşılmış noktanın haletini uzun süreli yaşayabilme ya da derhal ondan sıyrılabilme kabiliyetini gösterebilme, ancak geçirdiğimiz merhalelerin niteliğine bağlıdır.

Hepimizin gözlediği gibi, Dünya'nın her yerinde insanların sahip oldukları çeşitli kalınlıktaki kabukların çatlatılması, açılması; açılan kabukların altından çıkan kirliliğin giderilmesi için son derece yoğun bir çalışma var. Bu çalışmanın getireceği çok çeşitli olaylar her boyutta kendi-

ni göstermeye devam edecektir. Çünkü sebepler bu neticeleri hazırlamıştır ve hazırlamaya da devam etmektedir.

Toplumsal, fiziksel ve jeolojik düzlemdeki olayların ana hedefi, insanlığın kendi şuur ve vicdanlarında meydana getirdikleri kabuklaşma sonucunda oluşan "yozlaşma" alanlarının içinden sıyrılabilme çabasını hızlandırmaktır. Her "yozlaşma alanı", içine aldığı her şeyin kendi iç yozlaşmasını sağlarken, içeride olanlar da kendi realitelerini pekiştirecek şekilde yozlaşmanın bütün etkilerini hissetmeye devam etmektedirler.

Beşerî kabukların çatlatılması, çizilerek açılması işlemi Yukarı'dan Aşağı'ya inen etkiler sayesinde sürüp gitmektedir. Çatlatılma ve çizilme işleminden sonraki aşama, yani bireysel ve toplumsal çaba harçayarak kabukları itmek, iç basıncı artırarak kabukları özden uzaklaştırmak biz insanlara düşmektedir. İç basıncı artırarak kabukların açılmasına devam etmeliyiz. Kuşkusuz bu kabuklardan tam olarak kurtulmamız, Dünya Yasaları'nın zorunlu bir gereği olarak, mümkün olmamakla beraber, onları kendimizden belli bir mesafede tutmamız mümkündür.

Her kabuk bize ait bir parçadır ve kesin kurtuluşa asla yer yoktur. Kabukları kendimizden uzaklaştırdıktan sonra onların tekrar bize geri dönmelerine imkân hazırlamamak gerekir. Kabuklaşma çok hızlı ve kolay şekilde bize her zaman yaklaşabilir. Bunun için içsel çabamızı, iç basıncımızı daima tetikte tutup, bu kabukların bizden yeterli bir uzaklıkta tutulmasını sağlayabilmeliyiz.

Bu kabuklar çeşitli niteliktedirler. Bireysel ve toplumsal, maddî ve manevî kabukların içinde en önemli olanı, yüzyıllardan beri bize kadar ulaşmış olan İNANÇ KABUKLARI'dır. Yıpranmış, eskimiş, içindeki özü tamamen kaybolmaya yüz tutmuş her türlü inanç kabuklarını inceltmek, eski özüne kavuşturmak artık imkânsız hâle gelmiş-

tir. Bu durumu iyi anlayarak, yakıtı bitmiş ocağı yeniden canlandırıp alevlendirme gayretlerinin hiçbir neticeye ulaştıramayacağını son kez tespit etmek gerekir.

Hepimiz, her tekâmül yolcusu, içinde yürümeye çalıştığı yolun kabuklaşmış inançlarından kurtulma gayreti içinde olarak, o inançlarla kendi tözü arasındaki mesafeyi giderek açmalı, her inancını ayrıntılı olarak incelemeye almalı, giderek iç basıncını arttırarak bu kabuklaşmış inançlarından uzaklaşarak Yukarı'dan gelmekte olan ışığı içine alabilmelidir. Kabuklar bizim kendi kabuklarımız.

İnsanlık olarak sahip olduğumuz bütün inançların her birinin tözümüzle olan bağlantısını GEVŞETEREK, azamî derecede bir gevşeklik sağlamak Yeni Çağ'a hazırlanmanın en emin ve etkili yoludur. Her konuyla ilgili "gevşekliği" mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde sağlamak gerekmektedir. Her inancın çok daha farklı bir şekilde anlaşılabilmesi için, katılaşmış anlayış ve inançları yumuşatmak, onlarla olan bağları gevşetmekten başka yol yoktur. Kabuk değiştirmek, çok daha ince, ışığı geçirebilecek kadar saydam kabuklara sahip olmak için esneklik gösterebilmek şarttır.

Dünya, kabuğunu değiştirme hedefine pek çok yakınlı. Değişimin maddî ve manevî sarsıntılarını yaşıyoruz.

Dünya hayatının şimdilerde nasıl bir durum içinde olduğunu hepimiz görüyoruz. Toz duman arasında fark edilen ikiyüzlülüğün ibaret olduğunu görmemek ne mümkün! İnsanlığın birbirinin gözlerine bakacak hâli kalmamış; yüzler dümdüz, anlamsız, derinliğini kaybetmiş, yüzeysel... İki yana bakan iki sima bir kafaya yerleşmiş... Biri konuşurken öteki susuyor; öteki konuşurken diğeri susuyor. Kimse kimseyi anlamıyor, anlamaya da çalışmıyor. Herkes şuursuz bir şekilde, koşum takımlarıyla bağlı olduğu duygu arabasını çekmenin, bir yerlere ulaşabilmenin telâşı

içinde...

Evet, duygular! Duyguların, geliştirilip deneysel doyuma ulaşabilmesi için biz insanlar bütün hareketleri, türlü kalıplara sokarak yapıyoruz. Kimisi için vicdanî olurken, kimisi için de nefsanî oluyor.

Duygularıyla birleşmeyen insan var mıdır acaba? Duygularının hamalı olmayan, ilerleyeceği yolu unutmayan, neden sonra sağduyusunun önden ilerleyerek bıraktığı izleri takip etmek zorunda kalmayan insan nerede?

Bu sorular hemen her çağda cevapsız kalmak zorunda kaldı. Çünkü Dünya insanı duyguları yönünden yük almakta, elde ettiği duygusal deneyimlerle maddenin belirli yoğunluğunu yaşamaktadır. Kısaca, duygularını nasıl maşa olarak kullanabileceğini öğreniyor. Maddeye olan yaklaşımı duygularımızla yapabiliyoruz. Duyguların hedefi, bu durumda, insanı maddeye bağımlı hâle getirmektir.

Hem bağımlı olmak, hem de duyguları kontrol edebilmek ancak tek hedefe bağlanmakla olur. Bu tek hedef varlığın "kendini fark etmesi", kendini tanımasıdır. Kendini fark etmek; duygulara olan bağımlılıktan kurtulup, onları bir maşa gibi kullanabilmenin esaslı başlangıcını oluşturmaktadır.

İnsanlar duygularının esiri olurlarken, esasında kendilerini tanımamakta sabitlik gösterdiklerini ifade etmektedirler. Kendi varlığımızı yüceltmek yerine, maddenin varlığını yüceltmek için çalışıyoruz. Sonra geriye dönüp, "Bakın yarattığımız şu uygarlığa, şu irfana" diyerek caka satıyoruz. Böylece maddeye hükmettiğimizi de sanıyoruz. Oysa işler başka türlü çalışıyor: Madde, duyguları kendine mal etmeye ve onları kendi düzeyinde tutmaya çabılıyor. Bundan dolayı hiç durmadan duyguları yükseklere çıkarmak için yarışılıyor. Maddenin aracılığı ile salt düşünce plânına yükseleceğimizi sanıyoruz. Ama neyseki böyle ol-

madığını, habis bir hücre çoğalması gibi her yerimizi kuşatmaya devam eden yozlaşma alanlarıyla görebiliyoruz!

Yozlaşan her şeyin yerini sonunda bereketli alanlar almaktadır. Yozlaşmanın hızını direnç göstererek, gayet dikkatli bir şekilde; maddenin bizden istediğini ona vermek, ondan da istediğimizi almak gerçek bir yaşam sanatı olmaktadır. Varlıksal şuur ve hedefimizi kaybetmeden maddenin imkânlarından yararlanmak, ona ve kendimize en faydalı yükseltici tesirleri almak ve vermek marifetin ta kendisidir!

Dejenerasyon alanlarından kurtulmak için yukarıdan gelen (pozitif değerli) etki ile aşağıda olan (negatif değerli) etkiyi buluşturmak gerekir. Yatay negatiflerin pozitif düşeyleri itmesinden doğan gerilimi hissederek o İTME'yi çekmeye dönüştürmektir, kısaca...

Negatif durumu iyi hissetmek (pratikte nefsanî eğilimler), onu kontrol altında tutmak ve iyi anlamakla pozitif olan (pratikte vicdanî olan) zaten kendiliğinden hissedilir. Bereket versin ki, pozitif etki negatife devamlı akış hâlinindedir. Bu akışı yakalayıp negatife ulaştırmak (vicdanî olanı nefsanî olana hâkim kılmak) insana bağlıdır.

Bugün tüm Dünya'da bir kargaşa devri yaşanmaktadır. Biz buna yerleşik deyimimizle TEŞEVVÜŞ diyoruz.

Kargaşanın altında yatan öge, bireylerin ve onların bağlı olduğu plânların kapasitelerine bağlı olan çabalardır. Yukarıdan gelen her türlü yardıma rağmen daha önceden çizilmiş sınırlar içinde kalan çabalar, bu sınırları aşabilecek kabiliyette bulunmamaktadır. Bizlere düşen en önemli vazife, bireylerin sınırlarını en iyi şekilde belirlemek ve bu sınırlar içindeki kapasiteden azamî şekilde yararlanmaktır.

Kargaşa döneminde varlıkların meydana getirdikleri olaylar, zaman zaman kendi insiyatifleri ile olsa da, zaman zaman çeşitli tesirlerle de olabilmektedir ve olabilecektir.

Yukarıdan gelen baskılı etkilerin yanı sıra yataydan gelen, yani fizik plândan gelen etkiler de vardır. Birey Yukarıdan aldığı etkiyle yatay plândaki diğer varlıklara yönelebilir. Bu sırada da şuur alanlarında farklı iletişimler meydana gelir. Bu varlıkların meydana getirmiş oldukları olaylar ile daha sonra meydana getirebilecekleri olaylar, içinde bulundukları bu etkilenme esnasında azamî derecede her türlü faaliyeti biraraya getirebilme imkânlarını aramaktan ibarettir.

Metapsişik Derneği ve onun yıllarca süren çalışmasının meydana getirdiği topluluklar bir ORTAK ALANA sahiptir. Bu büyük topluluğun bireyleri kendi kişisel etki alanlarına sahiptirler. Bu alanlarda işbirliği içinde oldukları bireylerin etkilerini sürekli olarak görmek mümkündür. Dıştan gelen bu etkilerin nitelikleri bireye de sirayet eder. Duyguların devreye girmesi suretiyle anî sarsıntılar da ortaya çıkar.

Karmaşa ya da teşevvüş devrinin tamamen alanlar ile yakından ilgisi vardır. Bireylerin kendilerini yeni tesir alanlarına adapte edememelerinden dolayı ortaya çıkan komplikasyonlar neticesinde uyumsuzluk göstermeleri ve yolun ağırlığından dolayı gidişe ayak uyduramayıp, son bir çaba olmak üzere, diğer varlıkların alanlarına etki edebilme şeklinde yönlendirmeye tâbi tutmaları ve sonuç olarak ise güçlü alanlara etki edemeyip, ancak girebildikleri alanlara girmek suretiyle o etki alanları içindeki bulanıklığa da sebebiyet vermeleri çok doğaldır.

Yukarıdan gelen enerjiyi en iyi şekilde özümlemek gerekiyor. Bizlere doğru uzanmış olan ve tamamen üzerimizi kaplamış bulunan enerjinin alanlarımız üzerindeki baskısı, alanlarımızın kapasitesine uygun bir şekilde giderek ağırlaşmaktadır. Tahammül sınırlarımız zorlanıyor. Meydana gelen olayları, son derece uyanık bir şekilde, tamamen

duygular düzeyinin üzerine çıkmak suretiyle değerlendirmeliyiz.

Varlıkların kendilerine ait etki-şuur alanlarının zayıflaması, kendilerine yönelen öteki alanların etkileri altına girmelerine sebep olmaktadır. Oysa varlıklar, vazifeleri itibarıyla, alanlarını korumak, hatta birbirlerinden bile korumak zorundadırlar. Hepimiz gayet kritik bir noktada bulunuyoruz.

✱ İki binli yıllara doğru büyük sancılar içinde ilerlerken, en ağır liyakat imtihanlarından geçirilmek suretiyle bütün esneklik ve uyum süreçlerinin eğitimini gören bizler, yani insanlık, tam bir genel teşevvüş devrinin varlıkları olarak rollerimizi yerine getiriyoruz.

Bu ağır ve genel teşevvüşün zeminini duygulara, hissiyata bağlı içgüdüsel hayatın hâkimiyeti oluşturur. Vicdan ve sevgiden giderek yoksunlaşan bilgisiz bir insanlığın "sınavcı tesirler" karşısında gösterdiği davranış tutarsızlığı, şuurlardaki perdelerin iyice kesifleşmesine, kalınlaşmasına, insanı kendi kendinin içine hapsetmesine neden olmaktadır.

Bilgi sahibi, şuur kapasitesi gelişme yolunda olan kişiler bile Dünya'nın bu Teşevvüş Çağında, bencil istek ve eylemlerin esaretine girerek, yanlış olanı doğru olanla karıştırmakta olduklarını ayırt edemeyecek hâle gelmişlerdir.

Bilgisi olanların, özbenliklerini değil, kendilerini uykuya sokan boş hayal ve umutları, geçici olan tatları, kısacası yarattıkları mental putları dost edindiklerini görmemek imkânsızdır. Nefsaniyet; arkadaş, yoldaş ve kılavuz edinilmiştir.

Bütün tekâmül seviyelerinde insanları teşevvüşe sokan "sınav etkileri"nin harekete geçirdiği mekanizma, duygulardır. Duygular (hissiyat), ister şuurlu ister şuurdışı olsun, Dünya Hayatı'nın gerçekleşmesinde en büyük rolü

üstlenmiştir. Dünya Hayatı'na bizi bağlayan, ona hizmet etmemizi kolaylaştıran, ama gene de ona galip gelerek, gelişmemizin bu aşamasını sağlamamıza yardım eden duygulardır.

Dünya'nın bu SIKLUS içerisinde geçirmiş olduğu aşamalar daima bir çağdan diğer bir çağa, BİN YILLIK umutlarla sıçrayarak olmuştur. Her yeni bin yılın arkasındaki umut dağlarına tırmanan beşeriyet, şu son bin yılın içinde, SIKLUS'un sonunda olduğunu için için fark ederek artık maddenin kendi üzerindeki tahakkümüne bir sınır koya-bilmenin savaşını vermeye çalışmaktadır.

Bütün yozlaşmalar, SON ZAMAN'ın hazırlığıdır. Et-kilerin artmasıyla oluşan iç ya da dış cazibelerin çoğalmasına karşı gösterilen tepkilerin sonucu oluşan bir durumdur. Bencilliğin yapışıp kaldığı cazibelere karşı vicdanî tepkilerin sebep olduğu bir durum olarak yozlaşma oluşmaktadır. Yozlaşma Alanları'nın içine giren insanlar da kendi içlerindeki yozlaşmayı oluşturmaktadırlar. Kısaca, yozlaşma alanının rengine uyan renkleri ortaya çıkmaktadır. İstidadına göre yozlaşmadan payını almakta, ihtiyacını gidermektedir.

Her şey Büyük Sıçrayış ve Değişimin son hazırlıklarının bir yansımasından ibarettir. Olanların hiç biri olması gerekeni temsil etmiyor. Simgeciliğin doruk noktasına ulaştığı bir anlatım tekniği içinde İdareci Plânların yarattığı çok maksatlı işlevlere sahip etki alanlarının harekete geçirdiği "kasıtlı karmaşa" SIKLUS'un en belirgin işaretidir.

SIKLUS'un sonuna en yakın konumda bulunurken, beşeriyetin çok yönlü baskılar altında tutularak hızla uygulanması gereken eprövlerin ateşi altında çırpınması bütün Dünya'da gözlenmektedir.

Kısaca bütün beşeriyet, yüzüne tutulacak olan Hakikat Aynası'na, Yüce Bilgi Işığı'na doğrudan doğruya baka-

bilecek kudrete ulaştırılma hazırlığını bitirmek üzeredir. Ancak bu vasıtasız bilgiyi elde ettikten sonradır ki Dünya'da kurulacak olan "yeni düzeni" yaşamaya hak kazanacaktır. Demek ki Yüce Bilgi Işığı tüm insanlığı, O'na doğrudan bakabilenler için, beşer üstü bir Realiteye götürücü bir kudrete sahiptir.

Her şey tekâmül yolunda en yetkin bir şekilde ilerlemekte, eprövlerin içinden art arda geçilmekte, tüm karmaşalar yaşanmakta, karınca ile fil aynı imtihanı vermekte, SIKLUS'un zafer kazanması için çaba harcamaktadır.

Sonunda her şey baştaki amaçla birleşecektir.

ESNEKLİK ve UYUM

Bütün insanlık, aşağıdan ve yukarıdan kendisine yapılan her türlü baskı etkisine karşı esneklik göstererek ortak anlayış alanları, uyum sağlayan alanlar meydana getirebilmenin çeşitli imtihanlarından geçmektedir. Her imtihan yeni bir uyum alanının oluşmasına yarayan işaretlerle dolu hadiselerdir. Nasıl nitelenirse nitelensin maddî ve manevî bütün hadiseler, temel amaç olarak, içlerinde taşıdıkları zorlayıcı güç sayesinde insanlığı uyuma zorlar. Uyumun süresini sabırla ifade ediyoruz. Uyum süresini mümkün olduğu kadar uzun tutabilmek, yeni katılımlarla genişleyen ortak alanlar için yeni uyum durumları oluşturmak, yeni organizasyonlara gitmek gerekiyor. Bu işlemlerdeki aksaklıklar, eninde sonunda insanlığın ağır imtihanlara maruz kalmasına sebep olmaktadır.

İşte, şimdi Dünyamız ve Anadolu, böylesi "yenileştirici" etkilerin zorlayıcı gücü karşısında ortak alanlar yaratmak, bu alanlar sayesinde özel ve genel uyumu sağlamak zorunda bırakılmıştır. Tabiat olayları ve toplum olayları, hepsi ortak anlayış alanlarının sevgi halkasıyla çevrelen-

mesi işleminden başka bir şey değildir. Bütün yorumların ve açıklamaların bittiği noktadan itibaren UYUM ALANLARININ oluşması başlar.

Uyum alanları çok canlı, kıpır kıpır; her yeni duruma karşı yeni bir uyum sağlamak konusunda hiç durmadan insanı uyarıp durmakta. Uyum sağlanamadığı sürece acı ve keder kaçınılmaz sonlar olarak; uyum sağlandığı takdirde sevinç ve mutluluk da kaçınılmaz sonlar olarak karşımıza çıkıp durmaktadır.

Uyumsuzluk alanlarının yarattığı yozlaşmış hayat alanlarının her yeri kaplamasındaki bu hıza şaşmamak gerekir. Herkes kendi yozlaşmasını kendi imkânları içinde yaşamakta, tekâmül sürecinin işleyişinde en önemli bir yeri işgal eden "kabuklardan uzaklaşma"eylemine giderek daha fazla yaklaşmaktadır.

Uyum alanlarını ortak hâle getirmek için "kabukların" neler olduğunun farkına varmak, bu kabukları söküp atabilmek için onları önce çatlatmak, sonra kabukları aralayarak, içsel bir çaba ile onları kendimizden uzaklaştırmak, onların mahiyetini açıkça anlayacak şekilde kendimizden uzakta tutmak gerekmektedir.

İnsanlığın en büyük uğraşısı, kendi eliyle yarattığı bu kabuklardan kurtulma mücadelesidir. Az kaldı...

Kabukların her türlüünden uzaklaşma çabasının meydana getirdiği boşluğu aydınlatacak olan BİLGİ İŞİĞİ'nin parlaması giderek artıyor. / ARA → * 134

Ya kabuklardan kurtulacağız ya da kabuklaşmaya devam edeceğiz. Her ikisinin sonuçlarını kendi elimizle hazırlamış olacağız.

● Anadolu Ulusu esnektir!

Esnekliğin ne denli zorluklarla elde edilebildiğini bilen bilir. Bu esneklik basit anlamda bir esneklik değil, zaman içinde her yönden gelen baskılara karşı gösterilen

uyum sağlamanın esnekliğidir. Üzerine yapılan gerek düşey, gerekse yatay plânlardan gelen etkiyel baskılara karşı göstermiş olduğu tutumun diğery adı SABIR'dır. Bu sabrı sayesinde yüksek bir uyum sağlama ve adaptasyon niteliğı kazanmış, her bozucu ve yıkıcı yatay ve her yükseltici düşey etkilere karşı UYUM sağlayarak, tekâmülünün kendisinden istediğı nitelikleri kendi bünyesinde var etmeye devam etmiştir.

Uyum alanlarını çevremizde süspansiyon gibi kullanmalıyız. Tamponlar dış etkilerle kendi aramızda bir esneklik oluşturan olgu olmalıdır.

Anadolu Ulusunun uyum yeteneğı eşsizdir.

Bu ulusun tarihini bir gözden geçirelim, ama bu açıdan bakarak... O zaman ne müthiş bir topluluk karşısında ya da içinde olduğumuzu anlamamız mümkün olabilecektir.

Yeni Çağ'ın eşiğinden geçerken bütün dünyanın geçirdiğı çok baskılı imtihanlar dizisinden nasibini almayan hiçbir yaratık yok gibi. Hangi şuur düzeyinde olursa olsun, bulunduğu düzeyin üstünden ve altından gelen, "zaman-mekân enerjisinin" etki alanı içinde bulunmamak mümkün değil... Bu yoğun baskının varlıklar üzerinde meydana getirdiğı derin yankılar ve sonuç olarak gösterilen tepkiler, varlıkların bünyelerinde taşıdıkları çeşitli dirençlerin bir özeti mahiyetindedir. Dirençler... Evet, işte bu tortulaşmış kalıntılar, hepimizin mükemmele doğru hareketimizi zorlaştıran ve çoğı kez de hareketi durduran, yolun değişmesine sebep olan ve sırf varlığın kendisinden kaynaklanan bir husustur.

Dirençler, realiteler arasında bulunan tampon realitelerin bir çeşit uyum sağlama aygıtları gibidir.

İki realite arasında, çeşitli zaman süreleriyle kalan varlık -eskilerin araf ehli- bünyesinde taşıdığı dirençlerin

güçlerini değiştirerek bu iki deniz misali realiteler arasında kendisine yer bulma savaşı verir. Dirençlerin güçlerini değiştirebilme esnekliğini gösterebilen bir varlık, bulunduğu ortamın her türlü değişimine uyum sağlayabilen bir varlık niteliğini kazanmıştır ki, tekâmülün temelinde bu "uyum sağlama iradesi" de büyük bir yer tutar.

Dirençler türlü türlüdür. Eskilerin nefis ifadesi ve bundan türemiş nefsanîyet de dirençlerin anlatımı için zamanın ihtiyacına cevap veren bir kavram olarak kullanılmıştır. Ruh ve Maddede, Sevgi enerjisinin deviniminde dirençler büyük rol oynamaktadır. Sevgi ve nefret, direncin niteliğine bağlı iki ters uç gibi görünür. Oysa dirençler Uyum Sağlama İradesi'nin etkisiyle direnme güçlerindeki değişimlerle fonksiyon değişimlerine her zaman uğramışlardır.

Dünya hayatının Ruh Varlığı'na karşı gösterdiği doğal bir etki de işte bu direnç konularıdır. Maddenin her türlü etkisine ve direncine karşı, enkarne olan varlıkların da etkileri ve dirençleri vardır. Realiteler arasından ilerlerken, ihtiyaç ve gerekçelere uygun olarak, çeşitli esnek hareketler göstermek ve her esnek hareketin, beraberinde getirdiği uyum alanlarında yeterince alıştırmalar yaparak -rezâ ve sabır haleti- bilgi, görgü ve tecrübeyi arttırmak esas fonksiyonumuzdur.

Realiteler yerlerini daha kapsamlı realitelere terk etmek zorundadır. Realiteler statik ve tek biçimli değildir. Bu bakımdan realite hareketlerini izlemek çok önemlidir ve maharet ister. İzleyebilmek maharetini gösteremeyenler için en emin yol direnç sistemlerini devreye daha fazla sokmaktır. Katılaşmış esnekliğini kaybeden bir yaylı sistemin de çeşitli baskılara göstereceği uyum çok azdır. Hayatımızın bütün mücadelesi, esneklik ve uyum sağlama hususunda bize türlü ıstıraplar getiren dirençlerimizin niteli-

ğidir. Sevgi, hoşgörü, merhamet, dostluk, sempati ve bunların karşıtları dirençlerin gücüne bağlıdır.

Uyum ve esneklik süreçlerinin her an hâkim olduğu madde âleminde ayakta kalabilmenin yolu duygularımızı kontrol edebilmekle başlar. Uyum ve esneklik, bütün benliğimizde, sonsuz enkarnasyonlar süresince, ulaşılması gerekli olan bir hedeftir. Her merhalenin, her yeni ufkun, ulaşıldıkça genişleyen varlıksal mekânların zaman ve mekân icaplarına uyum sağlamak ve bunun içinde her yönüyle esneklik gösterebilmek gerçek bir yok oluşturmaktır. Gerçek kendini tanımak; nedir, kimdir ya da ne ve kim sorularının aşılmasından sonra gelen varlık şuurunun içinde BÜTÜNLÜĞÜN bir bütünleyicisi olduğunun farkına varmadan bir Bütünleyici olmaktır. BİR'lik şuurunun içinde erimektir.

Dünyanın enerjileri yeni bir hız kazanmıştır. Bu durumu bazı insanlar fark etmektedir. Değişimin farkına varmak, kendi varlığımızda ve toplum hayatındaki hızlı değişimin meydana getirdiği gerilime dayanmak, yeni ve güçlü titreşimlere tahammül etmek son hedefimizle ilgilidir.

Birey, toplum ve insanlık olarak; değişim etkilerine, titreşimlerine karşı bir esneklik sağlamak, yani tahammül göstererek uyum sağlamak için önceden gerilime muhtacdır.

Esnekliği artırmak için gerilmeye karşı denenmek gerekir.

Bu deneme gerilime dayanma, tahammül gösterme denemesidir. Kuşkusuz tahammülün çeşitleri ve bölümleri de mevcuttur. Her bölümün baş ve son sınırları vardır.

Esnekliğin sağlanması için gerilime (germe ve gerilme) muhtacdır. Esnekliği arttırmak için de gerilmeye karşı denenmek gerekir. Bu deneme gerilime dayanma, tahammül denemesidir.

Tahammülün diğer ifadeleri uyum, sabır, sinanmadır. Gelişmenin, tekâmülün değişmeyen amacı, bedenlenmiş ruhun, insanın tam bir gerilmeye ihtiyacı olduğudur.

Gerilmek bizim temel gelişim, tekâmül ihtiyacımızdır. Kopacak derecede gerilime dayanarak esnekliğimizi geliştirmek ve büyük uyumu sağlamak, tekâmül sıçraması yapabilmemizin gerekli şartıdır. Ama yeterli değildir.

Esneklik Yasasının özünü anlayabilmemiz için, kopma ve tahrip olmadan sürekli denemeler yapmamız gerekir. Dünyaya geliş, her türlü görünümüyle maddenin etkisine karşı tahammül gösterebilmek ve Esneklik Yasasını deneysel olarak öğrenmektir. Kâinatların her türlü şartlarına ve yasalarına uyum sağlayarak ve ondan yararlanarak bilgi ve görgüsünü çoğaltan ruh varlığının gelişimi bu yolla olmaktadır. Çeşitli hayatlar, çeşitli esneklik, eğitim ve uygulamaları demektir.

Esneklik **dikey** ve **yatay** olarak mevcuttur: Ruhsal Dünya'nın, İdareci Mekanizmalar'ın, varlıklar ve eşya üzerindeki değişim tesirlerinin meydana getirdiği (dikey) gerilim ile Dünya üzerinde meydana gelen varlıksal ve maddesel (yatay) gerilim etkilerinin kesiştikleri noktalarda gösterilen esnekliğe **İdrakli Esneklik** denir; yani kesişme noktalarını iyi keşfedip o noktalardaki gerilimi tespit edebilmektir.

Dikey etki bir burgu gibi dönerken, etrafında "etki alanları" meydana getirir. Hız yavaşladıkça alanlar daha geniş ve az etkilidir; dönme hızı arttıkça alan daralır ama etkisi yüksek olur.

Düşey etkiler, yukarıdan gelen ve dış etkiler arttıkça çeperlerde baskı artar. UYUM; dıştan gelen baskıya karşı iç hacmin büyümesi, dıştan gelenle çeperlere olan basıncı ayarlı tutabilmek, esneklik göstermektir.

Alana yapılan baskıda, alan çeperlerine kadar bu bas-

kı ulaşır. Alan baskısıyla çeperin gösterdiği direnç esnekliği UYUM demektir.

Bilinmesi gereken şudur: Gerilimi arttıran duygulardır. Duyguları kontrol etmek esneklik demektir. Zemberek gibi boşalan ve tekrar kurulan duygular... Zembereğin boşalmaması duyguların kontrolü ile mümkündür. Duyular yay gibidir. Yukarıdan ve aşağıdan gelen etkilerle körüklenirler. Duyularda esneklik elde edilmeden doğru karar, doğru uyum elde edilemez.

Gerektiği zamanlarda duygu yaylarının hamasiyetini bozmadan germek ve gevşetmek, dozunda işlem yapmak ve duyguları birbirine ekleyerek sonsuza açılmak... Bedensel hayatın duygularından ötelere geçerek beden dışı hayatın duygularını da kontrol edebilmek... Bedende öğrenilenler, beden dışı hayatın duygularını (astral ve mantal duygular) daha iyi kullanmamızı sağlar.

Duyguları kullanabilmek için her duyguyu tek başına gözleyebilmek ve onu tecrit edebilmek gerekir. Esneklik elde edildikten sonra duyguların kontrolü mümkündür.

Kendimizin, çabamız ve idrakimiz sonucu yarattığımız esneklik ile Ruhsal Plânlar'dan gelen etkilerle oluşan bir esneklik...

Yukarıdan bir darbe tarzında gelen etki, içimizdeki gerilimi artırmakta ve dış çeperleri zorlamaktadır. Yukarıdan gelen dikey gerilimle, aşağıda bizde olan yatay gerilimin (tesir baskılarının) kesişmesini sağladıktan sonra, ortaya çıkan gerilimi benimsemek, ona uyum sağlamak, tahammül göstermek esastır. Esneklik Yasasının ilkesi UYUMDUR.

Gerilimin her noktasına uyum sağlayabilmek, varlığımızın her yanında bu gerilimi hissetmek ve iç gerilimi ona göre ayarlamak gereklidir.

İnsanlık olarak, Yukarıdan ve Aşağıdan gelen her tür-

DEĞİŞİME DOĞRU

l  gerilime (baskıya) uyum sağlamak esnekliktir. Esneklikte en önemli husus ise gerilime uyum sağlamak, gerilimi her yönüyle hissetmek, kabullenmek ve yaşamaktır.

Tekâmül realitelerinin, kademelerinin esnekliği kendi durumlarına göre bir esneklik içindedir ki, buna **Durum Esnekliği** denir.

Varlığın duygusal hassasiyeti arttıkça (algılama gücü geliştikçe) yüzeylerdeki gerilim (maddî hayatın etkileme nispeti) artıyor. İçimizde hayatın bu etkisine uyum sağlayıp gerilimi hissetmeye başladığımız zaman, gerilim etkisini kaybeder. Esneklik amacına ulaşmış olur.

Dünya "büyük değişim" için gerilim içinde, yani gerilim yüzeyleri çok artmış durumdadır. Değişim-dönüm noktası, çok uzun ve çok eskiden beri hazırlanmakta, dozu gittikçe arttırılmaktadır. şimdi ise en son aşamadadır. Dinlerin temel işlevi de insanları son değişime hazırlamaktır.

Bedenden kurtulmanın, bu yükten kurtulmanın en kullanışlı yolu, **ESNEKLİğİ** kazanmaktır. Yüklerden teker teker kurtulmak gerekir.

Esnekliğin temel ilkeleri:

- Olmadan olanı anlayabilmek;
- Olmadan olana uyum sağlayabilmek;
- Olacak olanı yok etmek;
- Önceden sonrasının sonrasını hissetmektir.

ORTAK ALAN

Madde dünyasının çeşitli plânlarında olup biten bütün hadiseler, **BÜYÜK ORTAK ALANIN** bir an önce oluşmasına engel oluşturan her türlü engelin ortadan kaldırılmasını hedef edinmiştir. Görünürde olumsuzmuş gibi görünen hadiselerin amaçları müspet bir amaca yönelmiştir. Her şey m spete akmaktadır.

Yüce Bilgi; her şeyi ve her varlığı şemsiyesi altında tutan Yüce Plânın insanlığa, ama insanlığın kendi cehit ve isteğiyle meydana getirdiği yükselti kazanmak iradesinin bir sonucu olarak, yapmış olduğu en büyük akış, en yüce yardımdır. İşte bu Yüce Bilgi ile ki bütün insanlık, sırf bu Büyük Değişim için kurulmuş olan Dünya okulundan terfi ederek hakikî bir ruhsal gelişimin zeminine sıçrayacaktır. Bu sıçrama Varlıksal bir sıçramadır. Dünya bütün geçmişle bağlarını koparıp yüksek geleceğin iplerine sıkı sıkıya yapışacaktır.

Spiritüel hayatın bütün insanlara "gerçek hayat" hakkında bir örnek oluşturması için verdiği mücadelenin ne kadar zor olduğunu, şu son seneler içinde açıkça müşahade edebiliyoruz. Hakikî "manevî-ruhsal" hayatı asırlardan beri yaşayamayan beşeriyetin, böyle bir ihtiyacı tatmin etmek için olmadık araçlara başvurmasını hoş görmek gerekir. Dindarlığı ya da dinsel şuuru geliştirerek tanrısal bir yakınlaşma sağlamak için çok dar bir ufuk altında çok acil cehitler gösteren kitlelerin aynı zamanda büyük bir teşevvüş devresi içine girmiş olmaları sonucu, çok büyük sayıda insan sarsılmış ve asıl vazifelerinin doğrultusundan kaymışlardır.

Gerek dünya, gerekse ülkemizin geçirmiş oldukları teşevvüş dönemlerinin etkisi, üst üste binerek şimdi gözlemleyip yaşadığımız toplum hayatını oluşturmuştur. Ama sanki bu teşevvüş devresinden bir türlü kurtulmamak ve uyanmamak gibi kuvvetli bir eğilim de var.

En kısa sürede toparlanmamız gerekmektedir. Yarattığımız yapay sebepleri ileri sürüp siyasî, ekonomik, askerî ve toplumsal uyanmayı geciktirmemizin bedelini ağır ödüyoruz. Toplumun bünyesi, hemen her önemli noktasından yara almış durumdadır. Alınmış olan yaraların bir an önce onarılarak yeni bir ALAN kurulması acilen gerekmektedir.

Bu yeni alan kendi içimizdeki değişik savrulma hareketleriyle bizi baş başa bırakacaktır, yani ıstıraplı bir hayatla... Ama bu ıstıraplı hayat bile tüm insanlığı en büyük Ortak Alana taşımak içindir. Ve sadece bizler değil, Ruhsal Yöneticiler de hızlanan zamana ayak uydurmak çabasıındadır.

Yüksek İdareci Plânlar'ın kendi aralarında yarattıkları büyük Ortak Alanlar, yani başka bir deyişle ara plânlar, işlevleri çok yoğun ve hızlı bir tempoya bürünerek, ta İlk Başlangıçta belirlenmiş olan Büyük Son'un, Nihayetdeki amacın bütün ihtişamı ile ortaya çıkmasını hazırlamaktadırlar.

Bütün vazifeliler, bilerek bilmeyerek, bedenli bedensiz, bu Evrensel Değişimin hazırlığıyla ilgili işlerini sona erdirmenin telâş ve aceleciliğini göstererek, insanlığın en hayırlı bir yolda ilerlemesini sağlamak için bütün güçleriyle çalışmaktadırlar.

Şu ana kadar kendi ayakları üzerinde durarak, kendi iradesini kullanarak geçip geldiği bütün imtihan yollarının, öğreti ve tatbikat yollarının insanlığı bir eşi ve benzeri olmayan bu devre içine getirdiğini görüyoruz.

✱ Bu devredeki zaman ve hayat şartlarının meydana getirdiği emsalsiz oluşumların en büyük hedefi, Büyük Değişime gidecek olan yolların birleştirilmesi, en küçük sızıntıdan en büyük nehre kadar bütün akışların tek bir mecra içerisinde yollarına devam etmelerini sağlayacak olan Yüce Bilgi'nin ortaya çıkması için gerekli olan iç ve dış şartları ve imkânları hazırlamaktır.

Yüce Bilgi, Dünya'da şimdiye kadar görülmemiş en büyük ORTAK ALANI meydana getirdikten sonra TEK'liğin, TEK'leşmenin sağladığı "çekim gücüyle" bütün insanlığı Büyük Değişim düzlemine âdeta emercesine çekerek, en yüce tekâmül sıçrayışına sebep olacaktır.

Herkes kendinde mevcut kapasiteye göre bu Değişim-

den nasibini almak için hummalı bir çalışma içinde görevlerini yerine getirmeye çalışıyor.

BÜYÜK SIÇRAYIŞ

Uzun süreden beri kargaşa ve karmaşa içinde bulunan beşerî hayatın göstermiş olduğu bu umutsuz manzaranın arkasından Büyük Sıçrayış'a hazırlanmakta, hem de olabildiğince son hızla hazırlanmakta olan Dünya'nın telâşlı eylemleri ve etkinlikleri kendisini göstermektedir.

Dünya'nın Başlangıç Devresi'nden bu son döneme kadar olan tekâmül serüveninin yöneticileri bu işlerini, bir an önce, tam istenilen şekilde sona erdirip Vazifelerini Yüce Yönetime devretme işleminin sonuna gelmişlerdir. Çok öncelerden başlayan devir teslim işleminin giderek hızlanması, zaman enerjisi akışının hızlandırılması ve zaman üzerinde yapılan yoğunlaşmaların artmasının bir sonucu olarak Dünya üzerindeki maddesel ve insanî değişimlerin de hızı artmıştır. Şu ana kadar etkinliklerini sürdürmekte olan Yönetici Plânların, Dünya'nın Büyük Sıçrayış'a hazırlanmasını sağlama yolunda gösterdikleri çabaları sayesinde Beşerî Ortamın belirli bir düzeye ulaşmasına çok az bir zaman kalmıştır. Bu yöneticilerin Beşerî şuur seviyelerini yükseltme gayretleri sonucu meydana gelmiş bulunan Ortak Alanlar sayesinde İnsanlık, Büyük Sıçrayış'ın bilgisini almaya lâyık bir hâle gelmiş bulunmaktadır.

Büyük Sıçrayış tamamen Yüce Bilgi Kitabı'nın ışığı sayesinde olabilecek bir yüce imkândır; bu imkânı insanlığa hazırlayan Büyük Yüce Plân'ın bu dönemin başlangıcından beri ilk kez doğrudan doğruya beşeriyete bir uzantı hâlinde yaklaşarak Kendi Işığını Dünya yüzeyine yayacağını artık anlamak gerekmektedir.

Büyük Sıçrayış'ın, mevcut bütün realitelerin bir hazır-

lık bilgisinden öteye geçmediği iyice kavranırsa, saf hakikati içeren bir yüce bilgi vasıtasıyla sağlanacağını kavramak daha kolay olacaktır.

Dünyadaki bütün fikirler, eylemler, inançlar, doktrinler ve maddesel hareketler bütünüyle, Büyük Sıçrayış'a hazırlıktan ibarettir. Bütün mevcut eylem ve etkinliğin amacı Büyük Sıçrayış'a hazırlık görevini yerine getirmekten ibarettir.

Bütün şuurlar, her kademe ve aşamada, Büyük Yüce İdareci Plânın İradesini uygulamak için müşterek bir mesaî harcamaktadırlar... Bütün göreceli realiteler, istek ve hareketler, kademe ve aşama bilgilerini içerirler. Bu durum gelişimin son aşamasına kadar süren muazzam bir "hedeflere ulaşma" mücadelesinin mevcudiyetini gösterir.

Hedefe Ulaşma ise bütün insanlık için Büyük Sıçrayış'ı gerçekleştirecek olan Yüce Bilgi Kitabı'nın saf ışıktan alanı içine girmektir. İlk ve Son Hedef budur. İnsanlık gerçek mahiyetine, varlığının gerçek özüne, eşyanın tözüne ancak "tek bir aynı bilgi" olarak Hedefin Bilgisi sayesinde ulaşabilecektir.

Başlangıçta tespit edilen amaç; hakikî ruhsal tekâmülün, "bütünsel" olarak sağlanması için oluşması gereken "Büyük Sıçrama"nın, bütün enerjilerin en yüce gayreti ile meydana getirilmesidir.

Bütünüyle insanlığa verilen bilgilerin asıl amacı, insanlığın maddesel tekâmülünü ve aynı zamanda da maddenin tekâmülünü sağlamak içindir. Şu ana kadar insanlığa verilmiş olan bilgiler ve iletilen tesir akışlarının asıl amacı Varlığın maddesel bilgi, görgü ve deneyimini sağlamak için olmuştur; devam etmekte olan bu eylemin büyük bir ivme kazandığını da gözlemlemek mümkün değildir.

İster felsefî ve dinsel olsun, ister maddeci ve ruhçu olsun yeryüzünde mevcut olan bütün bu akış odaklanmala-

rının, sistemleşmiş, yani kalıba alınmış bilgi ve sezgilerin temel işlevi, Dünya Okulu'nun çok büyük fedakârlıklar pahasına sağlamış olduğu imkânlardan yararlanan insanın maddesel görgü, bilgi ve deneyimini sağlamaktır.

Ta başlangıçtan beri tespit edilen bu yüce amaç için meydana gelen MEKANİZMALARIN, sonsuz sayıdaki Etki Plânlarının "birlikte işlev" hâlinde olmaları sonucunda, hedeflerine ulaşmaları en yüce bir hakikattir. Bu hedef, "Büyük Sıçrama" olarak ifade edebileceğimiz Zaman ve Mekân imkânlarının spiritüel bir tekâmülü sağlayacak şekilde enerjetik değişime uğraması olarak ifade edilebilir. İşte bu değişimin son hazırlıklarını sürdüren Dünya ve Ötedünya varlıkları, ellerindeki işlerini hızla tamamlamak için telâşlı bir faaliyet içinde bulunmaktadırlar. Dünyadaki karmaşanın sebebinin bu olması olasılığı çok yüksektir.

Bütün Varlık ve Varlık Sistemleri, Plânlar hâlinde, İdareci Mekanizmayı oluşturarak kendi amacına giden yolları açça açça, merhaleleri aşça aşça, yüce amacına, doğrudan bir açıyı izleyerek yaklaşmaktadırlar. Konsantrasyonun şiddeti o kadar güçlüdür ki, hiçbir engelleme bu ilerleyişin devamına set çekemez!

Dünya üzerindeki zaman ve mekân imkânlarının spiritüel bir gelişme yönünde göstereceği değişiklikler sayesinde "beşerî hüviyetin" kökünden değişeceğini hepimiz açık seçik gözleyeceğiz. Bakalım hakikî sevgi, dayanışma, fedakârlık ve mutluluk nasıl olurmuş göreceğiz. Sevgi, mutluluk, kardeşlik, dostluk ve insanlık diye çırpınanların hepsi, sağlam bir bilgiye dayanmadan, kendi zan ve arzularını kelimelere dökmekten başka bir şey yapmamamışlardır. Bir monologdan öteye gitmeyen ifadelerin işaret ettiği yönde arayışlar... arayışlar...

Sevgi ve mutluluk ile yola çıkanlar yolun derdine düştüler. Yolu sevmekten kendilerini bilemediler. Amma,

kendilerini bilenler var ya, onlar yolu da bildiler ve böylece kendilerini yol, yolu da kendileri gördüler.

Ey Büyük Toprak Ana! Ey Yüce Fedakâr Dünya!

Aşinası olduğumuz yoldan giderek, madde vasıtasıyla, bizim maddesel tekâmülümüzü sağlama vazifesini, Varlığın Birliği ilkesinde yazıldığı gibi, sonuna kadar yerine getirmek gayretini her şeye rağmen azaltmayan Koca Dünya, Sèn gelişmiş bir Varlıksın! Fedakârca yaptığın vazifeni, yaptığın son fedakârlık dolu gayretlerle tamamlamak üzeresin. Gelişimlerini sağlamak üzere senin sinende müşfik bir zemin bulan Varlıklara büyük bir şefkatle kucak açarak, onlara sonsuz anlayış içinde sağlamış olduğun imkânların, amacına ulaşmış olduğunu görüyoruz.

Dayanışma ve Yardımlaşma İlkesinin en güzel örneğini veren Dünya, kendi bünyesinde geliştirdiği etki alanları vasıtasıyla vazifesini tamamlayabilmiştir.

İnsanlığın bundan sonraki yürüyüşü artık adım adım değil, sıçramalarla olmaktadır.

İNSANLIĞI BİRLEŞTİREN BİLGİ

Bilgi vasıtasıyla özgürleşmek!

Bilgi vasıtasıyla özgürleştirmek!

İşte bu iki hareket bütün insanlık dramındaki bilge insanların temel hareketi olmuştur.

Bilgiden maksat pasif bir fiil hâlindeki öğrenilmiş, alınıp satılan bir realite bilgisi değil, entelektüel mânâdaki kesin biliştir. Kesin bilişe konu olan bilgi ise gizilgüç hâlinde var olan bir bilgi olmayıp, tersine aktif, güven verici, akli ve zekâyı konu edinen bir bilgidir. Kesin bilişte sadece madde dünyasının esasını anlamak ve kavramak söz konusu değildir; bütün bunları kapsayacak derecede spiri-tüel hakikatleri, bütün olabilirlikleri, doğal olanla doğaüs-

tünü tamamlayan, birleştiren, birleşik alanlar hâlinde kavrayan, ikili mantığa göre değil, çok değerli mantığa göre hareket eden bir biliş söz konusudur.

Şimdi soralım: Dünyada böylesi bir nitelikte bilişe sahip ne var?

Bilim mi, metafizik mi?

Bilimin, yukarıda sözü edildiği biçimde, birleştirici bir işlevi hiç denecek kadar az olmuştur. Aynı şey metafizik için de geçerlidir. Ne bilim, ne de metafizik herkes için değildir. Ancak onların boyunduruğu altına girdiğiniz zaman bazı bilgiler elde edebilirsiniz, ki bu durum özgürlüğünüzün ipotek altına alınmasıdır.

Kesin bilgi özgürleştirir'den maksat; madde dünyasının madde ötesine eksiksiz şekilde, çok doğal bir biçimde akışını sağlayan, madde ötesinin maddeye olan etkilerini yönlendiren mekanizmaların bilgisidir. Buna karşı günümüzdeki bilim temel işlevini çoktan yitirmiş, üretici bir kuvvet, alınıp satılan bir mal hâline gelmiştir. "Bilgi Çağı" deyimiyle, teknolojinin boyunduruğu altına girmiş, ticarî mal özelliğini taşıyan bir bilgi devri asla kastedilmemektedir. Temel bilimlerin teknoloji için alınıp satılması çok ibret verici bir durumdur. Beşerî egoizmanın nelere kadir olduğunun bir göstergesidir.

Bütün insanlığı birleştirebilecek olan **Kesin Bilgi**'ye götürücü bir arayış çabasının yüzyıllardan beri gösterildiğini kuvvetle seziyoruz. Şu ana kadar, Yerden ve Gökten elde edilen bilgiler, her türlüyle, tümel bilginin sağlayacağı kesinliğin ve keskinliğin bir "bulanık yansıması" olmaktan öteye geçememiştir. İster doğadan ister doğaüstünden elde edilmiş bilgi olsun, hiçbir bilgi dünya için **Kesin Bilgi** olamamıştır. Kesin Bilgi ilerletici, geliştirici, evrimleştirici, değiştirici ve gerçekten yükseltici bilgidir.

Eğer böyle bir bilgimiz olmuş olsa idi insanlık bugün-

kü yozlaşmış durumda bulunmazdı; **Birlik ve Bütünlüğü-nü çoktan sağlardı.** Maddenin, Ruhun ve Hayatın anlam ve maksadını ifade edebilen bilgiyi bilmek isteyen ve bilebilecek olan tek yeryüzü canlısı, insandır. Müteal gerçekle-ri ve nihaî hedeflerimizi öğrenmemizde hangi yeryüzü bil-gisi, ister spiritüel ister maddesel olsun, bize yardımcı ola-caktır? Apaçık gerçekleri bile göreceli hâle getiren bilimin kendisi mi? Yoksa semavî kaynaklı olmasına rağmen in-sanlığın alım-satımına konu olan dinler mi?

Kesin Bilgi, cenneti ve göklerin melekûtunu aşan, sırf müteal bir zekânın bilgisidir. Böyle bir bilgiye insanlığın kendi çabalarıyla ulaşması ya da elinde bulunduğunu id-dia etmesi hayalden ibarettir. Müteal Zekânın kendi bil-gisini söz hâlinde maddeleştirmesi, yani bilginin enkar-nasyonu olmadan insanlığın bunu idrak etmesi mümkün değildir. Bu bilgi enkarne olmuş, cenin hâlinden doğum hâline geleceği yol ve zamanı tamamlamak üzeredir.

Yüce Bilgi Işığı'nın şanına lâayık bir zemin hazırlığı-nın hızı, baş döndürücü bir hâl alarak, insanlığı nihaî ama-cına doğru çekmektedir. Nerelere, ne için bağlanıp kaldığı-mızı gözden geçirmenin en son imkânı içindeyiz. Uyanık olalım! → S: 145 *

Ruhsal vazifelerle yüklenmiş kimselerin fonksiyonu, her şeyden önce, bir **bilgi ve öğreti** fonksiyonudur. Bu du-rumun, ruhsal vazifeleri yüklenmiş kişi ve kurumlarda gö-rülmesine pek ender olarak rastlıyoruz. Sanki bilgi ve öğ-reti fonksiyonunu yerine getirmek arızî bir durum göster-mektedir.

Modern dünyamızda, AYRINTILARIN birincil fonksi-yon hâline dönüşmüş gibi görünmesinin nedeni, buradaki ruhsal vazifelilerin gerçek tabiatını tamamen unutmuş ol-masıdır. Çağımızın sapmalarından birini burada görmek-teyiz.

Ruhsal vazifeliler, genel vazifelilerin içinde bulunarak "ayrıntılar" düzleminde gerçekleri aramaya çalışanlara müteal ve yüce bilgilerden sunarak ruhsal ya da manevî otoritenin "beşerî" olan her şeyi kapsadığını öğretmektedirler.

Gerçek ilkelere bağlı bir zemin üzerinde kurulmuş bir toplumda, herkes "yetkisi dahilinde olan işlevi doldurmak" zorundadır. Bunun aksi hâli, düzensizlik ve karmaşadır. Çağımızda gözüken bu değil mi?

Madde ve mânâ dünyaları, bu birbirinin devamı olan iki düzen, bugüne kadar birbirinin içine girmediği gibi, maddesel kaygılar da kendi içinde mutlaka bağımsız olması gerekenleri asla böylesine etkilememiştir. Kuşkusuz bu durum çağımızın kaçınılmaz sonuçlarıdır.

İlkelerden kaynaklanmayan bir tekâmülün gerçekleşmesine imkân yoktur. Her türlü değişim kendi ilkesine bağlıdır ve bu ilke hareketsizdir. Aynı şekilde, ayrıntı ya da değişim dünyasına dahil olan etkinlik de kendi ilkelere sahiptir. İktidarı dahilinde olan realiteden, kendi alanından uzak ve bilgi alanı içinde bulunmayarak kendi ilkesine sahip olabilir. Bu durum onun ilke ya da metafizik bilgisinde gözlenen değişmezliğe kavuşmasını sağlar. Bu değişmezliği zaten kendi içinde barındırmaktadır. Gerçek olan her bilgi kendi nesnesini tanımlar.

Ruhsal vazifeliler bu bilgiyi içerdiği gibi, süreklilik özelliğine de sahiptirler. Ama maddî gücün geçici ve olağan hadisata tâbi olduğunu görüyoruz. Maddesel plânın yalnızca bir ÜST İLKE İLE bağlantısı vardır. Maddesel istikrarı kendi tabiatına ve karakterine uygun olduğu ölçüde kendi yöntemleriyle sağlar. Anlaşıldığı gibi sözünü ettiğimiz bu ÜST İLKE, RUHSAL GÜCÜ temsil etmektedir. Maddesel gücün varlığını sürdürebilmesi için bu ilkeden gelen bir ruhanî muhafazaya ve kutsamaya ihtiyacı vardır.

DEĞİŞİME DOĞRU

Bilgiden kaynaklanmayan her eylem ilkedен yok-sundur ve anlamsız bir çabadır. Aynı şekilde, Ruhsal İda-re Mekanizmasına bağımlı, muhtaç olduğunu bilmezlikten gelen maddesel güçler de anlamsız, aldatıcı ve sahte ola-caktır. İlkesinden uzak kalarak düzensiz bir biçimde çalışa-cak ve ister istemez kendi yok oluşunu hazırlayacaktır.

Bilgi bir anahtardır. Sürekliliği ve genişliği vardır. Kendi kendini açabilir.

Bilginin dışarıya ve içeriye doğru olan hareketlerinin sonunda yayılımın genişliği ve yoğunluğu gibi durumlar ortaya çıkar. Bilginin geniş zeminler üzerinde dağınık hâlde bulunduğunu; içeriye doğru olan yayılmalar sırasın-da da bilgi yoğunluğunun artması sebebiyle zemin daral-masına sebep olduğunu biliyoruz. Böylece en uç noktalara kadar ulaşarak, kendi bünyesinde "için için yayın yapma" imkânı her zaman mevcuttur.

Burada önemli olan husus "zeminlerin" etkisidir. Yani bilgi, yayıldığı zeminlerin etkisinde kalarak ve zemin yo-rumlarına bağlı kalarak yayılabilir. Ama ne olursa olsun "aslî özelliklerini" asla kaybetmez. Her türlü yorum ve simgeleşmeye maruz kalarak somutlaştırılmalarına rağ-men bilgi iletişimi sürer.

Zemin ihtiyaçlarından doğan yorumlar ve bilginin yo-rumsal çeşitlenmesi, ihtiyaçların bir noktaya kadar karşı-lanması ihtiyacından doğmaktadır.

Fakat zemin ihtiyacı olan yorumlamalar, "esas olan bilgiyi" yok edercesine bir aşırı genişleme hâli gösterirse, "geriye dönüş" icabı yerine gelir. Bunlar, yani "geriye dö-nüş" eğilimi içinde yayılan bilgiler, kendilerine "marazî ze-minler" hazırlarlar. Yozlaşma budur, ister toplum, ister bi-rey olsun...

Açık seçik bir bilginin, kendisine gereken zemini bula-maması hâlinde bu bilginin, bu enerjinin yok olup gitmesi

söz konusu değildir. Bu bilgi enerjisi, varlığın iç bünyesine doğru yoğunlaşmasına devam eder. Zemin, toplum ya da birey olsun, asla bu enerjiden mahrum kalmaz. Bilginin yayımı süreklidir, bu rahmetten liyakate göre herkes yararlanır.

Temel yapı Bilgidir. Bilgi enerjisinin meydana getirdiği **aslî çatı** madde evreninin birarada olmasını, yani **dağılmamasını** sağlar. Var olan her şeyi ayakta tutan, onların yapısal niteliğini koruyan Bilgi enerjisidir.

Hepimiz, "devre sonu" beşeriyetine mensup olarak, Yüce Bilgi Işığının yayımı altında, onun yüce etkisi altında her an bulunmaktayız.

Dünya'da gözlediğimiz hızla artan yozlaşma ve gemi azıya alma durumu, Yüce Etki'ye giderek daha çok maruz kalmanın bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Yani "**varlıklar sahip oldukları zemin ile Yüce Bilgi Işığının zeminini arasındaki titreşimsel dengeyi kurabilmenin çabası içerisinde**dirler".

Yozlaşma ve azma şeklinde gözüken bu yaygın telâş ve bocalamanın temelinde, gene de hizmet etme eylemi bulunmaktadır. Artık uyum ve esnekliği kavram hâlinde benimseyip yaşamaya çalışmanın bir ötesine geçip onu yetenek hâline getirmek zamanıdır.

Bütün insanlık ellerindeki bilginin "**esasına**" (orijinaline) doğru hızla yol almak zorundadır. En büyük yaygın vazife budur. Ne mutlu bu yolda kendilerini hizmete adanmış olanlara!..

Her şeyi bir şeyle anlatabilecek kudrette olan dünyamızda hangi bilgi vardır? diye bir soru sorsalar, verebileceğimiz cevap bir tek değil, her şeyden toplanmış bir şey olacaktır. Çünkü her şeyin özünü ve mayasını sağlayan o şeyin tarafımızdan anlaşılabilmesi için onun bize muhatap olması gerekiyor... Böyle bir bilgiyle insanlık hiç karşılaştı

mu? Bu karşılaşmanın hudutları ve boyutları ne olması gerekir, eğer karşılaştıysa...

Her şeyi bir şeyle anlatabilen bir bilgi yeryüzünde insanlarca bilinmemektedir. Bunca ayrılık ve zıtlık zaten bunun apaçık bir delilidir. Henüz böylesi birleştirici bilgiyle "tanış" bile olamadık, nerde kaldı ki "dost" olalım.

Semavî denilen yazı ve sözler, her şeyi bir şeyle anlatabilen, anlatmış olan bir nitelikte değildirler. Onların kendi objektif ifadeleriyle ayrılık getirmeye gelmiş oldukları, şeriatleri ile ileri sürdükleri ifadelerle de apaçık ortadadır. Birleştiricilik, birleyicilik özellikleri lâfzen olmakla beraber fiilen, uygulama olarak, derin bir uçurum meydana getirerek ayrılık yaratmışlardır.

Evet, kutsal yazı ve sözlerin her millet içindeki temel rolü, insanlar arasındaki anlayışsızlıktan doğan uyumsuzlukların hızla uyumluluğa dönüşmesini sağlamaktır. Bu rolü hakkıyla yerine getirebildiler mi? Kendi anlayışsızlıklarının hudutları içinde kalanlarla dost, onları aşan ve dıştan sararak koruyanlara karşı düşman oldular. Kısaca her şeyi bir şeyle anlatabilme yetki ve yeteneğinden mahrum olan bu eski sözler, artık son bir gayretle kendi durumlarını, yani nasıl uyum sağlayamaz ve esneklikten yoksun kalmış olduklarını ifade etmektedirler. Gözüken budur.

Kendi inananlarına karşı takındıkları tutum, "insan inanç içindir" olarak ifade edilebilir. Yani inanç her şeyden önce gelir ve insan inancının kölesidir. Oysa her şeyin insanın gelişmesi, kemalâtı için olduğunu da biliriz: İnanç insan içindir. O inancın enerjisinden yararlanan insan ruhu, birçok zorlu imtihanlara göğüs gerebilir, esnek ve sabırlı olarak anlayışını artırır. İnsan yüreğinin olmadığı yerde en güçlü inanç konusu değersizdir. İnanca değer veren, onu kıymetlendiren şey insan ruhunun ona sarf ettiği emek, harcadığı dikkat ve özenden gelir. Varlığın ihtiyacı ne yön-

de ise, inancın gücü ve etkinliği de o yönde ortaya çıkar ve yararlı olur. İnançla, varlıklar kendi ihtiyaçları istikametinde yürüyüp çaba sarf ederken, bu eyleme uyum sağlayamıyor ve yasakçı, engelci, durdurucu bir durum, tutum alıyorsa; inançlar sürelerini doldurmuş, zamana uyum sağlayamayan kabuksu varlıklara dönüşmüşlerdir, demektir.

Bu durum bugün mevcut mudur? Evet, mevcuttur! Ve her türlü teolojik ve ideolojik inanç kadrolarında büyük bir teşevvüş yaşanmaktadır. İnsan için olması gerekenler insana karşı olmaktadır.

Yüce Bilgi Işığı'nın her şeyi bir şeyle anlatabilen nuruna olan ihtiyacımızın hesaba gelir yanı kalmamıştır.

Madde maddeyi değil, ruh maddeyi kurtarır.

✱ İnsanlığı Birleştirecek Bilgiyle henüz şerefleenecek kadar kemâlata ulaşamadı. Ne aklen, ne vicdanen bu yüceler yücesi bilgiye dokunmak, onun koruyucu, geliştirici, ilerletici, genişletici etki alanına girmek nasip olmadı. Ama! Böyle gelmiş böyle gitmez. Kelin perçemi önüne düşecek elbette; insanlığın bu vurdumduymazlığı, hele ülkemiz insanının "Biz ne kösler dinledik" sözleri, kaşarlanmış vicdanlardan yükselen şüpheci, umutsuz, şaşı anlayış çılgınlarıdır. Bütün bilimlerin ve bilinmeyenlerin çözümlediği ve BİLGİNİN beklendiği bu Dünya'da varlığın öz olarak kendini ortaya koymasından başka yapılacak iş, atılacak adım kalmadı.

FAYDALANABİLECEĞİNİZ DİĞER ESERLERİMİZ

DEĞİŞMEK ZORUNDAYIZ

Yazan: Mary Lutyens

Çeviren: Refik Algan

172 sayfa

Krishnamurti, dünyanın pek çok yerinde yaptığı konuşmalarla, insanlığın iyice unutmaya başladığı bir gerçeği tekrar hatırlatmaya çalışmıştır: "Kendini Tanı". Karmaşık, çelişkili duygu ve düşünceler arasında, korkular ve kaygılar içinde bocalayan, huzursuz ve otomatik itilimlerin esiri olarak yaşamakta olan insanın, özgürlüğe kavuşabilmesi için tutsaklıklarından kurtulması gerektiğini, bunun için de insanın büyük bir değişime ihtiyacı olduğunu tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir Krishnamurti.

SADIKLAR PLÂNI, RUHSAL TEBLİĞLER

736 sayfa

Ruhsal tebliğlerden meydana gelen bu külliyat, kendilerini Sadıklar Plânı adı ile tanıtan, çok buutlu Ruhsal Vazifeliler Birliği tarafından, insanların gelişimi için tebliğ edilmiştir. Göksel-ruhsal eğitim sürekli-dür. Her zaman ve mekânın icaplarına göre söylenilip yazdırılan bir bilgi akışı, tekâmüle yönelmiş şuur ve maksatlı bir tesir akımı ve bilgilendirilme vardır. Ruhsal İdare Mekanizması'nın yere düşen gölgesi Sadıklar Plânı'nın aktardığı tebliğler makul vicdan gerçekliğini insanlara açıklamaktadır.

İNSANIN GERÇEĞİ, KENDİNİ BİLMEK

Yazan: P.D. Ouspensky

Çeviren: Ali Belbez-Erol Konyalıoğlu

512 sayfa

Felsefelerin, dinlerin, doğu ve batı ezoterik çalışmaların ortak amacı "kendini bilmek"te yoğunlaşır. Eser, uykuda olan insanın, önce uykuda olduğunu fark edebilmesi açısından klâsikleşmiş ve ekolleşmiş Gurdjieff öğretilerini sunmaktadır. Bilyay Vakfı'nın kendi iç çalışmalarındaki notlar da kitaba ilâve edilerek, konu, okuyucuya daha kapsamlı ve ayrıntılı olarak ulaştırılmıştır.

Ashtar Sheran'dan Dünyalılara Bildiriler

Batık Ülke Mu Uygarlığı — Hans Stephan Santesson

Dördüncü Yol — P.D. Ouspensky

Fırsatları Değerlendiriniz — Dr. Robert Denmar

İnsanın Bilinmeyen Psikolojisi — P.D. Ouspensky

Kendine İnan Kendine Güven — Dr. Robert Denmar

Kendini Bilmenin Temelleri — Harry Benjamin

Ruhsal Hayatın Değişimi-Metamorfoz — Rudolf Steiner

Şuur-Gerçeğin Araştırılması — P.D. Ouspensky

Edgar Cayce "Kâhin"/Anahtar Bilgiler — Herbert B. Puryear

Edgar Cayce "Kâhin"/İnsanın Kaderi

Edgar Cayce "Kâhin"/Sırların İnsanı — Joseph Millard

Edgar Cayce "Kâhin"/Tufan Öncesi Atlantis

Değişime Doğru

Ergün ARIKDAL

Bütün dünya, birçok yüzyıldan beri, sadece insanlar vasıtasıyla; taşıyla, toprağıyla, bitkisiyle, hayvanıyla, her türlü canlılığıyla, yaratılmış olan her şeyiyle beraber, böyle bir ışık bilgisinin kendilerine ulaşabilmesini sağlayacak bir niteliğı kazanmak hususunda çaba harcamaktadır. Yani yer, gök gelecek olan çok yüce, çok seyyal, çok süptil, çok güçlü, çok ışıklı, çok latif, bütün yüce iyilikleri kendi içersine almış ve bununla hemhal olmuş olan bir sözün, bir kelâmın, bir bilginin kendilerine ulaşabilmesini sağlayacak bir zemin hazırlamakla meşgul.

İnsanlar her şeyden önce zihinlerini temiz tutmayı öğrenecekler, öğrenmek zorundalar, yani birbirleriyle olan ilişkilerini gayet bağlantılı ve gayet açık, seçik bir hâle getirmek zorundalar. Yüksek bir enerjiye dayanabilecek bir şekilde...

